Έτος ΙΓ'

Τεύχος 298ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀγωνιζομένης ἐπὶ τῆς Γῆς ἀνθρωπότητος, ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 913

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Identi - Kit, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Χρήστου Πατσούρη 920

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Μιὰ πυρκαϊὰ ποὺ κρύβει φοβερὸ καὶ σατανικὸ ἔγκλημα, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου 925

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

Ἡ δολοφονία τοῦ καπετάνιου μὲ τὴν διπλὴ ζωή, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια) 929

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάϊτχεντ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια καὶ τέλος) 934

Ἡ ἐγκληματικότης τῶν νέων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. Κων. Λαψάνη 937

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Μία σεμνὴ τελετὴ εἰς τὴν Σχολὴν Ἀξιωματικῶν μας ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τῶν νέων δοκίμων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαραλ. Σταμάτη 943

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερο Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 947

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 951

ΟΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Παλαιοὶ συγγραφεῖς καὶ ἀστυνομικὸς ὀρθολογισμός, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη 955

ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ἀστυνομία καὶ Κοινόν, ὑπὸ «Α. Χ.» 959

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 960

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΓ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1965 | ΤΕΥΧΟΣ 298

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας
εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν
Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

§ 7.—*Κριτικὴ καὶ συμπεράσματα περὶ τοῦ θέματος τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπότητος.*

I. Γενικῶς.—Κρίνοντες νῦν γενικῶς ἔνθεν μὲν τὰς «ψυχολογίας τῆς κτήσεως», ἔνθεν δὲ τὰς «ψυχολογίας τῆς χρήσεως» φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἀλήθεια εὑρίσκεται μὲ τὸ μέρος τοῦ δευτέρου κύκλου, ἤτοι τῶν ψυχολογιῶν τῆς χρήσεως. Τοῦτο δ' ἐπὶ τῇ βάσει πολλῶν καὶ ποικίλων σκέψεων, περὶ ὧν κατωτέρω.

II. Διεύρυνσις τοῦ «προβλήματος τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπίνης βουλήσεως εἰς πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος».—

1. Τὸ ἐν λόγῳ θέμα συνδέεται μὲ τὸ περίφημον «πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως» (liberum arbitrium indifferentiae), περὶ ὃ ἠσχολήθησαν τὰ ὕψιστα τῶν ἀνθρωπίνων πνευμάτων, οἷοι οἱ Hobbes, Locke, Hartley, Pristley, Hume, Spinoza, Voetaire, Wolf, Kant, Schelling, Schopenhauer καὶ πλεῖσται ἕτεραι ἐπίλεκτοι προσωπικότητες[67].

2. Οὐχ' ἧττον ἐπιθυμοῦμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, καὶ δὴ πρὸ παντὸς ἑτέρου, νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι, κατὰ τὴν ἡμετέραν ἐπιστημονικὴν κρίσιν, δὲν θὰ ἔπρεπεν ἐνδεχομένως τὸ πρόβλημα τῆς «ἐλευθερίας» νὰ περιορίζηται ὑπὸ τῆς ἐρευνώσης ἐπιστήμης, ὡς ἄχρι τοῦδε ἐγένετο, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς «βουλήσεως».

3. Τοῦτο δέ, διότι συνδέομεν τὸ πρόβλημα πρὸς τὴν νεωτάτην περὶ «προσωπικότητος» ψυχολογικὴν κατεύθυνσιν (Personalismus). Δηλονότι τὴν στροφὴν τῆς ἐπιστήμης τῆς ψυχολογίας ἀπὸ «ἀντικειμενιζούσης» καὶ «ἀψύχου» καὶ ἀπὸ «ψυχολογίας τῶν στοιχείων» εἰς «ὑποκειμενίζουσαν» καὶ «ἔμψυχον». Διακηρύσσουσαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι χημικὴ σύνθεσις ψυχικῶν στοιχείων καὶ ψυχικῶν ἰδιοτήτων καὶ διακεκριμένων ψυχικῶν σφαιρῶν, νοητικῆς, βουλητικῆς καὶ συναισθηματικῆς, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀποτελεῖ ἐξ ὑπαρχῆς καὶ κατ' ἐξοχὴν «ὑποκείμενον», «προσωπικότητα», «προσωπικὴν ὕπαρξιν», «ἀτομικότητα», «Ἐγώ». Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην κέντρον τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως συνιστᾷ ἡ ψυχὴ αὐτῆς. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἕκαστος ἄνθρωπος συνιστᾷ αὐτοτελῆ προσωπικότητα, ἥτις ζῇ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ὑπευθύνως μίαν ζωὴν μὲ ἰδιαίτερον περιεχόμενον, μὲ ἰδιαιτέραν κοσμοθεωρίαν καὶ μὲ ἰδιαίτερα ἰδανικά.

67. Πρβλ. «Τιμολέοντος Ἐ. Ἡλιοπούλου. Σύστημα τοῦ ἑλληνικοῦ ποινικοῦ δικαίου. Τόμος Α'. Ἀθῆναι 1927». σ. 150.

Τοιουτοτρόπως ὅμως αἱ νεώταται ψυχολογικαὶ σχολαί, ἵνα ἐκπληρώσωσι τὸ ἀληθὲς ἔργον τῆς ἐπιστήμης τῆς Ψυχολογίας, ἤτοι τὴν γνῶσιν τοῦ ἀτόμου, τοῦ ἀνθρώπου, συνηντήθησαν μετὰ τῆς ἀνθρωπολογικῆς περιόδου τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας τοῦ Σωκράτους, ὅστις, ἀφορμηθεὶς ἀπὸ τοῦ δελφικοῦ «γνῶθι σαυτόν», ἔθετο ὡς ὑποκείμενον τῶν φιλοσοφικῶν ἐρευνῶν του τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἠθικὴν φύσιν καὶ τὸν ἠθικὸν προορισμόν του. Περὶ τὴν λύσιν δὲ τοῦ τοιούτου προβλήματος τῆς γνώσεως τῆς ἀτομικότητος ἢ τῆς ψυχῆς ἐστράφησαν αἱ σπουδαιότεραι νεώτεραι κατευθύνσεις τῆς ψυχολογίας, ὡς ἰδίως ἡ νοολογικὴ ψυχολογία τοῦ Spranger, ἡ θεωρία τῆς προσωπικότητος ἢ τοῦ περσοναλισμοῦ τοῦ W. Stern, ἡ ψυχολογία τῆς ζωῆς τοῦ Müller=Freienfells, ἡ Ἀτομικὴ Ψυχολογία τοῦ Adler, ἡ Ἀναλυτικὴ Ψυχολογία τοῦ Jung κ.ἄ.

Ἡ θέσις λοιπὸν τῆς συγχρόνου ὑποκειμενιζούσης ἐπιστήμης τῆς ψυχολογίας εἶναι ὅτι τὸ Ἐγὼ ἑκάστης ἀνθρωπίνης προσωπικότητος δὲν διαχωρίζεται εἰς τρεῖς διακεκριμένας ἀπ' ἀλλήλων περιοχάς, ἤτοι τὴν νοητικήν, τὴν βουλητικήν, καὶ τὴν συναισθηματικήν, ἀλλ' ἀπαρτίζει ἑ ν ό τ η τ α καὶ ὁ λ ό τ η τ α ἀδιαίρετον καὶ ἀδιάσπαστον. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡ σύγχρονος Ψυχολογία ἀπορρίπτει τὴν κλασσικὴν τριλογίαν τοῦ ψυχικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου, ἣν ἐδέχοντο αἱ παλαιότεραι Ψυχολογίαι τῶν Στοιχείων. Τριλογίαν, ἐκτεθεῖσαν ἤδη παραστατικῶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, ὅστις ἐν τῇ περὶ Ψυχῆς εἰκόνι φαντάζεται ὅτι ἡ ψυχὴ ἑκάστου ἀνθρώπου ἀποτελεῖ δίφρον, οὗτινος ἁρματηλάτης μὲν εἶναι τὸ «λογιστικόν», ἵπποι δ' ἀφ' ἑνὸς τὸ «ἐπιθυμητικόν», ἀφ' ἑτέρου τὸ «θυμοειδές»[68]. Καὶ ἡ ὁποία τριλογία ὑποβοηθεῖ μὲν τὴν κατανόησιν ἐκ μέρους τοῦ πρὸς σχηματικὰς διακρίσεις ρέποντος πεπερασμένου ἀνθρωπίνου πνεύματος, δὲν ἀνταποκρίνεται ὅμως πρὸς τὴν πραγματικότητα τῆς ἀδιασπάστου ἑνότητος τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος[69].

Ἐὰν ὅμως ἡ ἀλήθεια οὕτως ἔχῃ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἕπεται ὅτι ἡ διαγωγὴ καὶ ὁ χαρακτὴρ τῶν ἀνθρώπων καθορίζεται οὐχὶ μόνον ὑπὸ μιᾶς κεχωρισμέ-

---

68. Πλάτωνος Φαῖδρος 246 Α : «Ἐοικέ τῳ δὴ ξυμφύτῳ δυνάμει ὑποπτέρου ζεύγους τε καὶ ἡνιόχου», 247 C : «Ἡ γὰρ ἀχρώματός τε ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφὴς οὐσία ὄντως οὖσα, ψυχῆς κυβερνήτῃ μόνῳ θεατῇ νῷ, περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος, τοῦτον ἔχει τὸν τόπον».

69. Πρβλ. σχετικῶς καὶ «Ἐ. Παπανούτσου. Ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος. Β΄. Ἠθική. Ἀθῆναι. 1949». σ. 385 : «Ἡ διαίρεση τῶν συνειδησιακῶν ἐνεργημάτων σὲ χωριστὲς κατηγορίες, ἀντίστοιχες πρὸς τὶς τρεῖς θεμελιώδεις ψυχικὲς λειτουργίες : διανόηση, συναίσθημα, βούληση (διαίρεση πανάρχαια, ἀφοῦ ἱστορικὰ ἀνάγεται στὴν περίφημη πλατωνικὴ εἰκόνα τοῦ δίφρου μέσα στὸ «Φαῖδρο» καὶ ἀκόμη παλαιότερα σὲ συγγενεῖς παρομοιώσεις, ποὺ συναντοῦμε σὲ ἰνδικὰ κείμενα), καθὼς καὶ ἡ δεσπόζουσα θέση, ποὺ ἔδωσεν ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλοσοφία στὴ διανόηση..., ἐμπόδισαν τοὺς φιλοσόφους νὰ νιώσουν ὀρθὰ καὶ τὴν ὀργανικὴ σύνθεση τοῦ ψυχικοῦ βίου καὶ τὴν ἀδιάσπαστην ἑνότητα, ποὺ παρουσιάζει στὶς ἐνέργειές της ἡ συνείδηση». Ὅρα καὶ σ. 391.

Ἐν συνεχείᾳ ὅρα καὶ «Ἰωάννου Κ. Παπαζαχαρίου. Οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι. Τεῦχος Α΄. Ἀθῆναι. 1932». σ. 44 ὑποσ. 3 : «Ἡ ἐπιστήμη ἤχθη πρὸς τὴν τοιαύτην κατεύθυνσιν ἐξετάσεως τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἑνιαίας ψυχοφυσικῆς ἀνθρωπίνης ὁλότητος διὰ τῆς θεωρίας περὶ π ρ ο σ ω π ι κ ό τ η τ ο ς (Personalismus, die personalistische Theorie) τοῦ ὀνομαστοῦ ψυχολόγου καθηγητοῦ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Ἀμβούργου William Stern», σ. 86 ἐπ., ἔνθα ἐκτίθεται πρωτότυπος θεωρία διὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐννοίας τῆς «ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν» οὐχὶ βάσει ἁπλῶς τῆς νοητικῆς ὡριμότητος τῆς διακρίσεως καὶ τῆς βουλητικῆς ὡριμότητος τῆς ἐνεργείας ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὴν διάκρισιν, ἀλλὰ βάσει τῆς ἑνιαίας ψυχοφυσικῆς ὡριμότητος τοῦ ἀποτελοῦντος ἀδιάσπαστον ἑνότητα προσώπου.

Καὶ ἡ Σχολὴ τῆς Ἀτομικῆς Ψυχολογίας τοῦ Alfred Adler ἀφορμᾶται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς «ἑνότητος» τοῦ ἀτομικοῦ ἐγώ. Σχετικῶς ὅρα καὶ «Δημητρίου Γ. Μωραΐτου. Ἡ ἀτομικὴ ψυχολογία. Ἐκδ. β΄ Ἀθῆναι. 1947». σ. 4 : «Τρίτη ἀρχὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἑνότητος καὶ τοῦ αὐτοκαθορισμοῦ. Κατ' ἀρχὴν δεχόμεθα ὅτι ἡ προσωπικότης εἶναι ἑνότης ἀκολουθοῦσα ὡρισμένον σκοπόν, καθορίζουσα τὴν ζωήν της ἐλευθέρως καὶ δημιουργικῶς. Κάθε ἀνθρωπίνη ἐνέργεια ἀπορρέει ἀπὸ ἕνα ὑποκείμενον. Ὅλα τὰ ψυχικὰ φαινόμενα πρέπει νὰ ἀναφέρωνται εἰς μίαν ἑνότητα, τὸ ὑποκείμενον».

νης περιοχῆς τῆς βουλήσεως, ἀλλ' ἐκ τῆς συνόλης, προσωπικότητος, ἤτοι ἐκ τοῦ ἐνιαίου Ἐγώ.

4. Τούτων ὅμως οὕτως ἐχόντων «τὸ πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως» μεθίσταται εἰς «πρόβλημα ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος». Διότι, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ καὶ ὁ ἀείμνηστος ἔγκριτος ψυχολόγος Δ.Γ. Μωραΐτης[70], ἡ βούλησις καὶ αἱ ἄλλαι πνευματικαὶ λειτουργίαι, ὡς εἶναι π.χ. ἡ μνήμη, ἡ ἀντίληψις ἡ νόησις κτλ., εἶναι ἐνέργειαι τοῦ ἐγώ, τοῦ ὑποκειμένου, τῆς ἐνιαίας ψυχοφυσικῆς ὁλότητος. Συνεπῶς «ἐξαρτῶνται, καθορίζονται, περιορίζονται ὑπὸ τοῦ Ἐγώ, χρησιμοποιούμεναι ὡς μέσα πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν του». Δὲν δύναται ἄρα νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐλευθερίας τῆς νοήσεως, τῆς ἀντιλήψεως, τῆς συγκινητικῆς καταστάσεως κτλ. Διότι ἡ βούλησις, ἡ νόησις, τὸ συναίσθημα δὲν εἶναι αὐτοτελεῖς πνευματικαὶ λειτουργίαι. «Διὰ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἄλλο, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐλευθερίας».

Συνεπῶς τὸ πρόβλημα δέον νὰ τεθῇ ἄλλως, ἤτοι εἶναι ἐλεύθερον τὸ ὑποκείμενον, εἶναι ἐλευθέρα ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης πρὸς καθορισμὸν τῆς πορείας τῆς διαγωγῆς καὶ τῆς ζωῆς της ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης;

III. Σχετικότης τῆς ἰδέας τοῦ νόμου τῆς αἰτιώδους ἀλληλουχίας ἐν ταῖς φυσικαῖς ἐπιστήμαις ὡς βάσεως τοῦ Determinismus.—1. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ determinismus, ὅστις ἀρνεῖται τὴν ἀνεξαρτησίαν εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρωπίνων τέκνων τῆς γῆς, ἐστηρίχθη ἀνέκαθεν ἐφ' ἑνὸς κοσμοειδώλου, ἀνήκοντος εἰς τὸν κύκλον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἤτοι τῆς ἰδέας τοῦ νόμου τῆς αἰτιώδους ἀλληλουχίας, συνιστῶντος στήριγμα τῶν φυσικῶν νόμων καὶ ἀπαρτίζοντος νόμον τῆς ἀνάγκης. Οὐχ ἧττον τὴν σήμερον τὸ ἀπόλυτον τῆς ἰδέας ταύτης τῆς νομοτελείας ἐκλονίσθη καὶ ἐντὸς αὐτῆς ταύτης τῆς σφαίρας τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀκριβῶς ἡ ἐν λόγῳ βάσις τοῦ determinismus, ἤτοι ἡ ἰδέα τοῦ νόμου, ἣν ἡ θεωρία αὕτη ἤθελε νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, κατέστη ἐκ θεμελίων σαθρά.

2. Εἰδικώτερον παρατηροῦμεν ὅτι ἐν τῷ παρελθόντι αἱ Φυσικαὶ Ἐπιστῆμαι διελάλουν τὴν ἀπόλυτον, καθολικὴν καὶ παγκοσμίαν ἰσχὺν τοῦ νόμου τῆς αἰτιότητος, ὅστις εἶχε καταστῇ δι' αὐτὰς αὐτόχρημα ἐφιάλτης, διακηρύττουσαι τὴν ἀλληλουχίαν αἰτίων καὶ αἰτιατῶν, τὴν νομοτέλειαν καὶ τὴν ἀναγκαιότητα. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐγένετο δεκτὸν ὅτι τὰ φυσικὰ φαινόμενα ὑπόκεινται ἀμειλίκτως εἰς ἐκ τῶν προτέρων αὐστηρῶς προδιατεταγμένους καὶ ἀδηρίτους μηχανικοὺς νόμους, οἵτινες ἀείποτε καὶ πανταχοῦ ἐνεργοῦσιν ὁμοιοτύπως κατὰ τρόπον ὁμοιόμορφον[71].

3. Ἀλλ' ἀκριβῶς τὸ μνημονευθὲν τοιοῦτον ἔρεισμα τοῦ determinismus ἀνετράπη. Διότι ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη, προοδεύσασα, δὲν ὁμιλεῖ πλέον, ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὸν φανατικὸν ἐκεῖνον Ernst Haeckel, περὶ «χαλκίνων», φυσικῶν νόμων.

Καθ' ὅσον δι' αὐτήν, κατόπιν τῶν ἐρευνῶν ἐκ μέρους ἐπιστημόνων τῆς ἀξίας τοῦ Max Planck[72], ἑνὸς ἐκ τῶν θεμελιωτῶν τῆς νεωτέρας φυσικῆς καὶ δημι-

70. «Δημητρίου Γ. Μωραΐτου. Γενικὴ Ψυχολογία. Ἔκδ. γ'. Ἀθῆναι. 1955». σ. 225.

71. «Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου. Χριστιανικὸς ἀνθρωπισμός. Ἀθῆναι. 1951». σ. 78.

72. 1858-1947. Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς θεωρητικῆς φυσικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου. Ἐξελθὼν τῶν ὁρίων τῆς κλασσικῆς φυσικῆς κατὰ τὴν σπουδὴν τῶν νόμων τῆς ἀκτινοβολίας ἀνέτρεψε τὰς μέχρι τῆς ἐποχῆς του κρατούσας ἀντιλήψεις περὶ τῆς ἐνεργείας. Ὁλόκληρος ἡ μεγαλειώδης ἐπιστημονικὴ ἐργασία του, ἀποτελέσασα ἐπαναστατικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐπιστήμης τῆς φυσικῆς, ἐσυστηματοποιήθη εἰς τὸ κλασσικὸν σύγγραμμά του ὑπὸ τὸν τίτλον «θεωρία τῆς θερμικῆς ἀκτινοβολίας». Ἐτιμήθη διὰ τοῦ βραβείου Nobel (1918).

ουργοῦ τῆς θεωρίας τῶν Quanta, τοῦ Werner Heisenberg[73], οὗτινος αἱ ἐργασίαι ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν συγχρόνων θεωρητικῶν, καὶ ἀποτελοῦντος μίαν ἐκ τῶν ἐξεχουσῶν προσωπικοτήτων τῆς νεωτέρας Ἀτομικῆς Φυσικῆς, εἰσηγητοῦ δὲ τῆς «ἀρχῆς τῆς ἀβεβαιότητος», ἥτις κολοσσιαίαν ἐπίδρασιν ἤσκησεν ἐπὶ τὴν σύγχρονον ἐπιστήμην τῆς Φιλοσοφίας, τοῦ Niels Bohr[74], τοῦ διερευνήσαντος τὰ συμβαίνοντα ἐντὸς τοῦ ἀτομικοῦ πυρῆνος, τοῦ Ernest Rutherford[75], διασήμου ἀτομικοῦ ἐπιστήμονος, εἰσελθόντος εἰς τὰ μυστικὰ τῆς πυρηνικῆς φύσεως τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς ἠλεκτρικῆς δομῆς τῆς ὕλης, τοῦ Robert Andrews Millikan[76], χριστιανοῦ ἐπιστήμονος μεγάλης ἠθικῆς ὁλκῆς, ἀποδείξαντος τὴν ἀτομιστικὴν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τοῦ Arthur Holly Compton[77], τοῦ δώσαντος νέαν ἀπόδειξιν τῆς ἐκ Quanta συστάσεως τῶν ἀκτινοβολιῶν καὶ καταστήσαντος καταφανῆ τὴν κοκκώδη ἀσυνεχῆ σύστασιν τῶν ἀκτινοβολιῶν, κ.ἄ., τὸ μέταλλον τῶν «χαλκίνων» φυσικῶν νόμων «ἔγινε ρευστόν»[78].

Κατόπιν δὲ τούτων εἰσήχθη εἰς τὴν φυσικὴν μία ἀρχὴ ἀπροσδιοριστίας, καθ' ἣν οἱ αὐτοὶ ἀρχικοὶ ὅροι καὶ αἱ αὐταὶ ἀρχικαὶ περιστάσεις δὲν συνεπάγονται ἀναγκαστικῶς ἀείποτε τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Τοιουτοτρόπως εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν οἱ ἐπιφανέστεροι ἐκ τῶν ἐρευνητῶν τῆς φύσεως ἵστανται σκεπτικοὶ καὶ ἀμφιβάλλοντες ἐνώπιον τῆς ἰδέας μιᾶς ἀκριβοῦς καὶ ἀπολύτου νομοτελείας τοῦ φυσικοῦ σύμπαντος. Ἔνιοι μάλιστα ἐκ τούτων ἔφθασαν «εἰς σημεῖον νὰ θέτουν εἰς τὴν θέσιν τῶν αὐστηρῶν φυσικῶν νόμων μόνον στατιστικοὺς νόμους, γενικὰς κανονικότητας»[78].

Ὅθεν κατέστη πλέον προφανὲς ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τῆς θεωρίας τῆς ἑτεραρχίας, ὅπερ εἶχε πλέον θεμελιωθῆ ἐπὶ τῆς καθολικῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τῆς αἰτιότητος, ἐκρημνίσθη πλέον ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, «ἥτις ὁμιλεῖ οὐχὶ μόνον περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπίνης βουλήσεως, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ δρῶντος ἐλευθέρου ἰδεώδους πνεύματος» (M. Planck), ὅπερ, «εὑρισκόμενον ὑπεράνω τῶν φυσικῶν νόμων, δημιουργεῖ καὶ συγκρατεῖ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τάξιν καὶ ἁρμονίαν».[79]

Ὡς γράφει χαρακτηριστικῶς, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, ὁ πολὺς ἄγγλος φυ-

---

73. Ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1901. Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς. Αἱ θεωρίαι του διήνοιξαν νέους ὁρίζοντας εἰς τὴν φυσικὴν ἐπιστήμην. Τὰ δὲ πορίσματα αὐτοῦ διεφώτισαν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ πρόβλημα τῆς δομῆς τοῦ ἀτόμου, ταὐτοχρόνως δὲ προώθησαν ἐξεχόντως τὴν σύγχρονον φιλοσοφίαν. Διότι ἡ ὑπ' αὐτοῦ εἰσαχθεῖσα «ἀρχὴ τῆς ἀβεβαιότητος» ἐν τῇ φυσικῇ, εἰς ἣν κατέληξε κατόπιν συνεχῶν συστηματικῶν φυσικῶν παρατηρήσεων, ἐγεφύρωσε τὴν φυσικὴν ἐπιστήμην μετὰ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ προβλήματος τῆς φυσικῆς αἰτιοκρατίας καὶ τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς ἀνθρωπότητος Ἐτιμήθη διὰ τοῦ βραβείου Nobel (1932).

74. Ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1885. Διάσημος σύγχρονος καθηγητὴς τῆς θεωρητικῆς φυσικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Κοπεγχάγης καὶ ἱδρυτὴς τοῦ παρ' αὐτῷ περιφήμου «Ἰνστιτούτου τῆς Θεωρητικῆς Φυσικῆς». Ἐτιμήθη διὰ τοῦ βραβείου Nobel (1922).

75. 1871 - 1937. Διάσημος νεοζηλανδὸς καθηγητὴς τῆς φυσικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Cambridge. Ἐτιμήθη διὰ τοῦ βραβείου Nobel (1908).

76. 1868 - 1953. Διάσημος ἀμερικανὸς καθηγητὴς τῆς φυσικῆς. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ἤρξατο γράφων καὶ δίδων διαλέξεις ἐπὶ ἐπιστημονικῶν καὶ θρησκευτικῶν θεμάτων. Ἐτάχθη ἐναντίον τῆς κατασκευῆς τῆς ἀτομικῆς βόμβας—ὑδρογόνου διὰ λόγους ἀνθρωπιστικούς. Ἐτιμήθη διὰ τοῦ βραβείου Nobel (1923).

77. Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1892. Διάσημος ἀμερικανὸς καθηγητὴς τῆς φυσικῆς. Ἀνεκάλυψε φαινόμενον φέρον τὸ ὄνομά του (φαινόμενον τοῦ Κόμπτον») καὶ ἐστήριξε τὸ οἰκοδόμημα τῆς θεωρίας τῶν Quanta τοῦ Planck, ἥτις ἐν ἀρχῇ, ὡς γνωστόν, εἶχε συναντήσει δυσπιστίας, ἀκόμη δὲ καὶ εἰρωνείας. Ἐτιμήθη διὰ τοῦ βραβείου Nobel (1927).

78. «Johannes Hessen. Τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Μετάφρασις ἐκ τῆς γ' γερμανικῆς ἐκδόσεως ἔτους 1947 ὑπὸ Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου. Ἀθῆναι». σ. 38.

79. «Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου. Χριστιανικὸς ἀνθρωπισμός. Ἀθῆναι. 1951». σ. 80.

σικός, ἀστρονόμος καὶ μαθηματικὸς James Jeans[80], ἡ παλαιὰ φυσικὴ ἐπιστήμη ἐδείκνυεν ἐνώπιον ἡμῶν ἓν σύμπαν, «ὅπερ ὡμοίαζε περισσότερον πρὸς φυλακὴν ἢ πρὸς ἐλευθέραν κατοικίαν». Ἀντιθέτως ἡ νέα φυσικὴ παρουσιάζει εἰς ἡμᾶς ἓν σύμπαν, ὅπερ ἔχει ὄψιν «οἴκου ἐλευθέρας ἀνθρωπότητος καὶ οὐχὶ ἁπλοῦ καταφυγίου ἑνὸς κτήνους». Οἶκον, ἐν ᾧ δύναται τὸ ἐνοικοῦν γένος τῶν ἀνθρωπίνων τέκνων τοῦ σύμπαντος νὰ σχεδιάζῃ καὶ νὰ δημιουργῇ γεγονότα καὶ νὰ ζῇ «ζωὴν προσπαθειῶν καὶ κατορθωμάτων»[81].

IV. Ἀποδείξεις ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.—Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην ὑποστηρίζομεν ὅτι ὑπάρχει ἐλευθερία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἣν ἀντικρύζομεν εἰς ποικίλας ἐκδηλώσεις τῆς γηίνης ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πορείας του.

α΄) Καὶ ἐν πρώτοις ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι εἷς ἀέναος ἀγών. Τὸν ὁποῖον ἀντικρύζει τις εἰς πᾶσαν ἀτομικὴν καὶ συλλογικὴν ἀνθρωπίνην δρᾶσιν καὶ δραστηριότητα.

Ἀνθρώπινοι ἀγῶνες, συντροφευμένοι ὑπὸ ἀγωνίας, ἀνησυχίας, ἀδημονίας, νευρικότητος, ὑπὸ ἀπογνώσεως ἢ ἐλπίδων, ὑπὸ ταλαιπωριῶν, δακρύων, πόνων, κόπων, θυσιῶν, αἵματος. Ἀγῶνες ποικίλων τομέων καὶ κατευθύνσεων, ἀγῶνες περὶ ὑπάρξεως, ἀγῶνες καλλιτεχνικοί, θρησκευτικοὶ ἢ ἐπιστημονικοί, ἀγῶνες ἀληθείας, ἀγῶνες ὑπεροχῆς, ἀγῶνες ἀγάπης ἢ ἄλλοι. Ἀγῶνες ταπεινοί, ὑλιστικοί, ἀποκτηνοῦντες ἢ ἀγῶνες ὑψηλοί, πνευματικοί, πλήρεις αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως, ὁδηγοῦντες πρὸς κορυφὰς ὡραιότητος. Ἀγῶνες ἀναγνωρισθέντες ἢ ἀγῶνες ἀφανῶν ἡρώων. Εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος ἀντικρύζει τις τὰς φάλαγγας τῶν ἀγωνιζομένων ἀνθρώπων ἀγῶνας, εἴτε σκορπίζοντας ὄλεθρον καὶ καταστροφήν, πένθος καὶ τραγικότητα, ἀηδίαν καὶ ἀποστροφὴν καὶ ἐμπνευσμένους ὑπὸ τῆς πονηρίας καὶ τῆς κακίας, εἴτε ἀγῶνας, δεικνύοντας ὅτι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δὲν δρᾷ μόνον ὁ φθόνος, ἡ ἐλεεινότης καὶ ἡ βρωμερότης, ἀλλ' ἐκλάμπει ὡσαύτως ἡ ψυχικὴ καὶ ἠθικὴ ὡραιότης, ἀκτινοβολοῦσα ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν μεγαλεῖον, αἴγλην καὶ λαμπρότητα, ἔχουσα ἐστραμμένον τὸν νοῦν πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Καὶ νῦν διερωτώμεθα καὶ ἐρωτῶμεν, ὁλόκληρος ἡ τοιαύτη ἔκδηλος πραγματικότης τοῦ «γεμάτου ἀπὸ περιεχόμενον καὶ νόημα καὶ δεοντολογικὴν κατεύθυνσιν» ἀκαμάτου καὶ συνεχοῦς πανανθρωπίνου ἀγῶνος δὲν διαλαλεῖ περιτράνως ὅτι ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶναι παίγνιον τοῦ φυσικῶς γίγνεσθαι, ἀλλ' ἀντιθέτως κόσμος ἐλευθέρων ὑπευθύνων δημιουργικῶν προσωπικοτήτων, ἐφ' ὅσον δύναται ἐνσυνειδήτως νὰ ἀγωνίζηται, νὰ δρᾷ, νὰ μοχθῇ, νὰ παλαίῃ καὶ νὰ προσπαθῇ ; Μήπως εἶναι αὐταπάτη ὁ τοιοῦτος πανανθρώπινος ἐνσυνείδητος ἀγών ;

β΄) Ἐπίσης ἕτερον γεγονός, ὅπερ ἀντικρύζομεν, θεωροῦντες τὸ ἱστορικῶς γίγνεσθαι ἐν τῇ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πορείᾳ τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἡ ὑπ' αὐτῆς θέσις σκοπῶν καὶ ἰδανικῶν, ἅτινα ἐμπνέουσι καὶ καθορίζουσι τοὺς ἀγῶνας της, τοὺς ὁποίους σκοποὺς καὶ τὰ ὁποῖα ποθούμενα ἰδανικὰ ἀντικρύζει εἰς πᾶσαν ἀτομικὴν καὶ συλλογικὴν ἀνθρωπίνην δρᾶσιν καὶ δραστηριότητα. Ἰδανικὰ καὶ σκοποὺς συλλαμβανομένους, καθοριζομένους, ἀποφασιζομένους, ἑτοιμαζομένους, διοργανουμένους, ἐνεργουμένους, πολλαχῶς, προσεγγιζομένους καὶ ἐνδεχομένους πραγματιποιουμένους. Ἰδεώδη, ἐκπηδήσαντα ἐκ τῆς ἐπαφῆς μὲ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς καὶ συνηρτημένα μὲ τὴν σχηματισθεῖσαν ἀτομικὴν καὶ ὁμαδικὴν κοσμοθεωρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ποθούμενα ἐπηρεάζοντα τὰς μορφὰς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ κατευθύνοντα τὰς ἐνερ-

80. 1877 - 1946. Γνωστὸς διὰ τὰς ἐργασίας του εἰς τὴν μαθηματικὴν ἀστρονομίαν.

81. «Γεωργίου Ν. Παλαιολόγου. Ἡ ἀντίθεσις ἐν τῇ ψυχολογικῇ ἐρεύνῃ. Ἔκδ. β΄. Ἀθῆναι. 1949». σ. 75. Σχετικῶς καὶ «Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου. Χριστιανικὸς ἀνθρωπισμός. Ἀθῆναι. 1951». σ. 80.

γείας καὶ γενικῶς τὴν διαγωγὴν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ὁμάδων. Ἰδανικά, συνιστῶντα τὰς κατευθυντηρίους μορφοποιοὺς δυνάμεις τῶν ἀνθρωπίνων ἀγώνων πρὸς πτῶσιν ἢ πρὸς ἐκφυγὴν ἐκ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἄνοδον. Ποιὸν δὲ τῶν σκοπῶν καὶ τῶν ἰδεωδῶν ὑλιστικὸν ἢ πνευματικόν, ἀνήθικον ἢ ἠθικόν, ἀντικοινωνικὸν ἢ κοινωνικόν. Ἰδανικὰ πορείας τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τοὺς ποικίλους κύκλους τῆς θρησκείας, τῆς φιλοσοφίας, τῆς παιδείας, τῆς τέχνης, τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς ἢ ἄλλους.

Καὶ νῦν διερωτώμεθα, ὁλόκληρος ἡ τοιαύτη ἔκδηλος πραγματικότης τῆς ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος θέσεως σκοπῶν καὶ ἰδανικῶν ἐν τῇ ζωῇ της, τοὺς ὁποίους σκοποὺς καὶ τὰ ὁποῖα ἰδανικὰ αὕτη ἐνσυνειδήτως μοχθεῖ καὶ ἀγωνίζεται, ἵνα πραγματοποιήσῃ, δὲν διαλαλεῖ περιτράνως ὅτι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων εἶναι κόσμος ἐλευθέρων πνευματικῶν ὀντοτήτων, ἀφοῦ δύναται νὰ αὐτοκαθορίζῃ τοὺς σκοπούς της καὶ τὰ ἰδανικά της καὶ τοιουτοτρόπως νὰ δίδῃ νόημα εἰς τὴν ζωήν του καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας του ;[82]. Μήπως λοιπὸν ὁλόκληρος ἡ διάχυτος ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ δράσει τοιαύτη τ ε λ ο λ ο γ ί α εἶναι τυχὸν αὐταπάτη ;

γ΄) Ὁμοίως ἕτερον γεγονός, ὅπερ προσπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀντικρύζοντος τοὺς σκοπίμους ἀγῶνας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐλευθέρα ἐπιλογὴ καὶ ὁ ἐλεύθερος καθορισμὸς τῶν μ έ σ ω ν καὶ μ ε θ ό δ ω ν ἐνεργείας πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἐν λόγῳ ἀγώνων χάριν ἐξυπηρετήσεως καὶ ἐπιτεύξεως τῶν τεθέντων σκοπῶν. Τοιουτοτρόπως ὅμως, ὡς παρατηρεῖ ὁ Ἀριστοτέλης[83], ἡ ἀνθρωπότης πλέον βουλεύεται «οὐ περὶ τῶν τελῶν, ἀλλὰ περὶ τῶν πρὸς τὰ τέλη. Οὔτε γὰρ ἰατρὸς βουλεύεται, εἰ ὑγιάσει, οὔτε ῥήτωρ, εἰ πείσει, οὔτε πολιτικός, εἰ εὐνομίαν ποιήσει, οὐδὲ τῶν λοιπῶν οὐδεὶς περὶ τοῦ τέλους· ἀλλὰ θέμενοι τὸ τέλος, τὸ πῶς καὶ διὰ τίνων ἔσται σκοποῦσιν, καὶ διὰ πλειόνων μὲν φαινομένου γίνεσθαι, διὰ τίνος ῥᾷστα καὶ κάλλιστα ἐπισκοποῦσιν...». Τ.ἔ. κατὰ μετάφρασιν[84], «ἡ σκέψις δὲν ἀποβλέπει εἰς τοὺς σκοπούς, ἀλλ' εἰς τὰ μέσα τῆς πραγματοποιήσεώς των. Διότι οὔτε ὁ ἰατρὸς σκέπτεται, ἐὰν θὰ θεραπεύσῃ, οὔτε ὁ ῥήτωρ, ἐὰν θὰ πείσῃ, οὔτε ὁ πολιτικός, ἐὰν θὰ καταρτίσῃ μίαν καλὴν νομοθεσίαν, ὡς καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἐκεῖ, ὅπου δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ σκοπός. Ἀλλ' ἅπαξ καθορισθέντος τοῦ σκοποῦ, ἐξετάζουν, πῶς καὶ διὰ τίνων μέσων θὰ δυνηθοῦν νὰ τὸν ἐπιτύχουν. Καὶ ἂν μὲν φαίνεται ὅτι ὑφίστανται πολλὰ τοιαῦτα, μελετοῦν, ποῖα θὰ εἶναι ἐκεῖνα, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπὸς εὐκολώτερον καὶ καλύτερον...». Καὶ ἄλλα μὲν ἐκ τῶν ἐπιλεγομένων μέσων εἶναι ἤρεμα, εὐγενῆ, ἠθικά, κοινωνικά, ἀλλὰ ὅμως δυστυχῶς εἶναι βάρβαρα, ὠμά, βάναυσα, ἀνήθικα καὶ ἀντικοινωνικά. Ὡς φερ' εἰπεῖν ἐκεῖνα, ἅτινα μετέρχεται ὁ ἄνευ ἐνδοιασμῶν φιλόπρωτος ἐγωιστής, ἱκανὸς ὢν νὰ πατήσῃ καὶ ἐπὶ πτωμάτων, ἵνα ἀναδειχθῇ, ἢ ἡ μὴ ἀναγνωρίζουσα ἠθικοὺς φραγμοὺς τυραννικὴ πολιτεία, ἱκανὴ νὰ διαπράττῃ κακουργίας καὶ ἀνηθικότητας, ἵνα διατηρηθῇ ἐν τῇ ἀρχῇ κ.ο.κ.

Καὶ νῦν διερωτώμεθα, ὁλόκληρος ἡ τοιαύτη ἔκδηλος πραγματικότης τῆς διαχαράξεως ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος σ υ σ τ η μ α τ ι κ ῆ ς μ ε θ ο δ ο λ ο γ ί α ς κατὰ τὴν ἀγωνιστικὴν της δραστηριότητα χάριν πραγματοποιήσεως τῶν ὑπ' αὐτῆς ἐπιδιωκομένων σκοπῶν καὶ ἰδανικῶν, δὲν ἀποδεικνύει σαφῶς, ὅτι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων εἶναι κόσμος ἐλευθέρων πνευματικῶν ὀντοτήτων, ἀφοῦ δύναται νὰ αὐτοκαθορίζῃ τὴν π ο λ ι τ ι κ ή ν του πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀγώνων του ;

δ΄) Ὡσαύτως ἕτερον ἀποφασιστικὸν γεγονός, ὅπερ ἀντικρύζομεν ἐν τῷ κό-

82. «Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακοπούλου. Μαθήματα φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀθῆναι. 1956». σ. 3.

83. Ἀριστοτέλους. Ἠθικὰ Νικομάχεια. 1112 Β 13—20, τοῦθ' ὅπερ ἀναφέρει καὶ ὁ «Γεώργιος Γαρδίκας. Λογική. Ἀθῆναι» κεφ. ΙΒ΄. σ. 133 ὑποσ. 2.

84. «Μετάφρασις Ἀνδρέου Δαλεζίου. Τεῦχος Βιβλ. Παπύρου ὑπ' ἀριθμ. 130. Ἀθῆναι. 1949». σ. 141. ἑπ.

σμῳ τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἡ ὑπ' αὐτῆς διὰ τῶν γνωστικῶν δυνάμεων τοῦ πνεύματός της δίψα πρὸς γ ν ῶ σ ι ν, δηλονότι πρὸς σύλληψιν τῆς ἀντικειμενικῆς πραγματικότητος, ὑλικῆς ἢ καὶ ἰδεατῆς, ἀκόμη δέ, εἰ δυνατόν, καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς ὑπεραισθητῆς καὶ ὑπερβατικῆς πραγματικότητος. Ἐν ᾗ ἄλλως τε ἐγκρύπτεται καὶ ἡ τραγικότης τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἐπιστήμης τῶν ἀνθρώπων, ἐφ' ὅσον τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, καίπερ διαισθανόμενον τὸ πεπερασμένον αὐτοῦ, ἐν τοσούτῳ νοσταλγεῖ καὶ ἀγωνίζεται τὸν ὑπεράνθρώπινον καὶ ἄρα μάταιον ἀγῶνα νὰ φέρῃ καὶ τὸ ἀσύλληπτον ἐπέκεινα ἄπειρον (διότι δυστυχῶς, ὡς λέγει ὁ Goethe, «πρὸς τὰ ἐκεῖ πέρα φραγμένη μᾶς εἶναι ἡ θέα»), ἐντὸς τῆς ἰδίας του σφαίρας καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ καταστήσῃ τοῦτο κτῆμα του. Τραγικότης, ἡ ὁποία ἐνσαρκοῦται εἰς τὴν θύελλαν καὶ τὴν ὁρμὴν τοῦ Faust, ἵνα ἀνεύρῃ τὴν «εἰρήνευση στὴ γνώση». Θύελλα καὶ ὁρμή, ἥτις, κατὰ τὴν ἀριστοτεχνικὴν περιγραφὴν τοῦ διακεκριμένου ἕλληνος φιλοσόφου Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακοπούλου[85] «καταλύει τὴν ἀπόλυτη ἀξία τῆς λογικῆς, ἀνακαλύπτει τὶς μεταφυσικὲς πηγὲς μέσα στὸν ἄνθρωπο καὶ ὁρμᾷ νὰ ἀγγίξῃ τὸν βυθὸ τῆς πλάσης. Ὁ ἄνθρωπος τώρα συγκλονίζεται ὡς τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς του καὶ οἱ ἐσώτατες δυνάμεις, ποὺ συναποτελοῦν τὸ εἶναι του—ἅπαξ καὶ φθάσουν στὸν ἀνώτατο βαθμὸ τῆς αὐτοσυνειδησίας των καὶ τῆς τραγικῆς ἀπομονώσεώς των—ξεχύνονται ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἀνθρώπου μέσα στὸ πλάτος τοῦ κόσμου. Τὸ ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἐσωτάτη πηγή του ἀνοίγει τὸν δρόμο του πρὸς τὸ ἄπειρο, πρὸς τὸ αἰώνιο Ἐσύ. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ποθεῖ πάλι νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἀτομικὸ καὶ πεπερασμένο ἀποζητεῖ τὸ γενικὸ καὶ τὸ ἄπειρο».

Καὶ νῦν ἐρωτῶμεν, ὁλόκληρος ἡ τοιαύτη ἔκδηλος πραγματικότης τῆς ἀνθρωπίνης φιλοσοφίας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιστημῶν πρὸς γ ν ῶ σ ι ν τ ῆ ς ἀ λ η θ ε ί α ς δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ν τοῦ ἀνθρώποινου πνεύματος, ποθοῦντος διὰ τῆς γνώσεως τ α ύ τ η ς τοῦ κατὰ Faust «πνεύματος τῆς γῆς» καὶ τοῦ «πνεύματος τοῦ κόσμου» νὰ ἀνεύρῃ καὶ συναντήσῃ τὸ ὅραμα τῆς αἰωνίας πνευματικῆς εὐδαιμονίας ;

(Συνεχίζεται)

85. «Ἰωάννου Ν. Θεοδωρακοπούλου. Ὁ Φάουστ τοῦ Γκαῖτε. Ἀθῆναι, 1956», σ. 15.

IDENTI - KIT

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ κ. **ΧΝΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ**

Τὸ νέον ὅπλον.

Identi - Kit (Ἀϊντέντι - Κὶτ) εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ νέου ὅπλου τῆς Ἀστυνομίας ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος ποὺ ἐπεβλήθη καὶ σήμερα χρησιμοποιεῖται ἀπὸ ὅλας σχεδὸν τὰς Ἀστυνομίας τοῦ πολιτισμένου Κόσμου. Εἰς τὴν γλῶσσαν μας θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸ ὀνομάσωμε «Κυτίον Σχημάτων Ἀναγνωρίσεως Καταζητουμένων» ἢ ἁπλῶς «Κυτίον Σχημάτων» διὰ νὰ πλησιάσωμεν κάπως τὸν βραχὺ καὶ περιεκτικὸν ἀγγλικὸν ὅρον μιὰ ποὺ εἶναι καὶ τὸ ἐμπορικό του σῆμα.

Ἀνεξαρτήτως ἂν δεχθοῦμε τὸν ὅρον «Identi - Kit» ἢ «Κυτίον Σχημάτων», τοῦτο κατὰ γενικὴ γνώμη ἀποτελεῖ τὸ σημαντικώτερο μέσον ποὺ ἡ Ἀστυνομικὴ Ἐπιστήμη ἔθεσε πρὶν λίγα χρόνια εἰς τὴν διάθεσι τῆς Ἀστυνομίας μετὰ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Ἡ ὑποδοχή του ἀπὸ τὸν διεθνῆ τύπον.

«Τὸ κουτὶ παγίδα (Identi - Kit) συλλαμβάνει ἕνα δολοφόνον» γράφει τὸ Daily Mail τοῦ Λονδίνου (13-5-61). «Ἡ Ἀστυνομία διαθέτει 62.000.000 πρόσωπα εἰς ἕνα «κουτὶ» μήκους 25 ἑκατοστῶν καὶ βάρους 3 κιλῶν» γράφει τὸ Scieme Digest Magazine (Μάρτιος, 1964). «Τὸ κουτὶ ποὺ συλλαμβάνει ἐγκληματίας» γράφει ὁ Frederic Sonbern Jr εἰς τὸ Reader's digest (Ἀπρίλιος, 1964). «Ἡ μορφὴ τοῦ δολοφόνου πηδᾶ ἀπὸ τὸ κουτὶ μπροστά μου», γράφει ὁ Paul Taylor στὸ Sun News Pictorial (Αὐστραλίας 21-3-65). «Νέα μέθοδος προσδιορισμοῦ τοῦ καταζητουμένου ἐγκληματίου διὰ τὴν προστασίαν τῆς κοινωνίας», «τὸ ἀνεκτίμητον ἐργαλεῖον τῆς Ἀστυνομίας», «ἡ φορητὴ πινακοθήκη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀστυνομίας ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος».

Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἐδιαβάσαμε εἰς τὸν διεθνῆ τύπον ἀπὸ τὸ 1960, ὅταν κατὰ τὴν μετεκπαίδευσίν μας εἰς τὰς Η.Π.Α. εἴδαμε ἀπὸ κοντὰ τὰς πρώτας ἐφαρμογὰς τοῦ συστήματος.

Ἡ ἐκπαίδευσίς μας.

Εἴχαμε, ὅμως, τὴν εὐκαιρίαν καὶ παρακολουθήσαμεν τὴν διήμερον ἐκπαίδευσιν 18 Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν: (Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β΄ κ. Σταθοπούλου Ἀθαν., Ἀστυν. Α΄ κ. Πουρναροπούλου Ἰωάν., Ἀστυν. Β΄ κ.κ. Γιαννημάρα Κων., Καραγιαννοπούλου Δημ., Ὑπαστ. Α΄. κ.κ. Καρυώτη Λεαν., Λάππα Γεωργ., Γιαλαμᾶ Δημ., Κολώνια Χρ., Παπαϊωάννου Ἀναστ., Κυριακοπούλου Ἰωάν., καὶ Στριχᾶ Χρ.), τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς: (Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β΄ Διοικητοῦ αὐτῆς κ. Βλητάκη Γεωργ., Ἀστυν. Β΄ κ. Καψαρίδη Ἰωάν., Ὑπαστ. Α΄ κ.κ. Μαυρακάκη Ἀντ., Δέρκα Παναγ., Τακάκη Φωτ., καὶ Ὑπαστ. Β΄ κ. Λύτρα Χρ.) καὶ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Ὑπαστυν. Α΄ κ. Χαντζάκου Δημητρίου, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ θέμα εἰς τὴν ἐπικαιρότητα. Ἡ ἐκπαίδευσις αὐτὴ ὠργανώθηκε ἀπὸ τὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων μὲ τὴν συνδρομὴν τοῦ Σερίφη Pitches τῆς Ἀστυνομίας τῆς Κομητείας τοῦ Λὸς Ἄντζελες - Καλλιφορνίας, προσωπικοῦ φίλου τοῦ Ἀρχηγοῦ κ. Ε. Καραμπέτσου, τοῦ Σερίφη Band τῆς Κομητείας Καλλιφορνίας (San Bernardino) καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἑταιρίας Townsend κ. Owen καὶ ἔγινε εἰς τὴν αἴθου-

σαν διαλέξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Παραγωγικότητος, ποὺ εὐγενῶς παρεχωρήθη ἀπὸ τὸν Πρόεδρον του κ. Ἰωάννην Ἀφεντάκην στὶς 17 καὶ 18 τοῦ περασμένου Αὐγούστου.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς κ. P. Sellas.

Ὁ κ. Σέλλας, Ἀστυνομικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Κομητείας Καλλιφορνίας (Σὰν Μπερναρντίνο), Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, εἰδικὸς εἰς τὰ θέματα τῆς Ἐπιστημονικῆς καὶ Τεχνικῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐκ τῶν πρώτων εἰδικευθέντων εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ Identi - Kit. Ὁ Ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς κ. Σέλλας, Διευθυντὴς τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικοῦ Ἀρχείου καὶ Δικαστικῆς ταυτότητος (Criminal Record and Identiti - Fation), ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ εἰς Ἑλλάδα μὲ τὴν οἰκογένειά του, σύζυγον καὶ πέντε τέκνα, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ παλαιὰ ἐπιθυμία του νὰ προσκυνήσῃ, ὅπως ὁ ἴδιος μᾶς εἶπε, τὴ γῆ τῶν προγόνων του. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἑταιρίας Townsend κ. Owen μᾶς ἀπέστειλεν 9 Identi - Kit μὲ τὰ σχετικὰ ἔντυπα. Ἔτσι, σὰν μικρὸ διάλειμα, 18 Ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀντὶ τοῦ πεζοδρομίου, εὑρέθησαν εἰς τὴν ἄνετον καὶ ὑποδειγματικὴν αἴθουσαν διαλέξεων τοῦ Κέντρου Παραγωγικότητος, ἐξωπλισμένη μ' ὅλα τὰ τεχνικὰ ἐποπτικὰ μέσα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν παρουσίασιν τοῦ τόσον ἐνδιαφέροντος ἀστυνομικοῦ θέματος.

Μὲ βάσιν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος ἀπὸ τὸν κ. Σέλλας, θὰ ἐπιχειρήσωμεν εἰς τὸ σημείωμά μας αὐτὸ νὰ παρουσιάσωμε τὴν ἱστορία τοῦ συστήματος, τὰς ψυχολογικάς του βάσεις καὶ τὰς γενικὰς γραμμὰς τῆς πρακτικῆς του ἐφαρμογῆς.

Ἡ ἱστορία του.

Τὸ Identi - Kit, ὡς ἀστυνομικὴ μέθοδος ἐνεργείας, ὀφείλεται στὸν Huch C. Mc. Donald, ποὺ σήμερα εἶναι πενήντα ἐτῶν καὶ προΐσταται τῆς Διευθύνσεως Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀστυνομίας τῆς Κομητείας τοῦ Λὸς - Ἄντζελες. Εἰς τὰ 29 του χρόνια ὁ κ. Μακντόναλντ, λόγῳ τῶν εἰδικῶν ἱκανοτήτων του, μετετέθη ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία τῶν Ντέτεκτιβ (Γενικῆς Ἀσφαλείας) εἰς τὴν Ὑπηρεσία Δικαστικῆς ταυτότητος. Εἰς αὐτὴν τὴ νέαν του θέσιν, ἀνάμεσα εἰς τὰς ἀτελειώτους κάρτας τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, συνέλαβε τὰς πρώτας του ἰδέας διὰ τὸ σύστημα. «Ἀφοῦ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα», ἐσκέφθη «μὲ τὰ δισεκατομμύρια τῶν δυνατῶν συνδυασμῶν των, μποροῦν ἀκριβῶς νὰ ἀποδοθοῦν μὲ γράμματα καὶ ἀριθμούς, γιατί νὰ μὴ μπορῇ νὰ γίνῃ τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ προσώπου τῶν ἀνθρώπων ;» Ἡ χρησιμοποίησις σκιτσογράφου διὰ νὰ ἀποδόσῃ τὴν μορφὴ τοῦ καταζητουμένου καὶ δαπανηρὰ εἶναι καὶ πάρα πολλὰς δυσκολίας παρουσιάζει. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀνεπήδησεν ἡ βασική του ἐπιδίωξις. Νὰ διαμορφώσῃ ἕνα σύστημα μὲ τὸ ὁποῖον νὰ μπορεῖ νὰ φτιάχνῃ τὴν μορφὴν ἑνὸς καταζητουμένου κατὰ τρόπο θετικό, σύντομο, ἀνέξοδο καὶ ἀκριβῆ. Ἤρχισεν μὲ τὴν ἀνάλυσιν ἑκατοντάδων φωτογραφιῶν προσώπων εἰς τὰ «συστατικὰ» καὶ τὴν ταξινόμησίν τους εἰς ὁμάδας. Δύσκολος ἐργασία. Ἔρευνα ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδειχνε θετικὸ συμπέρασμα. Δὲν ἦτο εὔκολον εἰς τὰ τόσα εἴδη ματιῶν, εἰς τὰ τόσα εἴδη χειλιῶν, εἰς τὰ τόσα εἴδη ἀπὸ κάθε χαρακτηριστικὸν τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς νὰ ἐντοπίσῃ τὰς ἀναλογίας καὶ τὰς σχέσεις μεταξύ των, ὥστε νὰ διευκολύνῃ τὴν ταξινόμησίν των. Ἀντιμετώπισεν ὅλας τὰς δυσκολίας ποὺ ἡ ἐπιστημονικὴ σκέψις εἶχε νὰ ξεπεράσῃ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς. Ἀλλ' ἡ ἐπίμονος καὶ μακροχρόνιος προσπάθειά του εἰς τὴν ἔρευναν, τὸν ὡδήγησε εἰς τὴν ἐπιτυχία. Ὅσο εἰσχωροῦσεν εἰς τὸ βάθος τῆς φυσιογνωμιστικῆς, ἤρχισαν νὰ διαφαίνωνται σαφέστερον αἱ βάσεις τῆς ταξινομήσεως τῶν χαρακτηριστικῶν κάθε μορφῆς καὶ νὰ διευκολύνεται ἡ ἀναλογικὴ ἐξατομίκευσις των.

Αἱ διαπιστώσεις του εἰς μικροκλίμακα ἔπρεπε νὰ δοκιμασθοῦν καὶ εἰς μακροκλίμακα. Τὰ εἴδη τῶν χαρακτηριστικῶν ποὺ καθώρισεν ἀπὸ τὰς ἑκατοντάδας τῶν φωτογραφιῶν ἔπρεπε νὰ ἐμπλουτισθοῦν ἀπὸ χιλιάδας φωτογραφιῶν. Ἀλλὰ οὔτε χρήματα διέθετεν, οὔτε βοηθοὺς διὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὸν μεγάλον αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν φωτογραφιῶν ποὺ ἐχρειάζετο διὰ τὴν διατύπωσιν ἀπολύτως ἀκριβῶν συμπερασμάτων.

Εἰς τὸ στάδιον αὐτό, ποὺ ἔβλεπε ἀδύνατον τὴν συνέχεια τῆς τόσο καρποφόρου προσπαθείας του καὶ ποὺ ἀπελπισμένος διὰ τὴν τόσην ἐργασία ποὺ θὰ ἐπήγαινε χαμένη, παρουσιάθη μιὰ ἀναπάντιχος βοήθεια. Ἕνας φίλος του ποὺ ἔμαθε τὰς προσπαθείας του καὶ ποὺ εἶχε γνωριμίας μὲ τὴν Ἑταιρία Τάουνσεντ ἔφερε τὸ θέμα εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ἡγετικά της στελέχη. Ἡ Ἑταιρία Τάουνσεντ κατασκευάζει, ὡς κύριο προϊόν της, ἀεροπλάνα. Αὐτό, ὅμως, δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ ἀναζητῇ καὶ νέους τομεῖς δραστηριότητος. Ἔτσι ἐπροθυμοποιήθη νὰ βοηθήσῃ τὴν προσπάθειαν τοῦ κ. Μακντόναλντ, μὲ κεφάλαια, σχεδιαστάς, φωτογράφους καὶ ὅλα τὰ τεχνικὰ μέσα ποὺ μποροῦσε νὰ ὀνειρευθῇ ὁ ἐρευνητὴς ἀστυνομικός.

Πέντε ὁλόκληρα χρόνια ἐπιπόνου ἐργασίας ἐχρειάσθησαν ἐπὶ πλέον διὰ νὰ συγκεντρωθῇ τὸ ὑλικὸν ποὺ θὰ ἀποτελοῦσε τὴν βάσιν τοῦ συστήματος τοῦ κ. Μακντόναλντ. Ὁμάδες φωτογράφων ἐταξίδευσαν τόσον εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὅσον καὶ εἰς πολλὰς χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ συγκέντρωσαν ἄνω τῶν 50.000 φωτογραφιῶν. Αἱ φωτογραφίαι αὐταὶ ἀνελύθησαν συστηματικῶς μὲ τὴν μέθοδον ποὺ ὁ κ. Μακντόναλντ εἶχε ἐφαρμόσει εἰς τὰς πρώτας ἑκατοντάδας τοῦ ἀρχικοῦ σταδίου. Τὰ διάφορα χαρακτηριστικὰ τῶν μορφῶν καὶ παραστάσεων ἐμετρήθησαν, συνεκρίθησαν μεταξύ τους καὶ ἐταξινομήθησαν. Μετὰ τὴν «διάλυσιν» τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς κάθε μορφῆς τῶν φωτογραφιῶν αὐτῶν ἔγιναν ἀτέλειωτα πειράματα «συνθέσεως μορφῶν. Δηλαδὴ ἐδοκιμάσθη ὁ ἀντίστροφος δρόμος. Ξεκίνησεν ἀπὸ τὴν μορφὴν πρὸς τὰ χαρακτηριστικὰ κατὰ τὴν ἀνάλυσι. Διέλυσεν ἔτσι τὰς μορφὰς εἰς τὰ χαρακτηριστικά τους καὶ ἐταξινόμησε ἀναλόγως μὲ τὰς σχέσεις ποὺ μεταξύ των καθώρισε. Μὲ βάσιν τὴν ταξινόμησιν αὐτὴν τῶν μορφῶν ποὺ «διέλυσε», ἐδοκίμασε τὴν σύνδεσιν τῆς συγκεκριμένης μορφῆς ποὺ ἐζήτει. Καὶ εἰς τὴν ἀντίστροφον αὐτὴν πορείαν διεπίστωσεν τὴν ἐπιτυχίαν του. Μὲ τὴν χρησιμοποίησιν σχημάτων : μύτης, πηγουνιοῦ, ματιῶν, χειλιῶν, φρυδιῶν, καὶ μαλλιῶν ἐπὶ διαφανῶν ἐπιφανειῶν ἀπέδωσεν τὴν μορφὴν ποὺ ἀνεζήτει. Ἔτσι τὸ σύστημα τοῦ Μακντόναλντ, ποὺ ἐβασίσθη εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ ἐξατομικευμένου σχήματος ἑκάστου προσώπου, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς βασικάς του ἐπιδιώξεις : θετικόν, εὔκολον καὶ ἀποδοτικόν. Τὰ 500 σχήματα μὲ τὰ ὁποῖα τὸ σύστημα ἠμποροῦσε νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἐταξινομήθησαν καὶ ἠριθμήθησαν καὶ ἀπετέλεσαν τὸ Identi - Kit ἢ τὸ «Κυτίον Σχημάτων».

Ἡ χρησιμοποίησίς του εἰς τὴν ἀστυνομικὴν πρακτικήν.

Ὁ Σερίφης Πῆτερ Ι. Πίτσες (Peter J. Pitches) τῆς Ἀστυνομίας τῆς Κομητείας τοῦ Λὸς Ἀντζελες, μία ἐξαίρετος καὶ ὑποδειγματικὴ ἀστυνομικὴ προσωπικότης, παρηκολούθησεν ὅλας τὰς βάσεις τῆς προσπαθείας τοῦ ἐρευνητοῦ - ὑφισταμένου του. Ὅταν τὸ σύστημα διεμορφώθη καὶ ἀπέδωσεν, ἐπροθυμοποιήθη νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ εἰς τὴν ὑπ' αὐτὸν Ἀστυνομίαν. Καὶ ἡ ἀρχὴ ὑπῆρξεν πράγματι καταπληκτική. 18 ἀπὸ τὰς 123 περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας τὸ Identi - Kit ἐχρησιμοποιήθη, ὡδήγησε εἰς τὸν σύντομον σύλληψιν τῶν καταζητουμένων κακοποιῶν. Ὅσον οἱ χειρισταὶ τοῦ Identi - Kit προσηρμόζοντο πρὸς τὴν χρῆσιν του, αἱ περιπτώσεις ηὐξάνοντο καταπληκτικῶς. Ἀπεδείχθη χρήσιμον ὄχι μόνον διὰ τὴν σύλληψιν ἐγκληματιῶν μὲ ἐγκληματικὸν παρελθόν, ἀλλὰ καὶ ἐγκληματιῶν ποὺ ἀπασχο-

λοῦσαν τὴν Ἀστυνομίαν διὰ πρώτην φοράν. Ὅταν ὁ Σερίφης Πίτσες εἶδε τὰ ἀποτελέσματα αὐτά, ἐπέβαλε τὸ σύστημα εἰς ὅλας τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας τῆς ἁρμοδιότητός του καὶ ἀνέλαβεν ἔντονον ἐκστρατείαν διὰ τὴν ἐφαρμογήν του τόσον εἰς τὴν ὑπόλοιπον Πολιτείαν τῆς Καλλιφορνίας, ὅσον καὶ εἰς τοὺς λοιπὰς Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἰδιαίτερα πρέπει νὰ ἀναφερθῇ ἡ αὐτοπρόσωπος μετάβασις τοῦ Σερίφη Pitches, κατόπιν προσκλήσεώς του ὑπὸ τῆς Σκώτλαντ - Γυάρδ καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ συστήματος εἰς τοὺς ἀνωτέρους Ἀξιωματικοὺς τῶν Ντέτεκτιβ (Γενικῆς Ἀσφαλείας) τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας καὶ πολλῶν ἄλλων τοπικῶν Ἀστυνομιῶν τῆς Βρεττανίας. Οἱ Βρεττανοὶ ἀπεδέχθησαν τὸ σύστημα καὶ ὁ Σερίφης Πίτσες ἐξώφλησε ἕνα παλαιὸν χρέος τῶν Ἀμερικανῶν Ἀστυνομικῶν. «Ἡ Σκώτλαντ-Γυάρδ», λέγει χαριτολογῶν «μᾶς ἔδωσε τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἐμεῖς τῆς δώσαμε τὸ Identi - Kit». Ἔτσι πατσίσαμε». Ὁ Διευθυντὴς τῶν Ντέντεκτιβ τῆς Σκώτλαντ - Γυάρδ, R. J. Jacson, ποὺ εἶναι καὶ Πρόεδρος τῆς Interpol, ἐβοήθησεν τὴν διάδοσιν τοῦ συστήματος εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰς Ἀστυνομίας, ὅπου πραγματικῶς ἔγινε ἐνθουσιαστικῶς ἀποδεκτόν.

Αἱ βάσεις τοῦ συστήματος.

Τὸ σύστημα τοῦ Μακντόναλντ βασίζεται εἰς τὴν συστηματικὴν ἀνάπλασιν τῆς παραστάσεως, τὴν ὁποίαν ὁ μάρτυς συνέλαβεν καὶ εἰς τὴν ἀκριβῆ συνεννόησιν αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ ποὺ τὸν ἐξετάζει. Ὁ μάρτυς εἶδε τὸν καταζητούμενον διὰ λίγα δευτερόλεπτα ἢ λεπτά. Νὰ ἀποδώσῃ μόνος του πλήρη καὶ ἐκμεταλλεύσιμον περιγραφὴν (Portrait Parlant) καὶ δύσκολον εἶναι καὶ ἀβέβαιον.

Μέχρι σήμερα ἀκοῦμε τὸν μάρτυρα νὰ μᾶς περιγράφῃ τὸν καταζητούμενο καὶ εἰς τὰς σοβαρὰς περιπτώσεις, καλοῦμε ἕνα σχεδιαστὴν νὰ μᾶς φτιάξῃ τὸ «σκίτσο» ὅπως ἀκριβῶς τὸ κατάλαβε αὐτός. Ἄλλοτε πάλι δείχνουμε εἰς τὸν μάρτυρα ἀτελείωτες σειρὲς φωτογραφιῶν ἀπὸ τὸ Ἐγκληματολογικὸν Ἀρχεῖον, μὲ ὅλας τὰς δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις εἰς πολλὰς περιπτώσεις.

Μὲ τὸ Identi - Kit, ὁ ἁρμόδιος καὶ εἰδικῶς ἐκπαιδευμένος καὶ ἐξασκημένος ἀστυνομικός, μπορεῖ ἀμέσως μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος νὰ μεταβῇ εἰς τὸν τόπον ὅπου τοῦτο διεπράχθη ἢ νὰ ἐξετάσῃ τὸν μάρτυρα εἰς τὸ γραφεῖον του μόνος μὲ ἠρεμία, μὲ σύστημα καὶ μὲ εὐκολία. Μπροστά του ἔχει ἕνα ἄνθρωπον, εἰς τὸ μυαλὸ τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ προσώπου ποὺ ἀναζητεῖ. Ξέρει ὅτι ὁ μάρτυς ἔχει ἀδυναμίες, συγκινήσεις καὶ ἐμπόδια φυσιολογικά. Μόνον μὲ τὸ κατάλληλον σύστημα θὰ μπορέσῃ νὰ «βγάλῃ» τὴ μορφὴ τοῦ ἐγκληματίου, ποὺ πρέπει ἡ Ἀστυνομία νὰ συλλάβῃ. Ἂν τὸ ζαλίσῃ τὰ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἀρνητικόν.

Μόνον ἂν δῇ κάτι τὸ συγκεκριμένον ὁ μάρτυς θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ συγκρίνῃ μὲ τὴν μορφὴν ποὺ εἶδε καὶ σιγὰ - σιγὰ νὰ καθορίσῃ τὰς ἀναγκαίας ἀλλαγὰς εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ συνθέτουν τὴ μορφήν. Αὐτὴ ἡ κατεύθυνσις τοῦ χειρισμοῦ τοῦ Identi - Kit ὑπὸ τοῦ μάρτυρος διὰ τὴν ἄμεσον μεταβολὴν τῶν χαρακτηριστικῶν μέχρι ποὺ νὰ συμφωνήσῃ αὐτὸς ἀπολύτως εἶναι βασικῆς σημασίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ συστήματος.

Εἶναι σημαντικὸν νὰ τονισθῇ ὅτι κύριος σκοπὸς τοῦ σχηματισμοῦ τῆς μορφῆς ἑνὸς καταζητουμένου μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Identi - Kit εἶναι ἡ διασφάλισις βάσεως πρὸς διεξαγωγὴν ἀναζητήσεων ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς εἰς ὁλόκληρον τὴν πόλιν ἢ καὶ εἰς ἐθνικὸν ἢ διεθνὲς ἐπίπεδον. Καὶ ἡ βάσις αὐτὴ θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ περιορίσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπόπτων. Εἶναι ἀδύνατον νὰ σχηματίσωμεν τὴν φωτογραφίαν τοῦ καταζητουμένου. Μᾶς χρειάζεται ἕνα ὀπτικὸν βοήθημα διὰ τὴν ἀναζήτησιν τοῦ καταζητουμένου εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν μικρότερον ἀριθμόν.

Ἡ ἐφαρμογή του.

Μὲ τὸν μάρτυρα καθισμένον ἀπέναντί του, ὁ χειριστὴς τοῦ Identi - Kit πρέπει νὰ βεβαιωθῇ διὰ τὴν ψυχικήν του κατάστασιν, τὴν ἱκανότητά του νὰ χρησιμοποιῇ τὰς λέξεις εἰς τὴν πραγματικήν τους ἔννοια. Ἀναλόγως τοῦ μάρτυρος θὰ ἐνεργήσῃ ἀναλόγως. Μπορεῖ νὰ τοῦ ἐνισχύσῃ τὴν μνήμην του, ἂν παραστῇ ἀνάγκη, νὰ τὸ βοηθήσῃ νὰ ἠρεμήσῃ, νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ γενικῶς νὰ δημιουργήσῃ τὴν κατάλληλον ἀτμόσφαιραν διὰ τὴν ἐργασίαν του. Εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις τοῦτο εἶναι εὔκολον καὶ δὲν δημιουργεῖται παρόμοιον πρόβλημα. Ἀλλὰ καὶ ἂν δημιουργηθῇ πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν πεῖραν νὰ τὸ ἀντιμετωπίσῃ.

Πρώτη ἐνέργειά του εἶναι νὰ ρωτήσῃ τὸν μάρτυρα διὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ ὕψος καὶ τὴ σωματικὴν διάπλασιν τοῦ καταζητουμένου. Μὲ βάσιν τὰς ἀπαντήσεις αὐτὰς καὶ τὴν ἐπιλογὴν τοῦ σχήματος μαλλιῶν ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ συλλογὴ εἰκόνων ὑπὸ τοῦ μάρτυρος καὶ μὲ τὴ βοήθειαν εἰδικοῦ πίνακος τοῦ Identi - Kit, θὰ ἀνεύρῃ τὰ προκαθωρισμένα συνήθη χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἡλικίας, τοῦ ὕψους καὶ τῆς σωματικῆς διαπλάσεως ποὺ ὁ μάρτυς τοῦ εἶπε. Ἀφοῦ καταρτίσει τὴν μορφὴν τοῦ καταζητουμένου, ἐργασία εὔκολος καὶ δυνατή, εἰς ἕνα ἢ δύο λεπτά, ἐπιδεικνύει αὐτὴν εἰς τὸν μάρτυρα.

Ἡ σύγκρισις τῆς εἰκόνος ποὺ ὁ μάρτυς ἔχει μπροστά του καὶ ἐκείνης ποὺ ἔχει εἰς τὸ μυαλό του, δίδει σιγὰ - σιγὰ τὰ θετικά της ἀποτελέσματα.

«Τὰ μάτια του ἦσαν πιὸ ἀνοικτὰ» μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ πρώτη του παρατήρησις ἢ «τὸ σαγόνι του πιὸ μυτερὸ» ἢ «ἡ μύτη του λίγο πιὸ πλατειὰ» ἢ «εἶχε πιὸ πολλὲς ρυτίδες» ἢ «τὰ μαλλιά του πιὸ λίγα» κ.λ.π. Ὁ χειριστὴς κάνει ἀμέσως μία - μία ὅλας τὰς ἀλλαγὰς ποὺ ὁ μάρτυς κρίνει ἀπαραιτήτους. Ἔτσι εἰς 10′ λεπτὰ ἢ καὶ εἰς δυσκόλους περιπτώσεις εἰς 3 ὥρας, ὁ Ἀστυνομικὸς ἔχει κατὰ τὸν πλέον ἀποδοτικὸν τρόπον συνεργασθῇ μὲ τὸν ἄνθρωπό του καὶ ἔχει πάρει ἀπ' αὐτὸν ὅλα ὅσα μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ.

Ἀμέσως ἡ εἰκόνα ποὺ ἐσχηματίσθη ἐκτυποῦται εἰς ὅσα ἀντίτυπα χρειάζεται καὶ διανέμεται εἰς τοὺς ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀστυνομικοὺς τάξεως καὶ ἀσφαλείας, πεζοὺς ἢ ἐποχουμένους, διὰ τὴν διενέργειαν θετικῶν ἀναζητήσεων. Διὰ τὰς σοβαρωτέρας περιπτώσεις ἡ εἰκὼν μπορεῖ νὰ τηλεγραφηθῇ καὶ νὰ σχηματισθῇ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀστυνομιῶν πάλι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Identi - Kit.

Ἀρχεῖον φωτογραφιῶν.

Ὁ κ. Σέλλας ἀνέπτυξεν ἐπίσης τὸ σύστημα ταξινομήσεως τῶν φωτογραφιῶν τῶν ἐγκληματιῶν. Μὲ βάσιν τὸ σύστημα αὐτό, αἱ φωτογραφίαι ταξινομοῦνται εἰς 216 κατηγορίας ἀναλόγως τῆς ἡλικίας, τοῦ ὕψους καὶ τοῦ χρώματος τῶν μαλλιῶν. Αἱ κατηγορίαι αὐταὶ ὑποδιαιροῦνται περαιτέρω μὲ βάσιν ἄλλων χαρακτηριστικῶν ἢ καὶ ἰδιομορφιῶν. Ὅ,τι ὅμως ἀπεδείχθη ἄκρως ὑποβοηθητικὸν εἶναι ἡ καθιέρωσις ἐγχρώμων φωτογραφιῶν τῶν κακοποιῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀπόδοσις ὑπῆρξεν καταπληκτική.

Ἦσαν πάρα πολλαὶ αἱ περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς εἰκόνος διὰ τοῦ Identi - Kit ἀνευρέθη ἡ φωτογραφία τοῦ καταζητουμένου εἰς τὸ ἀρχεῖον φωτογραφιῶν τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ κ. Σέλλας εἰς ἐλάχιστα λεπτά.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ.

Πιστεύομεν ὅτι λίαν συντόμως θὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ εἰδίκευσις καταλλήλων ἀστυνομικῶν τῶν Ὑποδιευθύνσεων Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ θὰ εἴμεθα ἕτοιμοι διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀντιμετώπισιν ἐγκλημάτων, ὅπως ὁ βιασμὸς τῆς παιδίσκης εἰς τὴν συνοικίαν Ζωγράφου, ἢ ἡ ληστεία τῆς ΔΕΗ.

ΧΡ. ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ

ΜΙΑ ΠΥΡΚΑΪΑ ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΙ ΦΟΒΕΡΟ ΚΑΙ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια, οἱ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ τὰ τηλέφωνα δὲν ἦταν αὐτόματα καὶ πολλά, ἀλλὰ ἐλάχιστα καὶ κάτι καβουρντιστήρια ποὺ τρόμαζε κανεὶς νὰ συνεννοηθῇ μ' αὐτά, καὶ τὰ μέσα συγκοινωνίας πολὺ λίγα καὶ ἀκριβά, γιὰ νὰ κάνουμε ὅσο γινότανε καλύτερα τὸ ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ, ὅταν εἶχε τὴν ἀσφάλεια στὴν Πρωτεύουσα ἡ Χωροφυλακή, καθόμαστε τὰ βράδυα μέσα στὴ Διεύθυνσι Χωροφυλακῆς, ποὺ ἦταν τότε σ' ἕνα παληὸ μέγαρο, δεξιὰ στὶς ἀρχὲς τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ ἀκριβῶς στὴν διασταύρωσι αὐτῆς μὲ τὴν ὁδὸ Καποδιστρίου, στὸ γραφεῖο τοῦ Ὑπασπιστοῦ. Ἐκεῖ φθάνανε στὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας τὰ λιγόλογα τηλεφωνήματα γιὰ τὰ σπανιώτατα σοβαρὰ συμβάντα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάλι μπορούσαμε ὅταν ἀπὸ τὰ τηλεφωνήματα μαθαίναμε κανένα φόνο ἢ καμμιὰ αὐτοκτονία ἢ πυρκαϊά, νὰ πάρωμε τὸν ἐνωμοτάρχη τῆς ὑπηρεσίας τοῦ τμήματος νὰ ψαρέψουμε καμμιὰ λεπτομέρεια. Καὶ ἂν ἦταν κανένα φοβερὸ κακούργημα ἢ δρᾶμα ποὺ χρειαζότανε συναρπαστικὸ ρεπορτὰζ νὰ τρέξουμε ἐπὶ τόπου μὲ τὰ πόδια ἢ ἂν ἦταν πολὺ μακρυὰ νὰ συνεννοηθοῦμε ὅλοι καὶ νὰ πάρουμε κανένα μόνιππο ἁμαξάκι, καμμιὰ «Μαρίκα» ὅπως τῆς ἐλέγανε τότε, τσοντάροντας στὸ ρεφενὲ καὶ πληρώνοντας τὰ σπασμένα ἀπὸ τὴν τσέπη μας, γιατὶ οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μὲ τὴν περιωρισμένη τους κυκλοφορία πολὺ δύσκολα ἀναγνώριζαν ἔξοδα κινήσεως ἢ ἔξοδα ρεπαρτάζ. Ἀλλὰ τὰ καλοκαίρια μὲ τὴν ἀφόρητη ζέστη καὶ ἐπειδὴ σκάγαμε ἐκεῖ μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Ὑπασπιστοῦ, καθησμένοι ὧρες καὶ ὧρες στὸν καναπέ, ἀλλάζαμε στέκι. Καὶ καθόμαστε στὸ γαλακτοπωλεῖο καὶ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ μακαρίτη τοῦ Παναγιώτη τοῦ Μπερνίτσα, ποὺ ἦταν στὴν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Πανεπιστημίου, Πατησίων καὶ Αἰόλου, ἐκεῖ ποὺ εἶναι σήμερα οἱ καφέδες «Μπράβο», κάθε δὲ ὥρα, ἀπὸ μᾶς πεταγότανε ὡς τὴν Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας γιὰ νὰ δῇ μήπως εἶχε φθάσει κανένα τηλεφώνημα μὲ ἀσήμαντο ἢ ἀξιόλογο συμβὰν γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ αὐτὸ τὸ καρροδρομικὸ δυστύχημα ἀκόμη, ἀποτελοῦσε ἐνδιαφέρουσα εἴδησι ποὺ μποροῦσε νὰ ἔχῃ μεγάλες συνέπειες γιὰ τὴν καρριέρα μας ἡ ἔλλειψίς της ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, λοιπόν, τῆς Τετάρτης 27 πρὸς τὴν Πέμπτη 28 Ἰουνίου τοῦ 1928 εἴμαστε στὸ συνηθισμένο καλοκαιρινὸ στέκι μας, στοῦ Μπερνίτσα, οἱ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς τῆς ἐποχῆς, ὁ μακαρίτης ὁ Μῆτσος ὁ Ἀρνέλλος, ὁ Ἀρχηγός μας τότε, ὁ Γιώργης ὁ Γιανναράκος καὶ ὁ νεοσσὸς τότε Σεβαστιανὸς Ἀρνέλλος, γυιὸς ἄξιος τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, καὶ μετὰ τὸν κάματο τῆς ἡμέρας ρουφούσαμε ἥσυχα-ἥσυχα τὴν γρανίτα μας ἢ τρώγαμε τὸ παγωτὸ καὶ τὴν πάστα μας ὅταν ἀκούσαμε ἀπὸ μακρυὰ τὶς καμπάνες τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας καὶ σὲ λίγο εἴδαμε τὶς ἀντλίες της νὰ περνοῦν ἀπὸ μπρός μας καὶ νὰ τρέχουν πρὸς τὴν ὁδὸν Γ' Σεπτεμβρίου. Ἀντίο ἡσυχία πιά, γιατὶ ἀφοῦ ἕνας ἀπὸ μᾶς πετάχτηκε στὴν Διεύθυνσι καὶ ἐντοπίσαμε ὅτι ἡ πυρκαϊὰ ἦταν πρὸς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Φυλῆς, πήραμε ὅλοι μαζὶ ἕνα μόνιπο καὶ πήγαμε ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ βροῦμε πιά, ὅταν φθάσαμε, μισοσβησμένη τὴν πυρκαϊὰ καὶ νὰ μάθουμε ὅτι εἶχε καῇ ζωντανὴ μιὰ γρηὰ χήρα ποὺ ἔμενε μέσα μόνη της, ἡ Ἑλένη σύζυγος Ἀναστασίου Μωρονοπούλου.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, κόντευαν νὰ κλείσουν οἱ πρωινὲς ἐφημερίδες καὶ μόλις προφθάναμε νὰ γράψωμε μὲ δυὸ λέξεις τὴν εἴδησι. Καὶ νὰ τί εἶχα προλάβει νὰ γράψω

γιὰ τὴν μεταμεσονύκτιο πυρκαϊὰ στὴν «Καθημερινὴ» τῆς Πέμπτης 28 Ὀκτωβρίου 1928, ποὺ βγῆκε σὲ λίγες ὧρες :

«Τὴν 12 1/2 νυκτερινὴν ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φυλῆς 112 οἰκίαν τῆς 70ούτιδος Ἑλένης Ἀναστασίου Μωρονοπούλου, μιᾶς γραίας φιλαργύρου, ἥτις ἔπασχεν ἐξ ἀνθρωποφοβίας καὶ ἔζη μόνη της. Τὸ πῦρ προῆλθε ἀπὸ τὰ ἀναμμένα κηρία τὰ ὁποῖα ἐσυνείθιζε νὰ τοποθετῇ εἰς τὴν κλίνην της ἡ γραία, ἡ ὁποία καὶ ἀπετεφρώθη. Ἡ ἰδιοκτήτρια ἥτις ἦτο κάτοχος περιουσίας ἐξ ἑπτὰ ἑκατομμυρίων ἀπηνθρακώθη κατὰ τὴν πυρκαϊάν».

Μὲ αὐτὰ τὰ λίγα λόγια ἔγραψα ἐκείνη τὴ νύχτα γιὰ τὴν πυρκαϊὰ ποὺ ἔκρυβε ἕνα φοβερὸ καὶ σατανικὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε γίνει. Γιατὶ εἶχε διαπραχθῆ στραγγαλισμὸς καὶ ληστεία τῆς γρηᾶς Μωρονοπούλου καὶ γιὰ νὰ συγκαλυφθῆ τὸ ἔγκλημα ὁ δράστης ἢ οἱ δρᾶσται εἶχαν βάλει φωτιὰ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ καιγότανε καὶ τὸ σπίτι καὶ τὸ πτῶμα τῆς γρηᾶς καὶ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀνακαλυφθῆ τίποτε.

Καθὼς θυμᾶμαι, ἂν καὶ πέρασαν τόσες δεκάδες χρόνια, κάτι μοῦ ἔλεγε μέσα μου ὅτι ἡ «πυρκαϊὰ» καὶ ἡ ἀπανθράκωσις τῆς «γραίας φιλαργύρου» δὲν ἦταν τόσο ἁπλὸ ὅπως μοῦ φάνηκε στὴν ἀρχὴ καὶ ὅπως τὸ εἶχα γράψει στὴν πρωϊνὴ ἐφημερίδα ποὺ δούλευα καὶ τότε ὅπως καὶ σήμερα ἀκόμη. Καὶ ἂν καὶ εἶχα κοιμηθῆ, μετὰ τὸ ρεπορτὰζ τῆς πυρκαϊᾶς στὶς 3 τὰ χαράματα, τὸ πρωὶ στὶς 9 ἤμουνα στὸ πόδι καὶ στὶς 10 ἔφθανα στὸ παληὸ μικρὸ νεκροτομεῖο ποὺ ἦταν, ὅπως καὶ ἄλλοτε τὸ ἔχω πῆ, στὴν ὁδὸν Σωκράτους, ἀπέναντι ἀκριβῶς στὰ γραφεῖα τῆς «Καθημερινῆς» καὶ δίπλα στὸ σπίτι τοῦ μακαρίτη τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς Ι. Γεωργιάδη. Μόλις ἔφθασα, ξεπρόβαλε ἀπὸ τὸ ἀριστερὰ γραφεῖο ὁ τότε ἐπιμελητὴς καὶ μετέπειτα καθηγητής, μακαρίτης Γρηγόρης Κάτσας, ποὺ μὲ ὑπεραγαποῦσε ὅπως καὶ ὁ Γεωργιάδης, καὶ μοῦ εἶπε :

—Ἔλα καὶ σὲ περίμενα... Δὲν μοῦ λές... Σοῦ μυρίζει τίποτε στὸ ἐργαστήριο ;

—Τί νὰ μοῦ μυρίζῃ ; Ρώτησα. Καμμένες σάρκες. Σὰν μυρωδιὰ ἀπὸ καμμένες μπριζόλες ποὺ ψήνουνε στὰ κάρβουνα.

—Τίποτε ἄλλο ;

Προσπάθησα νὰ ξεκαθαρίσω καλὰ γιὰ καλὰ τὴν μυρωδιὰ καὶ δειλὰ-δειλὰ τόλμησα νὰ πῶ.

—Σὰν νὰ μοῦ φαίνεται μαζὶ μὲ τὴ μυρωδιὰ τῆς καμμένης σάρκας καὶ μυρωδιὰ ἀπὸ καμμένο πετρέλαιο καὶ βενζίνα.

—Ἀκριβῶς κύριε δημοσιογράφε. Γιατὶ ἔχομε ἕνα φοβερὸ καὶ φρικτὸ ἔγκλημα. Ἐγκληματάρα.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔφθανε στὸ νεκροτομεῖο καὶ αὐτὸς ἀπὸ προαίσθησι, ὁ μακαρίτης ὁ Μῆτσος ὁ Ἀρνέλλος μὲ τὸ γυιό του τὸ Σεβαστιανὸ καὶ ὁ Κάτσας μᾶς ἔμπασε μέσα στὴν μικρὴ αἴθουσα τῶν νεκροτομῶν ὅπου ἀπάνω στὸ νεκροτομικὸ τραπέζι ἦταν ξαπλωμένο ἀνάσκελα τὸ πτῶμα τῆς γρηᾶς Ἑλένης Μωρονοπούλου μαυρογκαγκανιασμένο ἀπὸ τὸ κάψιμο. Ἡ συνυπάρχουσα μυρωδιὰ τοῦ πετρελαίου καὶ τῆς βενζίνας μαζὶ μὲ τὸ κάψιμο τῆς σάρκας ἦταν πιὸ ἔντονη ἐκεῖ μέσα.

—Μὰ πλησιάστε λοιπὸν στὸ πτῶμα... Μᾶς εἶπε ὁ Κάτσας. Καὶ δέστε.

Τί νὰ δοῦμε ; Εἴδαμε καὶ φρίξαμε. Ἀνατριχιάσαμε σύγκορμοι. Γιατὶ τὰ μάτια τῆς πεθαμένης καὶ μισοψημένης γρηᾶς ἦταν πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες, γιατὶ στὸ λαιμό της ἦταν δεμένος σφικτὰ-σφικτὰ ἕνας χοντρὸς-χοντρὸς σπάγγος ποὺ τὴν εἶχε στραγγαλίσει καὶ στὸ θεάνοιχτο στόμα της ἦταν χωμένο μέσα ἕνα μεγάλο πισκίρι χωριάτικο, ὑφασμένο σὲ ἀργαλειό, μισοάσπρο καὶ μισοκίτρινο μὲ γαλάζιες σειρές. Πραγματικὰ ἦταν ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα. Ὁ δράστης ἢ μᾶλλον οἱ δρᾶσται, γιατὶ δὲν μποροῦσε ἕνας μονάχος του νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴν δουλειά, εἶχαν μπῆ μέσα στὸ σπίτι ἴσως ἐνῶ ἡ γρηὰ εἶχε κοιμηθῆ βαθειὰ καὶ βρισκότανε ἀπάνω στὸ

πρωτοῦπνι, τὴν στραγγάλισαν μὲ τὸν σπάγγο. Ὕστερα γιὰ νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι πράγματι ἡ Μωρονοπούλου δὲν θὰ ἐπιζοῦσε, τῆς ἄνοιξαν μὲ τὰ χέρια τους τὸ στόμα της καὶ τῆς ἔχωσαν μέσα στὴν κοιλότητα τὸ ὑφαντὸ χωριάτικο πισκίρι μὲ τὶς γαλάζιες ρίγες. Καὶ ἀφοῦ ἔφεραν εἰς πέρας τὸ φρικτὸ κακούργημά τους ἔρριξαν ἀπὸ κάποια μπουκάλια ποὺ εἶχαν μαζί τους πετρέλαιο καὶ βενζίνα καὶ βάλανε φωτιὰ γιὰ νὰ κάψουνε καὶ πτῶμα καὶ σπίτι μαζὶ ὥστε νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἡ γρηὰ Ἑλένη Μωρονοπούλου, ποὺ εἶχε τὴν συνήθεια νὰ ἀνάβη κηριὰ στὶς εἰκόνες της πρωὶ βράδυ, ἔβαλε ἄθελά της τὴν φωτιὰ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καῆ καὶ ἡ ἴδια ζωντανή. Ἔτσι ἐνόμιζαν ὅτι θὰ γινόταν μιὰ τυπικὴ ἀνάκρισις καὶ ὅτι θὰ γλύτωναν.

Μὰ ἀλήθεια γιατὶ εἶχε γίνει αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ; Ἡ γρηὰ δὲν εἶχε κανένα στενὸ συγγενῆ γιὰ νὰ εἶναι κληρονομικοὶ λόγοι. Ἐπίσης δὲν εἶχε κανένα ἐχθρό. Τὸ μόνο γνωστὸ στὴν γειτονιὰ ἦταν ὅτι εἶχε γερὸ κομπόδεμα σπίτι της καὶ κυκλοφοροῦσαν μάλιστα φῆμες ὅτι εἶχε ὁλόκληρο θησαυρὸ καὶ φαίνεται ὅτι τίποτε ἀπὸ τὴν γειτονιὰ ποὺ ἄκουγαν ὅλα αὐτὰ τὴν «καθάρισαν» καὶ ἔβαλαν ὕστερα φωτιὰ γιὰ νὰ συγκαλύψουν τὸ κακούργημά τους ποὺ εἶχε γιὰ ἀφορμὴ τὴν ληστεία.

Μόλις ὅμως οἱ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς βεβαιωθήκαμε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἔγκλημα καὶ ἀμέσως βρεθήκαμε ἐπὶ ποδός. Ἄρχιζε ἀμέσως γιὰ μᾶς ἡ ἀγωνία τοῦ ρεπορτάζ. Ἡ συλλογὴ ἐξηκριβωμένων πληροφοριῶν γιὰ τὶς ἐφημερίδες καὶ γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας, καὶ ἂν ἦταν δυνατὸν καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν τακτικὴ ἀνάκρισι καὶ ἀπὸ τὴν προανάκρισι. Τὴν ἐφημερίδα ἄλλως τε καὶ τὸν δημοσιογράφο τὸν διακρίνει ἡ γρηγοράδα γιατὶ ἐφημερίδα πάει νὰ πῆ κάτι τὸ ἐφήμερο, τὸ σημερινό, τὸ ἀποψινό, ἢ τὸ πρωινό.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ τράστ τῶν ἀστυνομικῶν συντακτῶν εἶχε σπάσει. Ὁ Βενιζέλος ὁ Ζερβέας, γιὰ νὰ πάρη μεγαλύτερο μισθὸ δούλευε γιὰ χωριστὸ λογαριασμὸ χωρὶς νὰ μᾶς δίνη τὶς εἰδήσεις του. Καὶ ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, ὁ μακαρίτης ὁ Ἀρνέλλος, ὁ γυιὸς του ὁ Σεβαστιανός, ὁ Γιῶργος ὁ Γιανναράκος καὶ ἐγὼ δουλεύαμε μόνοι μας καὶ προσπαθούσαμε νὰ τοῦ κάνωμε «γκάφες», δηλαδὴ νὰ τὸν κάνωμε νὰ σημειώση ἐλλείψεις καὶ ἐκεῖνος τὸ ἴδιο γιὰ μᾶς. Καὶ ἐπειδὴ μόνος του φυσικὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βάλη μὲ μᾶς τοὺς ἄλλους τέσσαρες, εἶχε προσλάβει διάφορα παιδάρια γιὰ βοηθούς, ἄμισθους ἐννοεῖται. Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ νεκροτομεῖο γιὰ νὰ τρέξουμε γιὰ ἐπιτόπιο ρεπορτὰζ οἱ δυὸ Ἀρνέλλοι κι ἐγώ, νάσου καὶ τρακάρουμε στὴν ἐξώπορτα τὸν βοηθὸ τοῦ Ζερβέα ποὺ ἔκανε τὸ ρεπορτὰζ τοῦ νεκροτομείου, τὸν Ζ. μαθητευόμενο δημοσιογραφάκι τότε καὶ τρανὸ δικηγόρο σήμερα. Ἔφτανε ἀλαφιασμένος. Μόλις μᾶς συνήντησε στὴν πόρτα τὸ καϋμένο τὸ παιδὶ μᾶς ρώτησε ἂν εἶχε τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον τὸ νεκροτομεῖο. Παρὰ τὸν πόλεμο ποὺ εἴχαμε μὲ τὸν συνάδελφο Ζερβέα, λυπήθηκα τὸ παιδάριο ἐκεῖνο καὶ πῆγα νὰ τοῦ πῶ γιὰ τὸ ἔγκλημα ὅταν νοιώθω ἀπὸ πίσω μου νὰ μὲ σκουντάη τὸ χέρι τοῦ γέρο-Ἀρνέλλου, ἐνῶ ἀμέσως ὁ ἴδιος ἔβγαινε μπροστά μου καί, χωρὶς νὰ τὸν πάρη εἴδησι ὁ Ζ., μοῦ ἔκανε νόημα νὰ μὴ βγάλω ἄχνη ἀπὸ τὸ στόμα μου. Καὶ ὁ γέρο-Ἀρνέλλος τοῦ εἶπε :

—Δὲν εἶναι τίποτε... Ἐκεῖνο τὸ πτῶμα τῆς καμμένης γρηᾶς. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἔχομε γράψει στὰ πρωινά.

—Βγαίνει τίποτε ; Τόλμησε νὰ ρωτήση ὁ νεαρός.

—Μπὰ τί νὰ βγῆ ; Εἶπε ὁ γέρο-Ἀρνέλλος. Αὐτὰ ποὺ γράφουν τὰ πρωινὰ φύλλα. Ἄναβε κεριὰ στὰ εἰκονίσματα, ἀπάνω στὸ κρεβάτι της καὶ θὰ ἀποκοιμήθηκε. Τὰ κεριὰ θὰ ἔπεσαν ἀπάνω στὰ ροῦχα της καὶ θὰ ἔβαλαν τὴ φωτιά. Καὶ ζαλισμένη ἡ φουκαριάρα κάηκε ζωντανή. Εἶναι δυστύχημα λοιπόν.

Ὁ Ζ. ἔχαψε τὸ παραμύθι καὶ ἔφυγε ἥσυχος ὅτι εἶχε κάνει τὴν δουλειά του καὶ ἔτσι τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο τῆς Πέμπτης 28 Ἰουνίου 1928, ἡ μὲν ἐφημερίδα τοῦ ἀντιπάλου μας ἔγραψε δυὸ λέξεις μονάχα γιὰ τὴν νυκτερινὴ πυρκαϊὰ καὶ γιὰ τὸ «δυστύχημα» ἀναμασώντας ὅ, τι εἶχαν γράψει οἱ πρωινὲς ἐφημερίδες, ἐνῶ ὅλοι ἐ-

μεῖς οἱ ἄλλοι γράφαμε στῆλες ὁλόκληρες γιὰ τὸ φοβερὸ ἔγκλημα. Τοῦ εἴχαμε κάνει ὄχι βέβαια καὶ τόσο ἠθικὰ μιὰ «γκάφα» πρώτης γραμμῆς καὶ εἴχαμε σημειώσει μιὰ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία εἰς βάρος του μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὰ πληρώσῃ ἐξ ὁλοκλήρου ὁ κακομοίρης ὁ Ζ. ὁ ὁποῖος ἀπελύθη ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ... ἀμίσθου βοηθοῦ τοῦ Ζερβέα καὶ ἐγκατέλειψε τὴν δημοσιογραφία γιὰ νὰ ἀφοσιωθῇ στὴν νομικὴ καὶ νὰ γίνῃ σήμερα ἕνας πρώτης τάξεως δικηγόρος. Αὐτὰ ὅμως ἔχουν ὅλοι οἱ πόλεμοι καὶ οἱ δημοσιογραφικοὶ ἀκόμη περισσότερο!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐμεῖς, δηλαδὴ πατέρας καὶ γυιὸς Ἀρνέλλοι καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, γιὰ νὰ προλάβουμε καὶ ρεπορτὰζ στὶς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες ποὺ εἴχαμε τότε, ἐπήραμε μιὰ «Μαρίκα», δηλαδὴ ἕνα μόνιππο ἁμάξι καὶ ἐλλείψει, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πρόχειρου φωτορεπόρτερ, ἐπήγαμε πρῶτα ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ Κλαυθμῶνος, ἐπήραμε μαζί μας ἕνα πλανόδιο φωτογράφο, μὲ τὴν πελώρια ἀπάνω στὸ στρίποδο μεγάλη μηχανή του καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴν ὁδὸ Φυλῆς 112, γιὰ τὸ ἰσόγειο σπίτι δηλαδή, ποὺ εἶχε βρεθῇ καμμένη μετὰ τὴν πυρκαϊὰ ἡ Ἑλένη Μωρονοπούλου. Τὸ 7ον τμῆμα ἀσφαλείας Χωροφυλακῆς ποὺ ἦταν ἁρμόδιο δὲν ἤξερε ἀκόμα τίποτε γιὰ τὸ φοβερὸ ἔγκλημα καὶ φυσικὰ δὲν τὸ εἰδοποιήσαμε γιὰ νὰ βροῦμε τὸ ἔδαφος παρθένο καὶ νὰ κάνουμε τὴν δημοσιογραφικὴ δουλειά μας χωρὶς κουμπώματα, ἀποκρύψεις καὶ παραπλανήσεις.

Βρήκαμε ἐκεῖ ἕνα χωροφύλακα ποὺ φύλαγε τὸ μισοκαμμένο σπίτι καὶ μὲ καμμένη καὶ γκρεμάμενη σκεπὴ χωρὶς νὰ τοῦ δώσουμε λόγο γιὰ τὸ ποιοὶ εἴμαστε καὶ τί θέλαμε μπήκαμε, μέσα στὰ χαλάσματα. Ὁ ἄνθρωπος θὰ μᾶς πέρασε γιὰ τίποτε μηχανικοὺς ἢ τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας ποὺ πήγαμε γιὰ αὐτοψία καὶ γιὰ ἔρευνα. Ὅλο τὸ μισοκαμμένο σπίτι μύριζε ἀπὸ βενζίνα καὶ πετρέλαιο καὶ ὁ ἐμπρησμὸς ἦταν ἐκτὸς ἀπὸ κάθε συζήτησι πιά.

Στὰ πεταχτὰ πῆρε τὸ μάτι μας ντουλάπες καὶ ντουλάπια θεάνοιχτα μὲ σπασμένες τὶς κλειδαριές τους, παραβιασμένα καὶ ἀνοιγμένα μπαοῦλα, πεταγμένα ἀπὸ αὐτὰ κάτω στὸ πάτωμα καὶ μπροστά τους παληοφούστανα καὶ χασεδένια ἐσώρρουχα μισοκαμμένα ἀπὸ τὴν φωτιὰ καὶ ποὺ μαρτυροῦσαν ἀπὸ δῶ καὶ κεῖ κάτω ὅτι οἱ στραγγαλισταὶ τῆς γρηᾶς μετὰ τὸ ἔγκλημά τους εἶχαν σπάσει καὶ ἀναστασώσει τὸ σύμπαν γιὰ νὰ πάρουν τὸν θησαυρὸ καὶ μετὰ ἔβαλαν φωτιὰ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ καιγότανε ὁλόκληρο τὸ ἰσόγειο σπιτάκι μαζὶ μὲ τὸ πτῶμα τῆς φιλάργυρης νοικοκυρᾶς καὶ ὅτι ὅλοι θὰ νόμιζαν ὅτι ἦταν ἕνα τυχαῖο δυστύχημα καὶ ὅτι μαζὶ μὲ τὴν γρηά, τὰ φουστάνια της, τὰ ἔπιπλά της εἶχαν καῇ καὶ τὰ λεπτά της, ποὺ τὰ εἶχε ὅλα σὲ χαρτονομίσματα.

Προσέξαμε πολὺ νὰ μὴ καταστρέψουμε τίποτε ἴχνη πολύτιμα γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν δραστῶν. Ἄλλως τε ἐκείνη τὴν στιγμὴ δὲν μᾶς ἐνδιέφεραν κυρίως παρὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε φωτογραφίες. Καὶ νὰ διακρίναμε στὸν τοῖχο κρεμασμένη φωτογραφία τοῦ θύματος μαζὶ μὲ τὸν πεθαμένο ἄντρα της, τὸν Ἀναστάση τὸν Μωρονόπουλο, ποὺ ἦταν φούρναρης καὶ εἶχε τὸ διπλανὸ στὸ σπίτι φοῦρνο, τὸν ὁποῖον ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατό του εἶχε νοικιάσει πιὰ ἡ γυναίκα του στὸν Γιάννη τὸν Κούκη. Ὁ Σεβαστιανὸς Ἀρνέλλος χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἀνέβηκε σ' ἕνα σκαμνί, ξεκρέμασε τὸ κάδρο μὲ τὴν κορνίζα καὶ τὸ παρέδωσε στὸν ὑπαίθριο φωτογράφο ποὺ εἴχαμε κουβαλήσει μαζί μας γιὰ νὰ τὴν ἀντιγράψῃ καὶ νὰ μᾶς βγάλῃ πολλὰ ἀντίγραφα γιὰ τὶς ἐφημερίδες μας. Στὸ ἀναμεταξὺ κι' ὅλας εἴχαμε βάλει τὸν φωτογράφο νὰ φωτογραφίσῃ τὸ σπίτι ἀπ' ἔξω καὶ νὰ βγάλῃ καὶ μερικὲς φωτογραφίες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ μὲ τρόπο νὰ φαίνωνται τὰ παραβιασμένα συρτάρια καὶ τὰ σπασμένα καὶ ἀνοιγμένα μπαοῦλα. Καὶ ὅταν φωτογραφήθηκε τὸ κάδρο μὲ τὴν μεγάλη φωτογραφία τοῦ ζεύγους Μωρονοπούλου ξανακρεμάστηκε ἡ φωτογραφία στὴν θέσι της καὶ κατὰ τὴν παροιμία οὔτε γάτος ἦτανε, οὔτε ζημιὰ ἔγινε.

(Συνεχίζεται)

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε ἡ ἐξονυχιστικὴ ἀνάκρισις τοῦ Δέρβιου, ποὺ κράτησε μέχρι τὸ πρωί, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπασπάσωμε καμμιὰ ἐνοχοποιητικὴ λέξι. Κι' ἐνῶ ὁ ὑπαστυνόμος συνέχιζε τὴν ἀνάκρισι, ὁ (μακαρίτης) ἀρχιφύλαξ Κέτσης κι' ἐγώ, πήγαμε στὸ σπίτι τοῦ θείου του, γιὰ ἔρευνα.

Ὁ θεῖος τοῦ νεαροῦ Δέρβιου, ἄνθρωπος νοικοκύρης, ὑπάλληλος, ἀπόρησε μὲ τὴν πρωινή μας ἐπίσκεψι στὸ σπίτι του καὶ ρώτησε ἀνήσυχος.

— Μπᾶς κι' ἔχει μπλέξει σὲ καμμιὰ βρωμοδουλειὰ τὸ παληόπαιδο ὁ ἀνηψιός μου; Δὲν ἤρθε τὴ νύχτα νὰ κοιμηθῆ.

Τὸν λυπηθήκαμε νὰ τοῦ ἀπαντήσωμε συγκεκριμένα κι' ἀρχίσαμε τὴν ἔρευνα. Ψ'άχνοντας σ' ἕνα συρτάρι ντουλάπας βρήκαμε ἕνα περίστροφο μάρκας «Λαγκὰν» καὶ ὕστερα πάλι σ' ἕνα μπαουλάκι, ἀνάμεσα σὲ χαρτιὰ καὶ βιβλία, ἕνα ἄλλο ἱσπανικό, ἀπομίμησι «Σμὶθ» τρίτου μεγέθους.

Ὁ θεῖος τοῦ Δέρβιου ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τὴν ἔρευνα, ὅταν εἶδε δύο περίστροφα στὰ χέρια μας, εἶπε ταραγμένος.

— Αὐτὸ τὸ «Λαγκὰν» ὁμολογῶ εἶναι δικό μου, μὰ τὸ ἄλλο δὲν γνωρίζω πῶς βρίσκεται στὸ σπίτι μου.

Συνεχίσαμε τὴν ἔρευνα μὰ κανένα ἄλλο ἀποδεικτικὸ ἢ ὕποπτο στοιχεῖο βρήκαμε ποὺ νὰ προδίδη ἐνοχή τοῦ Συριανοῦ, ἐκτὸς τοῦ περιστρόφου «Σμὶθ» ποὺ συμφωνοῦσε μὲ τὴν ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσι τῆς δολοφονίας τοῦ Κορνηλίου Ρούσκου. Πήραμε τὰ περίστροφα καὶ παρακαλέσαμε τὸν Παπαδόπουλο νὰ μᾶς ἀκολουθήση κι' ἐκεῖνος στὴν Ἀσφάλεια.

Στὸ μεταξὺ εἶχε ἔλθει στὸ τμῆμα κι' ὁ διοικητής, στὸν ὁποῖο ὁ ὑπαστυνόμος ἀνέφερε γιὰ τὴν σύλληψι τοῦ νεαροῦ Συριανοῦ.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή μας ἀπὸ τὴν ἔρευνα, περάσαμε στὸ γραφεῖο μας καὶ παραδώσαμε στοὺς προϊσταμένους τὰ περίστροφα ποὺ βρήκαμε.

Μόλις ὅμως ὁ Δέρβιος ἀντίκρυσε τὰ πιστόλια πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπαστυνόμου, γούρλωσε τὰ παιδιάστικα μάτια του καὶ τὰ κοίταξε μὲ τρόμο.

Ἐπηκολούθησε μιὰ ὀλιγόλεπτη βαρειὰ σιωπὴ καὶ ὕστερα μὲ μιᾶς τὸν εἴδαμε νὰ πετάγεται ἔξαλλος ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ νὰ φωνάζη.

—Ὄχι, ὄχι δὲν εἶναι δικά μου τὰ πιστόλια. Θέλετε νὰ μὲ κάνετε ἔνοχο χωρὶς νὰ εἶμαι.

— Συριανέ, κάθισε φρόνιμα. Ναί, τὸ «Λαγκὰν» ξέρουμε πὼς εἶναι τοῦ θείου σου, μὰ τὸ «Σμὶθ» τίνος εἶναι; τὸν ρώτησε ὁ ὑπαστυνόμος, χτυπώντας μὲ δύναμι τὸ χέρι του πάνω στὸ γραφεῖο.

Κεραυνὸς χτύπησε τὸν νεαρὸ Δέρβιο. Ζαλίστηκε, κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ λιποθυμίση, τὸν ξάφνιασε τὸ αὐστηρὸ ὕφος τοῦ ὑπαστυνόμου.

Κουρέλι ἔπεσε πάνω στὸ κάθισμά του ὁ νεαρὸς Γεράσιμος Δέρβιος, μὰ σιωποῦσε ἐκνευριστικὰ καὶ μὲ πεῖσμα στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἔκαναν.

— Μὰ ἐπὶ τέλους, θὰ πῆς τίνος εἶναι τὸ «Σμίθ» ; Θὰ σὲ κλείσωμε στὸ κρατητήριο μέχρι ποὺ νὰ ὁμολογήσης, τοῦ εἶπε θυμωμένα ὁ ὑπαστυνόμος.

Ὁ Δέρβιος εἶδε κι' ἀποεῖδε κι' ἀφοῦ εἶπε κάτι ἀοριστίες, ψιθύρισε ποὺ μόλις ἀκούσθηκε.

— Ναί, τὸ «Σμὶθ» εἶναι δικό μου.

—Ἔτσι μπράβο Γερασιμάκι, νὰ εἶσαι ντόμπρος, τοῦ εἶπε γελαστὸς ὁ ὑπαστυνόμος. Καὶ τί σοῦ χρειαζόταν ἐσένα παιδὶ πρᾶμα τὸ περίστροφο;

Ξεθάρρεψε ὁ Δέρβιος κι' ἀπάντησε ἔτσι, γιὰ παραπλάνησι.

— Νὰ τὸ ἀγόρασα γιατὶ ἤθελα νὰ ἔχω δικό μου πιστόλι, νὰ μοῦ λέη πὼς ἔγινα πιὰ ἄνδρας.

— Μὴ μᾶς ξεφεύγης Συριανέ, γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν ἀγοράζει κανεὶς πιστόλι. Λέγε τὴν ἀλήθεια γιατὶ χειροτερεύεις τὴ θέσι σου.

Ὁ Δέρβιος ζάρωσε, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος, καὶ πάλι γιὰ λίγες στιγμὲς ἡ βαρειὰ σιωπή, κι' ὕστερα εἴδαμε τὸ ἀμούστακο ἐκεῖνο ἀγόρι νὰ κλαίη μὲ λυγμούς. Τότε ὁ ὑπαστυνόμος τὸν πλησίασε, τὸν κτύπησε προστατευτικὰ στὴν πλάτη καὶ τοῦ εἶπε.

— Θάρρος παιδί μου καὶ λέγε.

— Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ τότε θὰ καταλάβετε πὼς ἐγὼ εἶμαι τὸ θῦμα, εἶπε μὲ μούσκεμα ἀπὸ τὰ δάκρυα τὸ ρόδινο πρόσωπό του, μὰ μὲ ὕφος σταθερὸ κι' ἀποφασιστικό.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὅταν ἤρθα κοντὰ στὸ θεῖο μου, ἤμουν ἀκόμα ἕνα παιδὶ ἄβγαλτο κι' ἀνίδεο ἀπὸ τὶς κακίες καὶ τὶς βρωμιὲς τοῦ κόσμου. Ἔκανα φιλίες καὶ παρέα μὲ συμμαθητές μου στὴ σχολὴ ποὺ μ' ἔβαλε ὁ θεῖος μου. Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ χωρὶς νὰ ξέρω γιατὶ μὲ πῆγαν μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἕνα ἀπόγευμα σ' ἕνα χαμόσπιτο, νὰ ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, στὴν Ἀνάστασι. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἔγινε τὸ πρῶτο ξεγλίστρημά μου ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο στὸν κατήφορο. Μοῦδωσαν καὶ κάπνισα χασίς. Ὕστερα πιὰ ὅλα τὰ ἄλλα ἦρθαν μόνα τους. Μὲ τὸν καπετὰν Ροῦσκο μὲ γνώρισε ὁ πιὸ πιστός μου φίλος καὶ συμβουλάτοράς μου, ὁ Παναγιώτου, ἕνα βράδυ στὸ Πασσαλιμάνι, στὸ καφενεῖο «Μοντέρνο». Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβα τὶ ζητοῦσε ἀπὸ μένα ὁ καπετάνιος. Νόμιζα πὼς ἤθελε νὰ μὲ προστατέψη γιατὶ ἤμουνα παιδὶ φτωχό. Ποῦ νὰ πάη ὁ νοῦς μου πὼς ἐκεῖνος ὁ σοβαρός, ὁ καλοβαλμένος κύριος, ὁ ἀνοιχτοχέρης, ἤτανε ἕνας παλιάνθρωπος. Ἀπὸ τὸ πὲς - πὲς τοῦ φίλου μου καὶ τὶς ὑποσχέσεις τοῦ καπετάνιου γιὰ τὸ μέλλον μου, μὲ παρέσυρε ἕνα βράδυ στὴν Ἀθήνα, σ' ἕνα σπίτι κοντὰ στοῦ Φιλοπάππου, μὲ μερικοὺς φίλους του ποὺ εἶχαν κι' αὐτοὶ μαζί τους παιδιὰ τῆς ἡλικίας μου. Κι' ὕστερα ἀπὸ τρικούβερτο γλέντι ποῦγινε ἐκεῖ μέσα, ὁ καπετάνιος μ' ἔκλεισε σ' ἕνα δωμάτιο καὶ μὲ διέφθειρε. Ἀργὰ τὴ νύχτα γύρισα ζαλισμένος στὸ σπίτι τοῦ θείου μου, μὰ γεμᾶτος ντροπή, σιχαμάρα κι' ἀγανάκτησι, κι' ὡρκίσθηκα νὰ ἐκδικηθῶ. Πρέπει νὰ τὸν σκοτώσω, ἔλεγα μὲ σφιγμένα δόντια ἄγρυπνος, νὰ τὸν σκοτώσω, νὰ σώσω ἄλλα παιδιὰ ἀπὸ τὴν καταστροφή. Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας πῆγα στὸ ὁπλοπωλεῖο τοῦ Ντουφεξῆ στὴ Ναυάρχου Μπήττυ, καὶ ρώτησα πόσο κοστίζει ἕνα πιστόλι. Μοῦ εἶπαν 500 δραχμές. Ποῦ νὰ βρῶ τόσα χρήματα; Ἔπρεπε νὰ κάνω ὑπομονὴ καὶ νὰ τὰ μαζέψω. Ἔκανα οἰκονομία πότε ἀπὸ τὸ λίγο χαρτζιλίκι ποὺ μοῦδινε ὁ θεῖος, πότε ἔβαζα χέρι στὸ πορτοφόλι του, ἀπὸ λίγα - λίγα νὰ μὴ τὸ καταλάβη κι' ἔτσι σὲ λίγο καιρὸ μάζεψα ἀρκετά. 4.500 δραχμὲς κι' ἀγόρασα καὶ τὸ πιστόλι. Τὸκρυψα στὰ κατάβαθα καὶ περίμενα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία. Στὸ μεταξύ, ὁ καπετάνιος εἶχε πάει ταξίδι. Τότε πετάχθηκα κι' ἐγὼ στὴν Σῦρο γιὰ νὰ δῶ τὴν ἔρημη τὴν μάννα μου καὶ τὰ δύο ἀδέλφια μου. Ὅταν γύρισα, ὁ καπετάνιος ἦταν ἐδῶ. Ἐκείνη τὴν Κυριακή, ποὺ ὅπως πάντα τὰ πρωινὰ εἴχαμε μάθημα, σουλατσάριζε ἔξω ἀπὸ τὸν Πειραϊκὸ καὶ μὲ περίμενε. Μὲ πῆρε μαζί του καὶ καθίσαμε στὸ καφενεῖο Κωστάλα. Ἐκεῖ μοῦδωσε ραντεβοῦ γιὰ τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα νὰ συναντηθοῦμε ἔξω ἀπὸ τὸ Δημοτικὸ Θέατρο γιὰ νὰ πᾶμε στὴν Γλυφάδα νὰ γλεντήσουμε. Χτύπησε ἡ καρδιά μου κι' ἀναφτερούγισε. Νὰ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, ὁ ἴδιος μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία. Ἔμεινα σύμφωνος κι' ἔφυγα τρεχᾶτος γιὰ τὸ σπίτι. Κλείσθηκα στὴν κάμαρά μου ἔβγαλα ἀπὸ τὸν κρυψώνα τὸ πιστόλι, τὄβαλα στὴ μέση μου καὶ μετροῦσα μὲ ἀγωνία τὰ λεπτὰ στὸ ρολόγι μου, ὡς ποὺ νἄρθη ἡ ὥρα τοῦ ραντεβοῦ, χωρὶς νὰ νοιώθω καμμιὰ τύψι, καμμιὰ ταραχὴ πὼς θὰ πήγαινα νὰ γίνω φονιάς. Στὶς 3 ἀκριβῶς βρισκόμουν στὸ Δημοτικό. Ἐκεῖνος ἦταν

ἐκεῖ καὶ μὲ περίμενε. Μπήκαμε στὸ λεωφορεῖο καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴν Γλυφάδα. Ὁ καπετάνιος σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ἦταν πολὺ ὁμιλητικός. «Ἀξίζει μιὰ τέτοια μέρα ὁ περίπατος. Θὰ δῆς Γερασιμάκη πόσο ὄμορφα θὰ περάσουμε». Φθάσαμε στὸν Ἅγιο Κοσμᾶ. Ἐκεῖ κατεβήκαμε, κάναμε λίγη βόλτα στὴν παραλία κι' ὁ καπετάνιος ὅλο μοῦ ἔλεγε, μοῦ ἔλεγε, μὰ ἐμένα τὸ μυαλό μου ἤτανε θολωμένο, καὶ μόνο μιὰ σκέψις ξεκαθάριζε. Πότε θἄρθη ἡ κατάλληλη στιγμή. Προχωρήσαμε λίγο πιὸ πέρα, ἐκεῖ ποὺ κάνουν μιὰ μικρὴ σπηλιὰ τὰ βράχια. Μὲ τράβηξε στὸ βάθος καὶ καθίσαμε σ' ἕνα βράχο. Ἄρχισε νὰ μὲ ἀγκαλιάζη, νὰ μὲ φιλᾶ καὶ νὰ χειρονομῆ. Τότε πιὰ φούντωσα, ἔβγαλα μὲ τρόπο τὸ πιστόλι, τἀκούμπησα στὴν πλάτη του καὶ τὸν πυροβόλησα. Μὲ μιᾶς πετάχθηκε ὄρθιος, πρόλαβε κι' ἔκανε λίγα βήματα, ὕστερα στριφογύρισε κι' ἔπεσε μπρούμυτα. Τινάχθηκε λίγο κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητος. Μὰ στὸ μεταξὺ ἄκουσα ἐκεῖ κοντὰ ζωηρὲς ὁμιλίες. Δὲν ἤξερα τὶ νὰ κάνω, τἄχασα, καὶ χώθηκα στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς. Περίμενα λίγη ὥρα, βγῆκα κι' ἀφουγκράσθηκα. Ἡσυχία. Τότε τὄβαλα στὰ πόδια, μὰ βρέθηκα μπροστὰ στὰ συρματοπλέγματα τοῦ γκόλφ, τὰ πήδησα σὰν νἄχα φτερὰ καὶ βγῆκα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ στὸ δημόσιο δρόμο. Ἀπ' ἐκεῖ πιὰ σιγὰ - σιγὰ κατέβηκα στὸν Πειραιᾶ, στὸ σπίτι τοῦ θείου μου κι' ἔπεσα στὸ κρεβάτι. Ἐνοιωθα ἄρρωστος. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ πῆρα ὅλες τὶς ἐφημερίδες καὶ τὶς διάβασα μὰ ὅταν εἶδα ὅτι ἔγραφαν ὅτι ὁ πλοίαρχος Ροῦσκος αὐτοκτόνησε, ξεθάρρεψα κι' ἄρχισα νὰ κυκλοφορῶ. Ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ περιμένω μὲ πιάσατε. Πειστήκατε πὼς ἐγὼ εἶμαι τὸ θῦμα, συνέχισε νὰ λέη μὲ χαμηλωμένα μάτια. Ναὶ ἐγὼ εἶμαι τὸ θῦμα καὶ σκότωσα μὲ τὸ δίκιο μου γιὰ τὴν τιμή μου.

— Ναὶ Γεράσιμε, ὡς ἐδῶ ἦταν τὸ δίκιο σου, τοὔπε ὁ ὑπαστυνόμος, κάτι ὅμως ἀπέφυγες ν' ἀναφέρης.

Ἄνοιξε τὰ μάτια του διάπλατα κι' ἀπάντησε :

—Ὅλα σοῦ τὰ εἶπα ὅπως ἔγιναν, δὲν ἔκρυψα τίποτε.

—Ἄκου Συριανέ, ἐμεῖς ἀπὸ καταθέσεις μαρτύρων γνωρίζομε ὅτι ὁ πλοίαρχος Ροῦσκος κρατοῦσε πολλὰ λεπτὰ ἐπάνω του, τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν βρέθηκαν, τί ἔγιναν;

— Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω, ἔλεγε μ' ἀγανάκτησι.

Μὰ ὁ ὑπαστυνόμος ὅσο κι' ἂν προσεπάθησε, ὅσο κι' ἂν τὸν ζόρισε, δὲν κατάφερε τίποτε. Ἄγριο θηρίο ὁ Δέρβιος στὸ σημεῖο αὐτό.

—Ἐγκλημάτισα, ἔλεγε, μὰ δὲν εἶμαι κλέφτης.

— Στάσου Γεράσιμε, ἐσὺ ὁ ἴδιος μᾶς εἶπες πὼς ἔβαζες χέρι στὸ πορτοφόλι τοῦ θείου σου. Τὶ θὰ σὲ πείραζε νὰ ἔβαζες καὶ στοῦ καπετάνιου, ὅταν δὲν θὰ εὕρισκες ἀντίστασι;

—Ὄχι, σᾶς ὁρκίζομαι, δὲν μ' ἐνδιαφέρουν πιὰ τὰ χρήματα, ἕνας ἦταν ὁ σκοπός μου. Νὰ ἐκδικηθῶ.

Ἄραγε ἔλεγε τὴν ἀλήθεια ὁ νεαρὸς ἐγκληματίας ἢ ἐγνώριζε πὼς αὐτὴ ἡ πρᾶξις ἐπεβάρυνε τὴν θέσι του καὶ ἠρνεῖτο νὰ τὸ ὁμολογήση ;

Στὸ σημεῖο αὐτὸ περιεπλάκη ἡ ὑπόθεσις, γιατὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὁμολογία τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ θύματος, ὁ πλοίαρχος ἔπρεπε νὰ φέρη ἐπάνω του τὶς 70.000 δραχμὲς ποὺ εἶχε εἰσπράξει ἀπὸ τὸ ἀπομαχικὸ ταμεῖο ναυτικῶν, πρᾶγμα ποὺ εἴχαμε διαπιστώσει ἀπὸ τὸν διευθυντὴ καὶ τὰ ὁποῖα πάντοτε καθ' ὁμολογίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, δὲ βρέθηκαν.

Ὑπῆρχε ἡ πιθανότης νὰ τὰ εἶχε τοποθετήσει σὲ ἐπιχείρησι, ὅπως εἶχε κάνει καὶ ἄλλοτε, κι' ἔτσι ἡ πλευρὰ αὐτὴ ἔμεινε μέχρι τέλους σκοτεινὴ καὶ μυστηριώδης ἀπὸ τὴν ἐπίμονη ἄρνησι τοῦ Συριανοῦ γιὰ ληστεία.

Ὅταν πιὰ ὁ Γεράσιμος Δέρβιος ὁλοκλήρωσε τὴν ὁμολογία του, τοῦ εἶπε ὁ ὑπαστυνόμος :

— Τὶ κρῖμα μωρὲ Συριανέ· δὲν ἦταν καλύτερα νὰ ἐρχόσουν νὰ καταγγείλης

αὐτὸ ποὺ σοῦ συνέβη παρὰ νὰ ἐγκληματίσης; Δὲν λυπήθηκες τὰ νειάτα σου ποὺ θὰ τὰ φάη ἡ φυλακή;

—Ἴσως νὰ ἦταν καλύτερα, μὰ σ' ἐμένα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶχε τρυπώσει στὸ μυαλό μου ἡ ἐκδίκησις. Γιὰ ἕνα πρᾶγμα μετανοιώνω. Ἔπρεπε νὰ ἀφήσω τὸ πιστόλι πλάϊ του, θὰ βεβαίωνε τὴν αὐτοκτονία καὶ δὲ θὰ μὲ πιάνατε.

— Πόσο παιδιάστικα σκέπτεσαι Γεράσιμε. Δὲν τὸ ξέρεις πὼς πάνω στὸ πιστόλι θὰ ἄφηνες τὴν κάρτα σου;

Ἡ προανάκρισις τοῦ νεαροῦ Δέρβιου τελείωσε καὶ περίμενε καθισμένος σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ γραφείου βαθειὰ συλλογισμένος ἕως ὅτου ἔλθη στὸ τμῆμα ὁ 12ος ἀνακριτὴς Ἀθηνῶν κ. Δικαῖος Γιαννακάκος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνκλάβει τὴν ὑπόθεσι καὶ εἶχε εἰδοποιηθῆ ὅτι ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ βρίσκεται στὴν Ἀσφάλεια.

Μέσα σὲ λίγη ὥρα ὁ ἀνακριτὴς ἔφθασε στὸ τμῆμα κι' ὅταν ἀντίκρυσε τὸν Δέρβιο ἔμεινε κατάπληκτος. Κοίταξε μὲ οἶκτο τὸ λιγερόκορμο καὶ συμπαθητικὸ ἀγόρι καὶ εἶπε :

—Ὥστε αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι ὁ ἀόρατος καὶ μυστηριώδης δολοφόνος ;

Ὁ Συριανὸς κοκκίνισε μέχρι τ' αὐτιὰ σὰν ντροπαλὸ κορίτσι. Ὕστερα ὁ ἀνακριτὴς τοῦ ἔκαμε μιὰ πρόχειρη ἀνάκρισι, καὶ τ' ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας τραβήξαμε στὸν Ἅγιο Κοσμᾶ γιὰ τὴν ἀναπαράστασι, ὁ ἀνακριτὴς κ. Γιαννουκάκος, ὁ διοικητὴς κ. Καζάκος, ὁ ὑπαστυνόμος Καλλιφίδας, ὁ ἀρχιφύλαξ Κέτσης, ὁ Μαραμέρος, κι' ἐγώ, ὅπως καὶ ὁ νεαρὸς δολοφόνος, ὁ ὁποῖος μὲ ἀρκετὴ ψυχραιμία ἐξιστόρησε τὰ γεγονότα ὅπως συνέβησαν. Ἀρχίσαμε ἀπὸ τὸ μονοπάτι ποὺ πῆραν, καὶ τὴν πλευρὰ ποὺ βάδισαν καὶ φθάσαμε στὴ σπηλιά.

Ἐκεῖ ὁ διοικητής μου ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ὑποδυθῶ τὸ θῦμα. Ἔδωσαν καὶ στὸ Δέρβιο ἕνα ἄδειο πιστόλι καὶ καθίσαμε στὸ μοιραῖο βράχο στὸ βάθος τῆς κυκλικῆς ἀμμουδιᾶς.

Καὶ τότε ὁ Συριανὸς ἔσκυψε καὶ μοῦ ψιθύρισε δειλά.

—Ἀγκάλιασέ με καὶ κάνε πὼς μὲ φιλᾶς.

Ὅλοι γύρω σιωπηλοὶ παρακολουθοῦσαν τὴν τραγικὴ σκηνή.

Ἀκούμπησε ὁ Δέρβιος τὴν κάννη τοῦ ἄδειου περιστρόφου στὴν πλάτη μου καὶ εἶπε :

— Νὰ ἔτσι ἀκριβῶς ἔγινε, ὕστερα σηκώθηκε, ἔκανε λίγα βήματα πρὸς τὴν θάλασσα, στριφογύρισε καὶ ἔπεσε ἐδῶ μπρούμυτα καὶ μᾶς ἔδειξε τὸ σημεῖο ἀκριβῶς ὅπου βρέθηκε τὸ πτῶμα.

— Τότε, συνέχισε, ἄκουσα πολὺ κοντὰ βήματα καὶ ζωηρὲς ὁμιλίες. Κρύφτηκα ἐδῶ (μᾶς ἔδειξε ἕνα κούφωμα ἀπὸ τὰ βράχια) κι' ὅταν πιὰ δὲν ἀκούγοταν τίποτα, βγῆκα, πήδησα τὰ σύρματα τοῦ γκόλφ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἔτρεξα στὴν ἄλλη μεριά, πήδησα κι' ἀπὸ κεῖ τὰ συρματοπλέγματα κι' ἔγινα ἀστραπὴ πρὸς τὸ κεντρικὸ δρόμο. Ἀπὸ κεῖ πιὰ τράβηξα ποδαρόδρομο γιὰ τὸν Πειραιᾶ.

Τελείωσε ἡ ἀναπαράστασις, μπήκαμε πάλι ὅλοι στὸ καμιόνι ποὺ μᾶς εἶχε πάει στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος καὶ γυρίσαμε στὴν Ἀσφάλεια.

Τὸ μυστηριῶδες καὶ σκοτεινὸ ἔγκλημα τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ εἶχε πλήρως διαλευκανθῆ. Δολοφόνος τοῦ ἐμποροπλοιάρχου Κορνηλίου Ρούσκου ὁ μαθητὴς Γεράσιμος Δέρβιος ἢ Συριανός.

Τότε πλέον ὁ προϊστάμενος ὑπαστυνόμος Καλλιφίδας ἀπέλυσε ἀπὸ τὰ κρατητήριά μας τοὺς τρεῖς ὑπόπτους ποὺ εἴχαμε σὲ ἀπομόνωσι.

Κι' ἔτσι τὴν ἑπομένη ὁ νεαρὸς δολοφόνος μὲ πειστήριο τὸ περίστροφο «Σμίθ», τὴν δικογραφία, καὶ τὴν ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσι τῶν ἰατροδικαστῶν Λουτροπούλου καὶ Ψημάρα, ὅτι ὁ Δέρβιος ἀπὸ καιρὸ εἶχε διαφθαρῆ, παρεδόθησαν στὴν τακτικὴ ἀνάκρισι.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ μὲ τὴν προφυλάκισι τοῦ νεαροῦ ἐγκληματία ἔκλεισε ἡ αὐ-

λαία τῆς πρώτης πράξεως τοῦ δράματος, γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἡ δεύτερη καὶ τελευταία στὶς 18 Ἰανουαρίου 1939, στὸ κακουργιοδικεῖο Χαλκίδος.

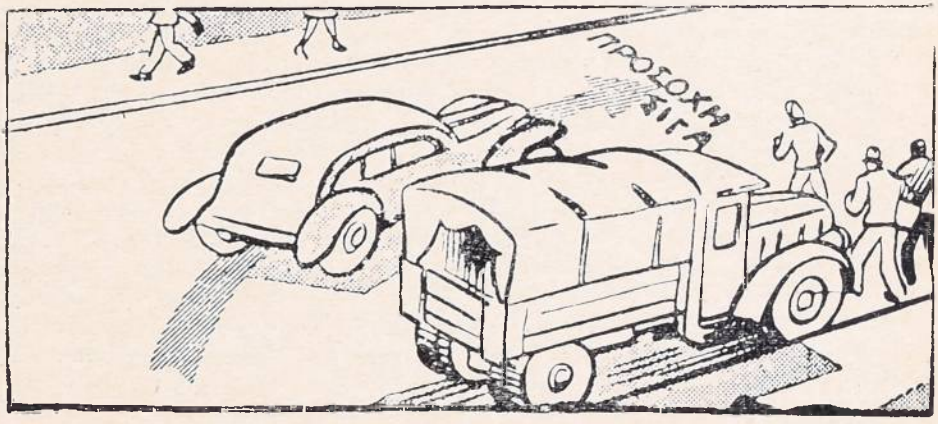
Ὁ νεαρὸς Γεράσιμος Δέρβιος στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου ἄκουε μὲ συντριβὴ καὶ ἀγανάκτησι τὶς καταθέσεις τῶν μαρτύρων κατηγορίας. Μὰ κατὰ τὴν ἀπολογία του μὲ σθένος ἐδικαιολόγησε τὴν πρᾶξι του. Κατηγόρησε καὶ κατερράκωσε τὸ θῦμα καὶ τοὺς φίλους του, καὶ τοὺς ἀπεκάλεσε ὠργανωμένη σπεῖρα διαφθορέων. Ὁ ξεπεσμὸς καὶ τ' ἀκατονόμαστα ὄργιά τους ποὺ ἀνέφερε ὁ νεαρὸς δολοφόνος, ἀφῆκαν κατάπληκτο τὸ δικαστήριο.

Ἡ ληστεία εἶχε ἀποκλεισθῆ ἀπὸ τὴν προανάκρισι. Δὲν ἀπεδείχθη τίποτε εἰς βάρος τοῦ κατηγορουμένου, κι' ἔτσι μετὰ τὴν ἀπολογία του, τὴν ἀγόρευσι τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν συνηγόρων, οἱ ἔνορκοι ἀπεσύρθησαν κι' ἔβγαλαν τὴν ἀπόφασί τους.

Ἔνοχος ὁ Γεράσιμος Δέρβιος ἢ Συριανὸς καὶ τὸ δικαστήριο τῶν συνέδρων τοῦ ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῶν 12 ἐτῶν προσκαίρων δεσμῶν.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Μὴ ξεχνᾶτε ποτέ, ὅτι τὸ προσπέρασμα ἔχει καὶ τοὺς κινδύνους του καὶ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή. Ὅταν μάλιστα προσπερνᾶτε ἄλλο σταματημένο αὐτοκίνητο ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ βλέτετε πρὸς τὰ δεξιά σας, πρέπει νὰ ἐλαττώνετε τελείως τὴν ταχύτητα, ὥστε νὰ σταματᾶτε ἀμέσως ἂν παραστῆ ἀνάγκη.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

'Εκ τοῦ βιβλίου τοῦ 'Αμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «'Η ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ 'Αστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Οἱ ἔνορκοι ἔκριναν τοὺς Ρόζενμπέργκ καὶ Σόμπελ ἐνόχους παραβιάσεως τοῦ νόμου «περὶ κατασκοπείας», σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐπιβληθῆ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου ἢ κάθειρξις ἄνω τῶν 30 ἐτῶν. 'Η αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου ἦταν κατάμεστη ἀπὸ κόσμο στὶς 5 'Απριλίου 1951, ὅταν ὁ δικαστὴς Κάουφμαν θὰ ἀπήγγειλε τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου. Οἱ συνήγοροι εἶχαν τελειώσει τὶς τελευταῖες ἀγορεύσεις τους καὶ τώρα παρακολουθοῦν τὸν δικαστὴ μὲ τὴν μαύρη τήβεννο, τοῦ ὁποίου ἡ προσοχὴ ἦταν συγκεντρωμένη πάνω στοὺς 'Ιούλιο καὶ "Εθελ Ρόζενμπέργκ.

—"Εχει τίποτε νὰ προσθέσῃ ἡ ὑπεράσπισις ; ρώτησε.

—"Οχι κύριε πρόεδρε, ἀπάντησε ὁ 'Ιούλιος Ρόζενμπέργκ.

'Ο δικαστὴς κοίταξε τὴν "Εθελ Ρόζενμπέργκ.

—"Εχεις νὰ προσθέσῃς τίποτε ;

—"Οχι κύριε.

Τότε ὁ δικαστὴς Κάουφμαν ἄρχισε τὴν ἀγόρευσί του. Τὰ λόγια του ἦταν λόγια ἀνθρώπου ποὺ εἶχε καταλήξει σὲ μιὰ ἀπόφασι, ὕστερα ἀπὸ ἐξονυχιστικὴ ἔρευνα τοῦ νόμου, ποὺ βάσταξε πολλὲς κουραστικὲς ὧρες. Καὶ φυσικά, ὕστερα ἀπὸ αὐστηρὸ ἔλεγχο τῆς συνειδήσεώς του.

«... 'Η κατασκοπεία, ὅπως τὴν ἐξετάζομε ἐδῶ σήμερα, ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι μιὰ ποταπὴ καὶ αἰσχρὴ πρᾶξις—παρὰ τὴν ἰδεολογία καὶ τοὺς ὀρθολογισμοὺς τῶν ἀτόμων ποὺ ἐνέχονται σ' αὐτὴν—καὶ ἔχει ὡς ἀπώτερο σκοπὸ τὴν προδοσία τῆς ἴδιας των πατρίδος... Θεωρῶ τὸ ἔγκλημά σας χειρότερο καὶ ἀπὸ τὴν διάπραξιν ἀνθρωποκτονίας. Μιὰ ἁπλῆ ἐσκεμμένως διαπραχθεῖσα ἀνθρωποκτονία εἶναι ἀσήμαντος ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἔγκλημα ποὺ διεπράξατε ἐσεῖς. 'Ο ἐγκληματίας ποὺ διαπράττει ἀνθρωποκτονία, σκοτώνει μόνο τὸ θῦμα του. Στὴν περίπτωσι ὅμως τὴν δική σας, θέτοντες στὰ χέρια τῶν Ρώσων τὴν ἀτομικὴ βόμβα μὲ τὶς ἐνέργειές σας, βοηθήσατε τὴ Ρωσία νὰ τελειοποιήσῃ τὴν ἀτομικὴ βόμβα καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν κομμουνιστικὴ ἐπίθεσι στὴν Κορέα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑπάρξουν 50.000 θύματα καὶ ποιὸς ξέρει πόσα ἑκατομμύρια ἀκόμα ἀθῶοι ἄνθρωποι θὰ πληρώσουν μὲ τὴ ζωή τους τὸ τίμημα τῆς προδοσίας σας. Γιατὶ μὲ τὴν προδοσία σας δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἀνατρέψατε τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας εἰς βάρος τῆς πατρίδος σας... 'Εκεῖνο ποὺ θέλω νὰ πῶ δὲν εἶναι εὔκολο. Τὸ ἔχω μελετήσει ἐπὶ ὧρες, ἡμέρες, νύκτες. 'Εξύγισα μὲ προσοχὴ ὅλα τὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα. Τὸ νευρικό μου σύστημα δοκιμάσθηκε σκληρά. 'Ερεύνησα φακέλους, ἐρεύνησα τὴ συνείδησί μου, γιὰ νὰ βρῶ δικαιολογητικὰ πρὸς συγχώρησιν—γιατὶ εἶναι ἀνθρώπινο νὰ συγχωρῆ κανεὶς καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ σώζῃ ἀνθρώπινες ζωές. 'Εν τούτοις εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ παρεβίαζα τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴν ἱερὴ πίστι τῶν ἀνθρώπων τῆς χώρας αὐτῆς ποὺ μοῦ ἔχουν ἀναθέσει τὰ χέρια μου, ἐὰν ἐπεδείκνυα ἐπιείκεια στοὺς κατηγορουμένους Ρόζενμπέργκ... Δὲν εἶναι στὸ χέρι μου 'Ιούλιε καὶ "Εθελ Ρόζενμπέργκ νὰ σᾶς συγχωρήσω. Μόνον ὁ Κύριος μπορεῖ νὰ παράσχῃ τὸ ἔλεός του σὲ σᾶς γι' αὐτὸ ποὺ ἔχετε κάνει... Σᾶς καταδικάζω εἰς θάνατον ...».

'Ο Κάουφμαν κατεδίκασεν ἐπίσης τὸν Σόμπελ σὲ 30 χρόνια κάθειρξι. 'Ο Σόμπελ εἶχε προηγουμένως δραπετεύσει στὸ Μεξικὸ μὲ τὴ σύζυγό του, ἀλλὰ οἱ μεξικανικὲς ἀρχὲς τὸν ἐξέδωσαν καὶ τὸν παρέδωσαν στὸ FBI. 'Ο Γκρήνγκλας κατεδικάσθη σὲ 15 χρόνια κάθειρξι.

Πρὶν οἱ Ρόζενμπέργκ πεθάνουν ὡς προδότες στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα τῶν φυλακῶν Σὶγκ-Σίγκ, ἡ ὑπόθεσίς τους ἀπησχόλησε σοβαρὰ καὶ ὅσο καμμιὰ ἄλλη ἐγκληματικὴ ἱστορία, τὴν Ἀμερική. Ἔγιναν ἐκκλήσεις πρὸς τὸ ἀναθεωρητικὸ καὶ τὸ ἀνώτατο δικαστήριο, δύο ἐκκλήσεις πρὸς τὸν πρόεδρο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν γιὰ ἐπιείκεια πρὸς τοὺς Ρόζενμπέργκ.

Ἡ ἀπόφασις ὅμως τοῦ δικαστοῦ Κάουφμαν ἐξετελέσθη.

Πρὶν οἱ ἔνορκοι ἐκδώσουν τὴν ἐτυμηγορία τους, ὁ συνήγορος τοῦ Ἰουλίου Ρόζενμπέργκ ἐφαίνετο νὰ εἶναι ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν δικαία καὶ ἀμερόληπτη κρίσι τοῦ δικαστοῦ Κάουφμαν.

Ὁ συνήγορος Μπλὸχ εἶπε στὸ δικαστήριο καὶ τοὺς ἐνόρκους: «... Θέλω νὰ πῶ ὅτι μᾶς μεταχειρισθήκατε μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐγένεια καὶ μᾶς παρέσχετε τὰ προνόμιά μας ὡς ὑπεράσπισις. Ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἡ δίκη ἔχει διεξαχθῆ μὲ ἀπόλυτη ἀμεροληψία καὶ μὲ τὴν ἀξιοπρέπεια ποὺ ἁρμόζει στὰ ἀμερικανικὰ δικαστήρια...».

Δυὸ χρόνια ὅμως ἀργότερα, ὁ Μπλὸχ εἶχε ξεχάσει τὰ λόγια αὐτά. Στὴν κηδεία τῶν Ρόζενμπέργκ εἶπε:

«..... Ἡ πρᾶξις αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀνθρωποκτονία διαπραχθεῖσα ἐν ψυχρῷ. Ἀποδίδω τὴν δολοφονία τῶν Ρόζενμπέργκ στὸν πρόεδρο Ἄϊζενχάουερ, στὸν ὑπουργὸ δικαιοσύνης Μπράουνελ καὶ στὸν Ἐντγκαρ Χοῦβερ... Οἱ γλυκεῖς, ἀβρόφρονες καὶ καλλιεργημένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐφονεύθησαν... Φαίνεται ὅτι ἡ παραφροσύνη, ὁ παραλογισμός, ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ τάσις γιὰ δολοφονίες, ἀποτελοῦν μέρος τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων ποὺ μᾶς κυβερνοῦν...»

Τί συνέβη λοιπὸν στὸ χρονικὸ διάστημα μεταξὺ τῆς 5 Ἀπριλίου 1951, ὅταν ὁ Μπλὸχ ἐπαινοῦσε τὴν ἐν γένει στάσι τοῦ δικαστηρίου, καὶ τῆς 19 Ἰουνίου 1953, ὅταν πάλι ὁ ἴδιος ἐκραύγαζε στὴν κηδεία τῶν Ρόζενμπέργκ, ὅτι ὁ θάνατός των ἦταν ἀνθρωποκτονία διαπραχθεῖσα ἐν ψυχρῷ;

Καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς δίκης τῶν Ρόζενμπέργκ, ὁ κομμουνιστικὸς τύπος τηροῦσε σιγὴν ἰχθύος. Ἁπλῶς μόνο ἡ καταδίκη τους ἐμνημονεύθη.

Περὶ τὰ μέσα Αὐγούστου, τὸ FBI διαπίστωσε τὴν πρώτη μικρὴ προειδοποίησι περὶ τοῦ χειρισμοῦ τῆς ὑποθέσεως, ὅταν ἡ ἀριστερὰ ἐφημερὶς «Νάσιοναλ Γκάρντιαν», ἀνεπίσημο ἑβδομαδιαῖο ὄργανο τοῦ Προοδευτικοῦ Κόμματος, ἄρχισε νὰ δημοσιεύῃ μιὰ σειρὰ ἄρθρων γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῶν Ρόζενμπέργκ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἡ «Νάσιοναλ Γκάρντιαν» ἔλεγε:

«... Ὑπάρχουν θετικοὶ λόγοι νὰ ὑποπτευώμεθα ὅτι οἱ Ρόζενμπέργκ εἶναι θύματα μιᾶς πολιτικῆς σκευωρίας».

Πέντε μῆνες ἀργότερα, ἡ κομμουνιστικὴ κεντρικὴ ἐπιτροπή, γιὰ νὰ ζητήσῃ ἀπονομὴ δικαιοσύνης στὴν ὑπόθεσι τῶν Ρόζενμπέργκ, ἄνοιξε τὰ γραφεῖα της στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἄρχισε μιὰ καμπάνια γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι οἱ Ρόζενμπέργκ εἶχαν πέσει ἀθῶα θύματα τοῦ ἀντισημιτισμοῦ, ποὺ ἐπαγιδεύθησαν ἀπὸ μιὰ προσεκτικὰ μελετημένη σκευωρία, στὴν ὁποία ἐνείχοντο ὁ δικαστὴς Κάουφμαν, τὸ FBI καὶ ἡ Κυβέρνησις.

Τὸ πρῶτο δημοσίευμα τῆς Ἐπιτροπῆς, στὶς 3 Ἰανουαρίου 1952, ἔλεγε: «Εἶναι σημαντικώτατο τὸ γεγονὸς ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους δὲν ἦταν Ἑβραῖος». Καὶ μετὰ προσέθετε ὅτι ἡ καταδίκη τῶν Ρόζενμπέργκ εἶχε προκαλέσει ἀνησυχίες στὸν ἑβραϊκὸ τύπο... ὅτι οἱ Ρόζενμπέργκ ἦταν θύματα θρησκευτικῆς μισαλλοδοξίας.

Ὁ Κάουφμαν καὶ δύο ἀπὸ τοὺς ὁμοσπονδιακοὺς εἰσαγγελεῖς, οἱ Ἴρβιγκ Σέϋπολ καὶ Ρόϋ Κόν, ἦταν Ἑβραῖοι. Ὁ Λούσι Ντεηβιντοβίτς, ἐκδότης τῆς «Κομμεντάρυ», ἔγραφε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1952: «... Ἕνας ἔλεγχος εἰς τὰ 156 ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων ἐνόρκων, ἀπεκάλυψε ὅτι 15 ἐξ αὐτῶν ἦταν Ἑβραῖοι. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ

δέκα ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ τὸ δικαστήριο γιὰ προσωπικοὺς λόγους, τέσσερες ἀπεκλείσθησαν κατόπιν αἰτήσεως τῆς ὑπερασπίσεως καὶ ἕνας ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι. Ὑπῆρχαν προφανῶς καὶ ἄλλοι Ἑβραῖοι στὸν πίνακα αὐτό, ἀλλὰ μόνο τὰ δέκα πέντε αὐτὰ ὀνόματα ἦταν ἀποδεδειγμένο ὅτι ἦταν πράγματι Ἑβραῖοι».

Ἀφοῦ ἔστησαν τὸν ἀχυρένιο προμαχώνα τοῦ ἀντισημιτισμοῦ, οἱ κομμουνισταὶ ὠχυρώθηκαν πίσω ἀπ' αὐτόν. Ἡ κομμουνιστικὴ ἐφημερὶς «Νταίηλυ Γουῶρκερ» ἔσπευσε νὰ ἐνισχύσῃ τὴν καμπάνια, γράφοντας :

«... Ἡ ὑπόθεσις τῶν Ρόζενμπέργκ εἶναι μιὰ φρικαλέα πολιτικὴ σκευωρία. Κατασκευάσθηκε γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἐξιλαστήριο αἷμα στοὺς μάγους, γιὰ νὰ κακοποιήσουν τὴν εἰρήνη, νὰ ὠθήσουν πρὸς νέες βιαιοπραγίες, νὰ ἀναμοχλεύσουν τὸν ἀντισημιτισμὸ καὶ νὰ κατηγορήσουν τοὺς μαρξιστὰς ὡς «κατασκόπους».

Τὸ κομμουνιστικὸ μέτωπο «Συνέδριον Πολιτικῶν Δικαιωμάτων» διεκήρυσσε :

«... Ἐὰν ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς δὲν σταματήσῃ τὸ κακό, ὁ φόνος τῶν δύο αὐτῶν Ἀμερικανοεβραίων θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία καὶ σύνθημα γιὰ ἐξόρμησι γιὰ φυλετικὲς ἐξοντώσεις, σὰν ἐκεῖνες τοῦ Χίτλερ, κατὰ τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ...».

Στὴν πρώτη θέσι προεβάλλετο τώρα τὸ σύνθημα : « Σώσατε τοὺς Ρόζενμπέργκ». Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ διωργανώνοντο ράλλυ, παρελάσεις, διαμαρτυρίες καὶ πορεῖες πρὸς τὸν Λευκὸ Οἶκο. Χιλιάδες ὑπογραφὲς συνεκεντρώνοντο, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὑπογράφοντας δὲν ἤξεραν τί ὑπέγραφαν. Στὴν προκειμένη περίπτωσι τὰ δύο παιδιὰ τῶν Ρόζενμπὲργκ ἐχρησιμοποιήθησαν σὰν πιόνια.

Οἱ ὑπεύθυνες ἑβραϊκὲς ὀργανώσεις προσεπάθησαν νὰ ἀναχαιτίσουν τὴν κομμουνιστικὴ προπαγάνδα. Ἡ «Μπούλετιν» ἔγραφε : «Οἱ κομμουνισταὶ δὲν νοιάζονται γιὰ τὴν εὐημερία τῆς ἑβραϊκῆς κοινότητος. Χρησιμοποιοῦν τὸν ἀντισημιτισμὸ γιὰ τοὺς δικούς τους, τοὺς ἐπαναστατικοὺς σκοπούς...».

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἕνωσις Πολιτικῶν Ἐλευθεριῶν, ἡ ὁποία δὲν ἐξέφερε γνώμη ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς, διεκήρυσσεν ὅτι οἱ πολιτικὲς ἐλευθερίες δὲν εἶχαν καταπατηθῆ στὴν ὑπόθεσι τῶν Ρόζενμπέργκ.

Ἡ καμπάνια ὅμως τῶν κομμουνιστῶν ἔθιξε τὴν συναισθηματικὴ χορδὴ πολλῶν ἐντίμων ἀνθρώπων καὶ προεκάλεσε συγκίνησι σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Ἡ γραμμὴ ποὺ ἐδίδετο ἐκυμαίνετο μεταξὺ ἐκκλήσεως πρὸς ἐπιείκεια καὶ διαμαρτυρίας κατὰ τῆς δίκης «σκευωρίας».

Ἐτονίζετο ὅτι ἡ προδοσία αὐτὴ τῶν ἀμερικανικῶν μυστικῶν στοὺς Ρώσους, δὲν εἶχε μεγάλη σημασία, γιατὶ οἱ Ρῶσοι θὰ τὰ ἀνεκάλυπταν μόνοι τους ὁπωσδήποτε.

Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ἐδέχθησαν ἀναντιρρήτως τὴν ἐνοχὴ τῶν Ρόζενμπέργκ, θεωροῦσαν ὅμως τὴν ποινὴ πολὺ αὐστηρή. Ἄλλοι πάλι ἤθελαν τὴν πλήρη κατάργησι τῆς θανατικῆς ποινῆς γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματα. Μερικοὶ ἐφοβοῦντο ὅτι οἱ Ρόζενμπέργκ θὰ ἡρωοποιοῦντο καὶ θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς στὸν ψυχρὸ πόλεμο. Ὡρισμένοι γονεῖς ἐκάμφθησαν ἀπὸ πατρικὴ στοργὴ καὶ συμπάθεια πρὸς τὰ δύο παιδιὰ τῶν Ρόζενμπέργκ. Καὶ ὑπῆρχαν καὶ ἄλλοι, ἀναμφιβόλως, ποὺ ἀπορροῦσαν γιατὶ δὲν εἶχε σημειωθῆ μιὰ τέτοια κίνησις συμπαθείας καὶ γιὰ τὶς θανατικὲς ποινὲς ποὺ ἐπεβλήθησαν στοὺς ἀπαγωγεῖς τοῦ μικροῦ Μπόμπυ Γκρήνλὴζ καὶ τοὺς σαμποτὲρ τῶν ναζὶ κατὰ τὸν Β' παγκόσμιο πόλεμο.

Ὁ ἄνθρωπος, στοὺς ὤμους τοῦ ὁποίου ἔπεσαν ὅλες αὐτὲς οἱ πιέσεις, ἦταν ὁ δικαστὴς Κάουφμαν. Δὲν ἐλύγιζε ὅμως. Ἀρνήθηκε μιὰ ἔκκλησι γιὰ μείωσι τῆς θανατικῆς ποινῆς λέγοντας :

«... Γνωρίζω ὅτι ὡρισμένες δυνάμεις προσπαθοῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ καὶ νὰ ἀναζωπυρήσουν τὰ ἀντιαμερικανικὰ κινήματα... Ἐν τούτοις, συνεχίζω νὰ θεωρῶ τὸ ἔγκλημά τους χειρότερο καὶ ἀπὸ ἀνθρωποκτονία. Τὸ δικαστήριο κατέστη ἀντικείμενο ἐπιθέσεων ἀπὸ ὠργανωμένη ἐκστρατεία, ἡ ὁποία δυσ-

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ
τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. **ΚΩΝ. ΛΑΨΑΝΗ**

Ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα συμπτώματα τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου ὑπῆρξεν ἡ σταθερῶς αὐξανομένη ἐγκληματικότης τῶν νέων, λέγει ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου Sir Harold Scott, εἰδικῶς δὲ ἡ ἐγκληματικότης τῶν νέων 16 καὶ 17 ἐτῶν, τῶν παιδιῶν δηλαδὴ ποὺ ἐγεννήθησαν κατὰ τὰ ἔτη τοῦ πολέμου. Τὰ σοβαρὰ βεβαίως ἐγκλήματα τῶν νέων αὐτῶν ποὺ προεκάλεσαν τὴν προσοχὴν τῆς κοινῆς γνώμης ἦσαν ὀλίγα.

Πολλαὶ ἐξηγήσεις δίδονται διὰ τὴν τάσιν τῶν νέων πρὸς τὰ ἐγκλήματα βίας. Ἐγὼ προσωπικῶς εἶμαι ἐπιφυλακτικὸς ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν ὑποστηριχθεῖσαν γνώμην κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιρροὴ τῶν κινηματογραφικῶν ἔργων καὶ βιβλίων τύπου θρύλλερ εἶναι μεγάλη. Τὸ φυσιολογικὸ παιδὶ ἀρέσκεται βεβαίως εἰς τὴν ἔξαψιν τῶν αἰσθημάτων, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἐὰν αὐτὸ τὸ παιδὶ συχνὰ ἀντιγράφῃ εὐσυνειδήτως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διαβάζει εἰς τὸ βιβλίον ἢ βλέπει εἰς τὸν κινηματογράφον. Πιθανὸν ὁ νέος νὰ μιμῆται τὰς ἐξωτερικὰς ἐκδηλώσεις τῶν ψευδοηρώων τοῦ κινηματογράφου καὶ τῶν γκάνγκστερς, ἤτοι τὸ ἐγωιστικὸν αὐτῶν βάδισμα καὶ ἐν γένει συμπεριφορά τους, πλὴν ὅμως ἡ ἐπιρροὴ αὐτὴ δὲν ὑπεισέρχεται βαθύτερα εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον τοῦ νέου καὶ ἔχει τὴν αὐτὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν ὑφίστανται τὰ παιδιὰ ὅταν μιμοῦνται τοὺς ἐρυθροδέρμους καὶ τοὺς πειρατάς.

Ὁλλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ διαπράττουν σοβαρὰ ἐγκλήματα, ἔχω τὴν γνώμην ὅτι διαπράττουν αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα ἐξ αἰτίας κυρίως ἐμφύτου τινὸς τάσεως χωρὶς νὰ ἔχῃ διὰ τὰ ἄτομα αὐτὰ καμμίαν σημασίαν τὸ γεγονός, ἂν ἔχουν διαβάσει ἢ ἰδῆ ἀκατάλληλα βιβλία καὶ φίλμς. Σπουδαιότατον δὲ ἐπίσης ρόλον διὰ τὴν τάσιν τῶν νέων πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα παίζει καὶ τὸ κακὸν οἰκογενειακὸν περιβάλλον. Τίποτε τὸ σταθερὸν δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν μὲ κακὸν οἰκογενειακὸν περιβάλλον. Ἀπὸ πολὺ ἑνωρὶς εὑρίσκονται εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν μὲ τὴν κοινωνίαν καὶ προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν ἕνα ἰδικόν των κόσμον ἀντὶ τῆς ἀσφαλοῦς καὶ κανονικῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν κάθε νέος ὀφείλει νὰ ζῇ.

Τόσον ὁ Harry Jenkins, ὁ ὁποῖος ἐπυροβόλησε τὸν Alec d' Antiquis, ὅσον καὶ ὁ Christopher Craig, ποὺ ἐπυροβόλησε τὸν ἀστυφύλακα Miles, εἶχαν ἀμφότεροι μεγαλυτέρους ἀδελφοὺς μὲ πλουσίαν ἐγκληματικὴν δρᾶσιν. Ὅταν ἕνα μέλος μιᾶς οἰκογενείας παραστρατήσῃ, συνήθως τὸ ἀκολουθοῦν καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη, αἱ ἔρευναι δὲ ἐπὶ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων ἔχουν καταδείξει ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ ἐπὶ τῶν μικροτέρων ἀδελφῶν εἶναι ἡ μεγαλυτέρα, τὴν ὁποίαν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ.

Ἡ οἰκογένεια Jenkins ἐζοῦσε φτωχικὰ εἰς τὸ Bermondsey. Τὸ ἔτος 1945 ὁ Thomas Jenkins, ὁ μεγαλύτερος δηλαδὴ ἀδελφὸς τοῦ Harry Jenkins, ἦτο μεταξύ

φημεῖ, ὑβρίζει, πιέζει. Τὸ δικαστήριο ὅμως δὲν ὑποκύπτει στὴν ὠργανωμένη αὐτὴ ἐκστρατεία... Νομίζει ὅτι δὲν χρειάζεται τέτοια τακτικὴ γιὰ νὰ ἐνημερωθῇ ὅτι πρόκειται περὶ ἀνθρωπίνης τραγωδίας...».

Οὔτε καὶ ὁ πρόεδρος Ἄϊζενχάουερ δὲν ἔδειξε ἐπιείκεια, καὶ ἐδήλωσε :

«Ἡ ἐκτέλεσις δύο ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων εἶναι μία λυπηρὰ πρᾶξις, ἀλλὰ ἀκόμη λυπηροτέρα εἶναι ἡ σκέψις γιὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν νεκρῶν, τῶν ὁποίων ὁ θάνατος ἴσως νὰ εἶναι τὸ ἄμεσον ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως τῶν δύο αὐτῶν κατασκόπων... Δὲν θέλω νὰ ἐπέμβω εἰς τὴν ὑπόθεσιν».

Ὁ Ἰούλιος Ρόζενμπέργκ ἐξετελέσθη στὶς φυλακὲς Σὶγκ-Σὶγκ τὴν 8.05 μ.μ. τῆς 19 Ἰουνίου 1953. 10 λεπτὰ ἀργότερα, ἐξετελέσθη καὶ ἡ Ἔθελ Ρόζενμπέργκ.

ἐκείνων ποὺ εἶχαν κατηγορηθῆ διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ πλοιάρχου τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ Robert Binney, ὁ ὁποῖος ἐδολοφονήθη, καθ' ὃν χρόνον προσεπάθει νὰ φράξη τὸν δρόμον τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ ὡδηγοῦσαν ἐκεῖνοι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Λονδίνου ἀμέσως μετὰ μίαν ληστείαν, τὴν ὁποίαν εἶχαν διαπράξει εἰς τὸ κέντρον τοῦ Λονδίνου. Ἐξ αἰτίας τῆς δολοφονίας τοῦ πλοιάρχου Binney, καθιερώθη ὁ θεσμὸς τῆς ἀπονομῆς κατ' ἔτος τοῦ μεταλλίου «Binney» εἰς τὸν πολίτην ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ προέβαινεν εἰς τὴν γενναιοτέραν πρᾶξιν αὐτοθυσίας διὰ τὴν τήρησιν τῆς ἐννόμου τάξεως εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου.

Διὰ τὴν συμμετοχήν του εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Binney, ὁ Thomas Jenkins κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν 8 ἐτῶν, ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐγκληματικότητα καὶ τὸ ἔτος 1953 εὑρέθη ἀναμεμιγμένος εἰς τὴν δολοφονίαν ἑνὸς ἀστυφύλακος.

Τὴν 6-2-1953 ἡ Ἀστυνομία εἶχε πληροφορίας ὅτι μία συμμορία ἐπρόκειτο νὰ ληστεύση τὸν ταμίαν ἑνὸς ἐργοστασίου κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸ ἐργοστάσιον μὲ τὸ χρηματόδεμα ἐκ τῆς Τραπέζης. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐνδεχομένου τούτου, οἱ ἀστυνομικοὶ συνεβούλευσαν τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐργοστασίου νὰ ἐλέγχη τὸν περιὶ τοῦ ἐργοστασίου χῶρον κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς μεταβάσεως τοῦ ταμίου εἰς τὴν Τράπεζαν καὶ τῆς ἐπιστροφῆς του μὲ τὰ χρήματα εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἐφ' ὅσον δὲ θὰ διεπίστωνε κάτι τὸ ὕποπτον, νὰ εἰδοποιοῦσε ἀμέσως τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα τῆς περιοχῆς αὐτῆς διὰ περαιτέρω ὁδηγίας, καὶ δι' ἐνημέρωσιν τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι περιπολοῦσαν πλησίον τοῦ ἐργοστασίου.

Κατὰ τὶς 4 μ.μ. αὐτοῦ τοῦ ἀπογεύματος, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου εἶδε τρεῖς ἀνθρώπους καὶ λίγο ἀργότερα διεπιστώθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῶν Robert Sanders, Thomas Jenkins καὶ John Cracknell, οἱ ὁποῖοι περιεφέροντο ἔξωθι τοῦ ἐργοστασίου εἰς σχετικὴν ἀπὸ αὐτὸ ἀπόστασιν. Τότε ἀμέσως εἰδοποίησε τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα. Ὀλίγον πρὸ τῆς 5ης μ.μ. ὁ ταμίας ἐζήτησεν ὁδηγίας περὶ τοῦ πρακτέου, ὁπότε ἔλαβε τὴν ἐντολὴν νὰ ἐπιστρέψη ἐκ τῆς Τραπέζης εἰς τὸ ἐργοστάσιον. Ὅταν ὁ ταμίας ἔφθασε μὲ ταξὶ ἔξωθι τοῦ ἐργοστασίου, ὁ διευθυντής του εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ γραφεῖον του καὶ εὑρίσκετο εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τῆς κλίμακος, ποὺ ὡδηγοῦσε εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ὥστε νὰ ἐλέγχη εὐχερῶς τὸν χῶρον δράσεως τῶν κακοποιῶν, ἐνῶ δὲ ὁ ταμίας ἀνέβαινε τὴν κλίμακα τοῦ ἐργοστασίου, ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς κακοποιοὺς τὸν ἀκολούθησε, ἀμέσως ὁ διευθυντὴς ἐφώναξε πρὸς τὸν κακοποιὸν νὰ ἀπομακρυνθῆ, ἐκεῖνος ὅμως ἀμέσως ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του διὰ νὰ ἐξαγάγη προφανῶς περίστροφον, τότε ὅμως ὥρμησε ἐναντίον του ὁ διευθυντὴς μὲ ἕνα σίδερο, ὁπότε ὁ κακοποιὸς ἐτράπη εἰς φυγὴν καταδιωκόμενος ἀπὸ τὸν διευθυντὴν καὶ ἐργάτας τοῦ ἐργοστασίου.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκριβῶς οἱ ἀστυφύλακες Snitch, Dorsett καὶ Baldwin, ἐπιβαίνοντες ἑνὸς περιπολικοῦ αὐτοκινήτου ἐπῆραν σῆμα νὰ κατευθυνθοῦν πρὸς τὴν περιοχὴν τοῦ Τσάθαν, ὅπου εὑρίσκετο τὸ ἐργοστάσιον, ὅταν δὲ ἔφθασαν ἐκεῖ εἶδαν τοὺς Jenkins καὶ Sanders νὰ τρέχουν διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν σύλληψίν των, ἀμέσως δὲ ἤρχισαν τὴν καταδίωξίν των μὲ τὸ περιπολικόν, σὲ ἕνα ὅμως σταυροδρόμι οἱ δύο κακοποιοὶ ἐχώρισαν, ὁπότε οἱ ἀστυφύλακες ἤρχισαν νὰ τοὺς καταδιώκουν μὲ τὰ πόδια. Ὅταν πρὸς στιγμὴν ὁ ἀστυφύλαξ Snitch εὑρίσκετο εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον μέτρων ἀπὸ τὸν κακοποιὸν Sanders τοῦ ἐδήλωσε τὴν ἰδιότητά του καὶ τὸν διέταξε νὰ σταματήση. Τότε ὁ Sanders τοῦ ἀπήντησε : «Φύγε ἀπὸ κοντά μου μπάσταρδε, διαφορετικὰ θὰ σὲ πυροβολήσω», ἀμέσως δὲ ἐξήγαγε τὸ περίστροφόν του καὶ ἐπυροβόλησε. Ὁ ἀστυφύλαξ Snitch ἐγονάτισε γιὰ λίγο, ἀλλὰ ὅταν ἔφθασε κοντά του ὁ συνάδελφός του Dorsett σηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἐπλησίασαν μαζὶ τὸν Sanders, ὁ ὁποῖος ἐπυροβόλησε δύο φορὲς ἀκόμη. Μετὰ ἀπὸ μίαν ὀλιγόλεπτον πάλην, ὁ Sanders ἀφωπλίσθη. Ὁ ἀστυφύλαξ Snitch ἐν τῷ μεταξὺ ἔφερεν ἐλαφρὸν τραῦμα ἐπάνω ἀπὸ τὸ δεξί του

μάτι καὶ μίαν ὀπὴν εἰς τὴν ζώνην τοῦ ἀδιαβρόχου του ἀπὸ σφαῖραν τοῦ Sanders, ἐνῶ ὁ ἀστυφύλαξ Dorsett οὐδὲν εἶχε πάθει. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ τρίτος ἀστυφύλαξ Baldwin εἶχε συλλάβει τὸν Jenkins.

Ὁ Sanders ἦτο ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνος κακοποιὸς μὲ τὸν Jenkins, μόλις δὲ πρὸ ἑβδομάδων εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ τὴν φυλακήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξέτισε ποινὴν φυλακίσεως 15 ἐτῶν δι' ἀπόπειραν ἀνθρωποκτονίας.

Ὁ τρίτος κακοποιὸς Cracknell πρὸς στιγμὴν ἀπέφυγε τὴν σύλληψίν του, ἀλλὰ πολὺ σύντομα συνελήφθη. Ἐκ τούτων ὁ Sanders κατεδικάσθη εἰς ἰσόβια δεσμά, ὁ Jenkins εἰς φυλάκισιν 5 ἐτῶν καὶ ὁ Cracknell εἰς φυλάκισιν 3 ἐτῶν.

Ἡ δολοφονία τοῦ Alec d' Antiquis ἔγινε ὑπὸ τὰς ἀκολούθους συνθήκας: Τὴν 2,30′ μ.μ. περίπου τῆς 29-4-47 ἔγινε ληστεία εἰς ἓν ἐνεχειροδανειστήριον τῆς συνοικίας Soho τοῦ Λονδίνου. Δύο μασκοφόροι ἐπυροβόλησαν δύο φορὰς κατὰ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ καταστήματος, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συμπλοκῆς ἕνας τρίτος κακοποιὸς ἐπυροβόλησε ἀπὸ τὴν εἴσοδον τοῦ καταστήματος. Ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος καίτοι γέρων ἡλικίας 70 ἐτῶν ἅρπαξε ἕνα σκαμνὶ καὶ τὸ ἐξεσφενδόνισε κατὰ τῶν κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπήδησαν πάνω ἀπὸ τὸν πάγκο τοῦ καταστήματος καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγήν, κατευθυνθέντες πρὸς ἕνα αὐτοκίνητον ὅπου τοὺς ἐπερίμενε ὁ σύντροφός τους. Πάραυτα ἐπεβιβάσθησαν τοῦ αὐτοκινήτου καὶ προσεπάθησαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν σύλληψίν των. Διὰ κακὴν τους ὅμως τύχην τὸν δρόμον τους τὸν ἔφραξε ἕνα φορτηγὸν αὐτοκίνητον καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ αὐτοκίνητον καὶ νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια, καθὼς δὲ ἔτρεχαν, ὁ Keates, ὁ διευθυντὴς δηλαδὴ τοῦ ὡς ἄνω καταστήματος, εἶδε ἕνα μοτοσυκλετιστὴ νὰ τοὺς κλείνῃ τὸν δρόμον, ἄκουσε ἕνα πυροβολισμὸ καὶ εἶδε τὸν μοτοσυκλετιστὴ νὰ σωριάζεται στὸ δρόμο. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ οἱ κακοποιοὶ συνέχισαν τὴν φυγήν τους, ἕνας πολίτης κατώρθωσε νὰ ρίξῃ χάμω ἕνα ἐξ αὐτῶν καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ πετάξῃ τὸ περίστροφον, ἀλλὰ ἐπέτυχε νὰ τὸ ξαναπάρῃ καὶ νὰ τραπῇ εἰς φυγήν. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ θῦμα ὁ Alec d' Antiquis ἐδέχετο τὰς πρώτας βοηθείας ἀπὸ ἕνα ἀστυνομικό, ἀλλὰ δὲν ἄντεξε καὶ ἐξέπνευσε πρὸ τῆς μεταφορᾶς του εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἦτο μηχανικὸς αὐτοκινήτων καὶ ἄφησε πίσω του γυναῖκα καὶ 6 μικρὰ παιδιά.

Οἱ τρεῖς ἐγκληματίαι εἶχον φορεθῇ ἀπὸ 23 ἄτομα, τὰ ὁποῖα περιέγραψαν αὐτούς, πλὴν ὅμως ὡς ἦτο φυσικὸν αἱ διάφοροι περιγραφαὶ δὲν συμφωνοῦσαν μεταξύ τους, δεδομένου ὅτι αἱ κινήσεις τῶν ἐγκληματιῶν ἦσαν πολὺ γρήγορες σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ καταστηματάρχης Keates περιέγραψεν ἐπαρκῶς καὶ ἱκανοποιητικῶς τοὺς δύο κακοποιούς, ποὺ εἶχαν εἰσβάλει εἰς τὸ κατάστημά του καὶ ὑπέδειξε ποῖος ἐξ αὐτῶν ἐπυροβόλησε τὸ θῦμα.

Κατ' ἀρχὴν ὁπωσδήποτε ἔπρεπε νὰ ἀνευρεθοῦν οἱ κακοποιοί. Τρεῖς ἡμέρας ἀργότερα ἕνας ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ταξὶ παρουσιάσθη εἰς τὸ Τμῆμα τῆς περιφερείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε χώραν τὸ ἔγκλημα καὶ ἀνέφερε ὅτι ἐνῶ κατὰ τὴν 2,30′ μ.μ. περίπου ὥραν τῆς 24-4-65 ὡδηγοῦσε τὸ ταξί του, κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Tottenham Court, πλησίον τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, ἀντελήφθη ἓν ἄτομον νὰ προσπαθῇ νὰ ἐπιβιβασθῇ τοῦ αὐτοκινήτου ταξὶ ἐν κινήσει πλὴν ὅμως ὁ ὁδηγὸς τοῦ ταξὶ ἀπέκρουσε τὸ ἄτομον τοῦτο καὶ τὸ ἐξηνάγκασε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ ταξί του, καὶ τὸ εἶδε ἐν συνεχείᾳ νὰ εἰσέρχεται τὴν εἴσοδον ἑνὸς μεγάρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐστεγάζοντο διάφορα καταστήματα καὶ γραφεῖα καὶ τὸ ὁποῖον μέγαρον ὠνομάζετο Μπρούκ - Χάουζ. Ἡ Ἀστυνομία ἀνέκρινε ἕνα κλητῆρα τοῦ ὡς ἄνω μεγάρου, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσεν ὅτι ἐκάθητο εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάρου, ὅταν δύο ἄγνωστοι τὸν ἔσπρωξαν διὰ νὰ ἀνοίξουν τὸν δρόμον τους καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔτρεξαν ἐπάνω εἰς τὸ μέγαρον. Ἀργότερα ὅταν τοὺς εἶδε νὰ ἐξέρχωνται, παρετήρησεν ὅτι ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν δὲν φοροῦσε πλέον τὸ ἀδιάβροχον, τὸ ὁποῖον φοροῦσε ὅταν ἐμπῆκε εἰς τὸ μέγαρον οὔτε καὶ στὰ χέρια του τὸ

κρατοῦσε. Τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἀφηγήσεως τοῦ κλητῆρος ἐπεβεβαιώθη καὶ ὑπὸ τῆς μαρτυρίας ἑνὸς ὁδηγοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου.

Ὁ φύλαξ τοῦ μεγάρου εἶχεν ἀνεύρει ἕνα κλειδὶ τοῦ αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον εἶχε χρησιμοποιηθῆ εἰς τὴν ληστείαν τοῦ ὡς ἄνω ἐνεχυροδανειστηρίου. Τὸ αὐτοκίνητον εἶχε κλαπῆ ἀμέσως πρὸ τῆς ληστείας καὶ ἀπὸ μίαν ὁδὸν κειμένην ἐκεῖ πλησίον. Μετὰ δύο ἡμέρας ἕνας ἐλαιοχρωματιστὴς συντηρητὴς τοῦ μεγάρου εὑρῆκε ἕνα ἀνδρικὸν ἀδιάβροχον μὲ μίαν κουκούλαν καὶ ἕνα ζευγάρι γάντια μέσα στὴν τσέπη. Τὸ ἀδιάβροχον αὐτὸ εὑρέθη κρυμμένο μέσα σὲ ἕνα παλαιὸ πάγκο. Ἡ ἐτικέττα μὲ τὸ ὄνομα εἶχεν ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τὸ ἀδιάβροχον. Ὁ Ἀστυνόμος, ποὺ εἶχε ἐπιληφθῆ τῆς ὑποθέσεως ἐξήτασε προσεκτικὰ τὸ ἀδιάβροχον καὶ εὑρῆκε μίαν μικρὰν ἐτικέτταν ἐνδεικτικὴν τοῦ καταστήματος προελεύσεως τοῦ ἀδιαβρόχου, ἤτοι τῆς ἑταιρείας «Montaque Burton. Ltd». Ἐκ τῶν ἀρχείων τοῦ καταστήματος κατεδείχθη ὅτι τὸ ἀδιάβροχον αὐτὸ εἶχε παραδοθῆ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία ὑποκαταστήματα τοῦ Λονδίνου. Οἱ διευθυνταὶ καὶ τῶν τριῶν ὑποκαταστημάτων ἠρωτήθησαν σχετικῶς μὲ τὰς πωλήσεις οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας ἐτέθησαν εἰς ἀναζήτησιν τῶν ἀγοραστῶν. Τελικῶς ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος τοῦ Ντέπτφορντ ἐρευνήσας τὸ ἀρχεῖον του, διεπίστωσεν ὅτι τὸ ἀδιάβροχον αὐτὸ εἶχε πωληθῆ τὴν 30-11-64 εἰς κάποιον κ. Thomas μὲ διεύθυνσιν κατοικίας 160 Park Buildings, S.E 15. Ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας ἀνέκριναν τὴν κ. Βέρα Kemp εἰς τὴν ὡς ἄνω διεύθυνσιν, ἡ ὁποία ἐδήλωσεν ὅτι τὸ ἀδιάβροχον ἀνῆκεν εἰς τὸν σύζυγόν της Thomas Kemp, ἀλλὰ πρὸ ἑβδομάδων τοῦ τὸ εἶχαν κλέψει εἰς ἕνα καφενεῖον. Ὁ Kemp ἐξητάσθη, πρὶν μεταβῆ στὸ σπίτι του καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς ἐνδοιασμοὺς ἐδήλωσεν ὅτι τὸ ἀδιάβροχον τὸ εἶχε χάσει στὸν κινηματογράφο. Τελικῶς ὅμως ἀπεκάλυψεν ὅτι ὅταν πρὸ καιροῦ τὸ εἶχε ζητήσει μεταξὺ 5 καὶ 10 Μαΐου 1947, ἡ σύζυγός του τοῦ εἶχεν ἀναφέρει ὅτι ἐκείνη τὸ εἶχε δανείσει εἰς τὸν ἀδελφόν της Charles Jenkins πρὸ ἑβδομάδος περίπου.

Τὴν 11ην Μαΐου ἀνευρέθη ὁ Jenkins καὶ τοῦ ἐζήτησαν νὰ προσδιορίσῃ τὰς κινήσεις του κατὰ τὴν 29ην Ἀπριλίου. Στὴν ἀρχὴ ἠρνήθη νὰ ἀπαντήσῃ, ὅταν ὅμως τοῦ ἔδειξαν τὸ ἀδιάβροχον καὶ τοῦ εἶπαν τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἀνευρέθη, οὗτος ἀπήντησεν : «Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ ἀδιάβροχον αὐτὸ εἶναι τοῦ Tom δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε περισσότερο, δεδομένου ὅτι ὅλα αὐτὰ φαίνονται σοβαρὰ καὶ ἐπιβαρυντικὰ γιὰ μένα».

Τὴν 13 Μαΐου ἐξετέθη οὗτος πρὸς ἀναγνώρισιν, ἀλλὰ οὐδεὶς ἐκ τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων τὸν ἀνεγνώρισε, ἐν τούτοις ὅμως ἐκρατήθη καὶ ἡ ἀδελφή του, ἡ κ. Kemp, τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἦλθεν εἰς τὸ Τμῆμα διὰ νὰ τὸν δῇ, ἐκεῖνος δὲ τῆς εἶπε: «Πὲς στὸν Ἀστυνόμο σὲ ποιὸν ἐδάνεισα τὸ ἀδιάβροχο». Ἐκείνη ἀπήντησε μὲ κάποιαν ἴσως ἰδιαίτερη προθυμία : «Ἐννοεῖς νὰ πῶ;» —«Βεβαίως» ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Τότε ἡ κ. Kemp ἀνέφερε τὸ ὄνομα «Bil Walsh» καὶ ὁ Jenkins προσέθεσε : «Τὸν εἴδαμε πρὸ δεκαπενθημέρου εἰς τὸ Σάουθεντ, ὅπου περιφέρεται μαζὶ μὲ μιὰ ξανθὴ κοπέλλα ἐργαζομένη σὲ ἕνα μπάρ. Ἐὰν ἤθελες νὰ πᾶς μέχρι τὸ Σάουθεντ θὰ σὲ ἐνδιέφερε νὰ πᾶς στὸ νούμερο 32, δὲν γνωρίζω τὴν ὀνομασίαν τῆς ὁδοῦ».

Ὁ Ἀστυνόμος ἔδειξε ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πληροφορίαν αὐτὴν καίτοι εἶχεν ἐπιφυλάξεις, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Jenkins δύσκολα θὰ ἐπρόδιδε τοὺς συντρόφους του. Ἐπῆγε λοιπὸν ὁ Ἀστυνόμος στὸ Σάουθεντ, ἀλλὰ ὁ Walsh εἶχε φύγει. Πάντως μὲ τὴν βοήθεια τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σάουθεντ ἀνεῦρε δύο ὡρολόγια, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀφαιρεθῆ κατὰ προγενεστέραν ληστείαν εἰς τὸ Bayswater, εἰς τὴν ὁποίαν ληστείαν ὑπῆρξαν ὑπόνοιαι ὅτι ἦτο ἀναμεμιγμένος καὶ ὁ Jenkins. Ἡ ἀξία τῶν ἀφαιρεθέντων ἀντικειμένων κατὰ τὴν ληστείαν αὐτὴν ὑπολογίζεται ἄνω τῶν 5.000 λιρῶν Ἀγγλίας. Ἀνευρέθη ἐπίσης ἕνα περίστροφον, τὸ ὁποῖον εἶχε χρησιμοποιηθῆ ἀπὸ κάποιον νέον ἡλικίας 20 περίπου ἐτῶν τὸν Geraghty εἰς τὴν αὐτὴν ληστείαν. Τὸ περίστροφον αὐτὸ ἀνευρέθη εἰς ἕνα θάμνον κοντὰ στὴν παραλία. Κάποιος πληροφοριοδότης τῆς Ἀστυνομίας ἐδήλω-

σεν ὅτι ὁ Jenkins συνεδέετο μὲ κάποιον νέον, 17 περίπου ἐτῶν, ὀνόματι Terence Holt. Οὗτος ἀνευρέθη καὶ ἐξητάσθη, παρεδέχθη τὸν δεσμόν του μὲ τὸν Jenkins, ἀλλὰ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐνεθυμεῖτο ποῦ ἦταν στὶς 29 Ἀπριλίου. Ἐνῶ ὁ Geraghty, ἐξετασθεὶς ἐπίσης, ἐδήλωσεν ὅτι τὴν 29ην Ἀπριλίου ἦτο κλινήρης, λόγῳ ἀσθενείας του. Ἀμφότεροι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀφέθησαν ἐλεύθεροι, δεδομένου ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἀκόμη ἐπιβαρυντικὰ εἰς βάρος των στοιχεῖα.

Ἐν συνεχείᾳ οἱ ἀστυνομικοὶ ἔστρεψαν τὴν προσοχήν των καὶ πάλιν πρὸς τὸν Jenkins καὶ τὴν ἀδελφήν του κ. Kemp. Συμφώνως δὲ πρὸς τὰς καταθέσεις των, ἡ κ. Kemp εἶχε δώσει τὸ ἀδιάβροχον εἰς τὸν ἀδελφόν της καὶ ἐν συνεχείᾳ αὐτὸς τὸ εἶχε δώσει εἰς τὸν Walsh.

Τὴν 16ην Μαΐου ἕνας πρώην ἀστυφύλαξ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου εἶδε τὸν Walsh νὰ περπατῇ στὸ δρόμο. Ὁ ἀστυφύλαξ αὐτὸς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας εἶχε τύχει νὰ γνωρίσῃ τὸν Walsh καὶ ἤξερε ὅτι κατεζητεῖτο ἤδη διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ d'Antiquis, πρὸς ἀνάκρισιν. Ἀμέσως λοιπὸν προέβη εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ Walsh καὶ τὸν παρέδωσε εἰς ἕνα ἀστυφύλακα τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας. Ὅταν ὁ Walsh ὑπεβλήθη εἰς ἀνάκρισιν, ἀμέσως ἐδήλωσε : «Βλέπω ὅτι τὰ πράγματα εἶναι σοβαρά. Ἡ ἀλήθεια λοιπὸν εἶναι ὅτι ἔλαβα μέρος εἰς τὴν ληστείαν τοῦ Bayswater, δὲν εἶχα ὅμως καμμίαν ἀνάμιξιν εἰς τὴν ληστείαν τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου τοῦ Σόχο, εἰς τὴν ὁδὸν Τσάρλοτ». Παρεδέχθη λοιπὸν οὗτος τὴν συμμετοχήν του εἰς τὴν ληστείαν τοῦ Bayswater μὲ τὸν Jenkins, τὸν Geraghty καὶ ἕνα τρίτον ἄνθρωπον καὶ εἶπε ὅτι τὰ προϊόντα τῆς ληστείας τὰ μετέφερε εἰς τὸ Ἤστ—Ἔντ, ὅπου τὰ διέθεσεν εἰς διαφόρους κλεπταποδόχους, οὗτος παρεδέχθη ἐπίσης ὅτι τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῆς ληστείας τοῦ Bayswater ὁμοῦ μὲ τοὺς Jenkins καὶ Geraghty εἶχεν ἐρευνήσει τὸν τόπον τῆς ληστείας τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου. Μὲ τὴν κατάθεσιν αὐτὴν ἐπετεύχθη ἡ ἐκ νέου σύλληψις καὶ κράτησις αὐτῆ τῆ φορὰ τοῦ Geraghty, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἀνάκρισίν του ἐδήλωσε : Τελικῶς «Νομίζω ὅτι κάποιος σᾶς ἐμίλησε γιὰ μένα ἀπὸ τότε ποὺ μὲ εἴχατε δῆ». Ὕστερα δὲ ἀπὸ πολλὰς ταλαντεύσεις ὡμολόγησε καὶ περιέγραψε ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὴν ληστείαν τοῦ Bayswater, ποὺ εἶχε διαπράξει ὁμοῦ μετὰ τῶν Jenkins, Walsh καὶ ἑνὸς τρίτου ἀνθρώπου. Εἰς τὴν ἀπολογίαν του ὁ Geraghty ἐπρόσεχεν ὥστε κατὰ τὴν ληστείαν εἰς τὸ κατάστημα στὴ θέσι τοῦ Walsh νὰ βάζῃ τὸν Jenkins. Ἀνεγνώρισε τὸ περίστροφον καὶ τὴν θήκην του ποὺ εὑρέθησαν εἰς τὸ Sauthend (Σάουθεντ) κοντὰ στὴν θάλασσα ὡς ἐπίσης καὶ ἕνα παλτὸ ἀνευρεθὲν στὸ σπίτι τοῦ Jenkins, ὡς φερόμενα ὑπὸ τοῦ Jenkins κατὰ τὴν ληστείαν.

Μέχρι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ προδοσία τοῦ Jenkins εἰς βάρος τοῦ Walsh ἐδικαιολογεῖτο ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι μετὰ τὴν ληστείαν τοῦ Bayswater, ὁ Walsh ἐξηφανίσθη, συναποκομίζων ἅπαντα τὰ κλοπιμαῖα καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν αὐτοῦ ὁ Jenkins κατὰ τὴν ἀνάκρισίν του εἶχε δηλώσει ὅτι εἶχε δανείσει τὸ ἀδιάβροχόν του εἰς τὸν Walsh διὰ νὰ τὸν ἀναμίξῃ εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ d'Antiquis.

Ἀλλὰ τὸ ψέμμα αὐτὸ εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν ἀναδρομὴν εἰς τὸ παρελθόν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ Jenkins δὲν εἶχε ὑπ' ὄψιν του, διότι τὸ ψέμμα αὐτὸ ὡδήγησεν εἰς τὴν ἀνάκρισιν τοῦ Walsh καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀναμίξεως τοῦ Geraghty, τὸν ὁποῖον ὁ Jenkins εἶχεν ἐπιμελῶς ἀποφύγει νὰ ἀποκαλύψῃ.

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ χρονικὸν διάστημα ὁ πιὸ νέος τῆς συμμορίας, δηλαδὴ ὁ Terence Holt, ἐτέλει ὑπὸ παρακολούθησιν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τῆς καταθέσεως τοῦ Geraghty, ἀνευρέθη εἰς κάποιαν διεύθυνσιν εἰς τὸ Bermondsey καὶ ὡδηγήθη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα. Ὁ νεαρὸς ἐγκληματίας ἐφαίνετο κυριολεκτικῶς σὰν ἕνα ράκος εἶπε δὲ «καθὼς βλέπω πρέπει νὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα, ἀφοῦ ἔχετε ἤδη συλλάβει τὸν Chris ((ἐννοῶν τὸν Geraghty), ἀπὸ λάθος δικό μου αὐτοὶ εὑρίσκονται ἐδῶ τώρα, καταλαβαίνω ὅτι τὰ ἔκανα θάλασσα. Θὰ σᾶς πῶ τί ἀκριβῶς συνέβη. Ὁ Chris

(Geraghty) ποτὲ δὲν ἐπεσκέφθη νὰ σκοτώσῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο». Ἐν συνεχείᾳ ὡμολόγησεν ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε διαρρήξει μίαν ἀποθήκην πυρομαχικῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀφῆρεσεν ὡρισμένα ὅπλα καὶ φυσίγγια, τὰ ὁποῖα αὐτός, ὁ Jenkins καὶ ὁ Geraghty ἐχρησιμοποίησαν κατὰ τὴν ληστείαν τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου. Κατόπιν περιέγραψε τὰ τῆς ληστείας αὐτῆς, τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ τὴν φυγήν του μετὰ τοῦ Jenkins ἐντὸς τοῦ μεγάρου Μπρουκ - Χάουζ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ Jenkins ἔκρυψε τὸ ἀδιάβροχον καὶ τὴν κουκούλαν.

Ὁ Jenkins συνελήφθη ἀμέσως, ἀπηγγέλθη δὲ τόσον κατ' αὐτοῦ ὅσον καὶ κατὰ τῶν Geraghty καὶ Holt ἡ κατηγορία τῆς ἐκ προθέσεως ἀνθρωποκτονίας. Ἡ δίκη των ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Κεντρικὸν Ποινικὸν Δικαστήριον μὲ πρόεδρον τὸν κ. Χάλλετ τὴν 21-7-47. Ὁ Geraghty καὶ ὁ Holt παρεδέχθησαν τὰ γεγονότα, ἀλλ' ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἡ συμμετοχή των εἰς τὸ ἔγκλημα αὐτὸ δὲν ἤγγιζε τὰ ὅρια τῆς ἀνθρωποκτονίας ἐκ προθέσεως, δεδομένου ὅτι ὁ σκοπός των εἶχεν ἐπιτευχθῆ, μόλις ἐλήστευσαν τὸ κατάστημα.

Ὁ Jenkins ἐβασίζετο σὲ κάποιο ἄλλοθι, ἀλλὰ οἱ μάρτυρες ὑπερασπίσεώς του δὲν ἐγένοντο πιστευτοί. Ἡ δίκη διήρκεσεν ἐπὶ ἓξ ἡμέρας, κατὰ τὴν τελευταίαν δὲ ἡμέραν διεξήχθη ἔντονος συζήτησις μεταξὺ τοῦ προέδρου τοῦ Δικαστηρίου καὶ τῶν δικηγόρων ὑπερασπίσεως τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ τοῦ θέματος ἐὰν πρέπει ἢ ὄχι νὰ ἀποδοθῆ εἰς αὐτοὺς ἡ κατηγορία τῆς ἐκ προθέσεως ἀνθρωποκτονίας.

Ὅταν ἕνας καλὸς πολίτης, ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης, προσπαθῆ νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν φυγὴν ἑνὸς ἐγκληματίου, ὁ ὁποῖος καταδιώκεται ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος — καὶ ὁ ἐγκληματίας πρέπει νὰ γνωρίζῃ ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ καλοῦ αὐτοῦ πολίτου καὶ παρὰ ταῦτα ὁ ἐγκληματίας χρησιμοποιεῖ κάποιαν μέσον βίας διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ὑπὸ τοῦ πολίτου παρεμπόδισιν τῆς φυγῆς του, ὁ ἐγκληματίας, δρῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐκθέτει αὐτομάτως τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸν κίνδυνον τῆς εἰς βάρος του κατηγορίας δι' ἀνθρωποκτονίαν ἐκ προθέσεως, ὅταν τὸ μέσον τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον τοῦ θύματος, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ ἀποβλέπῃ εἰς αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ὁ ἐγκληματίας. Οἱ ἔνορκοι μετὰ σύσκεψιν 0,45 λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπεφάνθησαν ὅτι πάντες οἱ κατηγορούμενοι εἶναι ἔνοχοι ἐκ προθέσεως ἀνθρωποκτονίας. Οἱ Geraghty καὶ Jenkins κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, ἡ αἴτησίς των χάριτος ἀπερρίφθη καὶ τὴν 19-9-47 ἐξετελέσθησαν. Ὁ Holt, ἀνήλικος ὤν, ἐνεκλείσθη εἰς ἀναμορφωτήριον.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΜΙΑ ΣΕΜΝΗ ΤΕΛΕΤΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΜΑΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΙΣΟΔΩ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΔΟΚΙΜΩΝ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α'. κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Αἱ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ, ὁσάκις πρόκειται νὰ ἀπασχολήσουν τὰς στήλας αὐτὰς μὲ τὰς ποικίλας ἐκδηλώσεις των, φέρουν πάντοτε εἰς τὸν γράφοντα μίαν ἰδιαιτέραν συγκίνησιν· διότι ἐφοίτησε καὶ εἰς τὰς τρεῖς Σχολὰς τοῦ θαυμαστοῦ ἀστυνομικοῦ φυτωρίου, ἠγάπησε καὶ κατενόησε τὸ μέγα ἔργον ποὺ ἐπιτελεῖται ἐκεῖ, καὶ ἀπὸ δημοσιογραφικῆς σκοπιᾶς προσεπάθησε νὰ ἐμβαθύνῃ περισσότερον παντὸς ἄλλου εἰς τὴν εὐρυτάτην πνευματικὴν καλλιέργειαν ποὺ παρέχεται κατὰ τὰ τελευταῖα τουλάχιστον ἔτη.

Ἀπέκτησαν παράδοσιν αἱ Σχολαί μας ἐπὶ τῶν ποικίλων ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν γνώσεων ποὺ ἀπαιτοῦνται διὰ σύγχρονον ἀστυνομικόν. Τελευταίως ὅμως, εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ παράδοσις αὐτὴ διηυρύνθη τὰ μέγιστα καὶ ἔλαβε νέους προσανατολισμούς. Βαθύνονται τομαὶ ἐπηνέχθησαν πρὸς τὴν πλευρὰν τῆς ψυχοπνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν δοκίμων, πρὸς τὴν διάπλασιν τοῦ ἤθους καὶ τοῦ χαρακτῆρος των καί, τὸ κυριώτερον, πρὸς τὴν πλέον ἄνετον, τὴν πλέον πολιτισμένην διαβίωσίν των. Συνετέλεσαν πρὸς τοῦτο ἱκανώτατα στελέχη ποὺ ἀνέλαβον τὴν διοίκησιν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόκτησις — ἐπὶ τέλους! — οἰκήματος εὐπρεπεστάτου καὶ πληροῦντος ὅλους σχεδὸν τοὺς ὅρους ἐκπαιδεύσεως καὶ διαμονῆς τῶν δοκίμων. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα, ὀφθαλμοφανῆ διὰ πάντα καλόπιστον καὶ ἔχοντα τὴν ἱκανότητα κρίσεως, κατεφάνησαν εἰς ὅλην των τὴν ἔκτασιν κατὰ τὰς διαφόρους φάσεις ἐκπαιδεύσεως καὶ παντοίων ἐκδηλώσεων τοῦ προσφάτου παρελθόντος.

Ὁπωσδήποτε, μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ νέου ἐκπαιδευτικοῦ ἔτους 1965 - 1966, ἡ λαμπρὰ παράδοσις ὄχι μόνον θὰ συνεχισθῇ ἀλλὰ καὶ θὰ λάβῃ νέας, πλέον εὐρείας διαστάσεις. Τὸ εἴδομεν αὐτὸ κατὰ τὴν σεμνὴν τελετὴν τῆς 2 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ 42 νέων δοκίμων Ὑπαστυνόμων καὶ 65 νέων δοκίμων Ἀρχιφυλάκων, τὸ ἠκούσαμεν ἀπὸ ὑπεύθυνα χείλη καὶ εἴμεθα βέβαιοι περὶ τῆς πραγματώσεώς του. Δὲν ἔχομε λοιπὸν παρὰ νὰ εὐχηθῶμεν ἐκ βάθους καρδίας αἰσίαν τὴν πραγμάτωσιν τοῦ μεγάλου σκοποῦ, εἰς τοὺς νέους δὲ βλαστοὺς ἀρίστας ἐπιδόσεις κατὰ τὸν χρόνον τῆς φοιτήσεώς των.

***

ΣΕΜΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙΑΝ ΤΗΣ ἡ τελετὴ τῆς 2 Ὀκτωβρίου 1965, ἔλαβε χώραν εἰς τὴν ἐν Ἀμαρουσίῳ Σχολὴν Ἀξιωματικῶν μας τὴν 11ην ὥραν καὶ ἱερουργοῦντος τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Ε. Ἐλευθεριάδου. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν, ἐκ μέρους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁμίλου Κυριῶν Φίλων Ἀστυνομίας Πειραιῶς — τοῦ ὁποίου ἰδιοκτησίαν ἀποτελεῖ τὸ ὡραιότατον κτίριον τῆς Σχολῆς — αἱ κ. Σ. Κατσιβαρδάκου, Α. Κυπριώτου, Α. Ἰωάννου κ. Ρ. Κασάπη, ἐκ μέρους δὲ τῆς ἀστυνομικῆς ἡγεσίας οἱ Διευθυνταὶ κ. Δ. Βασιλᾶκος, Δ. Ὑφαντῆς, Ν. Βερελῆς, Κ. Τασιγιῶργος καὶ Α. Στρατῆς. Ἐκ μέρους τοῦ προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς παρέστησαν ὁ Διοικητὴς κ. Π. Λυκούσης, ὁ Ὑποδιοικητὴς κ. Κ. Πολίτης, ὁ Κοσμήτωρ κ. Λ. Παπαθανασίου, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων κ. Α. Ντουφεξῆς καὶ ἅπαντες οἱ Ὑπαστυνόμοι - ἐκπαιδευταί.

Τὸ πέρας τοῦ ἁγιασμοῦ διεδέχθη ἐμπεριστατωμένη ὁμιλία τοῦ Διοικητοῦ τῶν Σχολῶν, Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α. κ. Π. Λυκούση, ἡ ὁποία χαρακτηρίζε-

ται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ὑγιῶν παραινέσεων πρὸς τοὺς δοκίμους ἀλλὰ καὶ πάντα ἀστυνομικόν. Εἶπεν ὁ κ. Π. Λυκούσης πρὸς τοὺς εὐτυχεῖς νικητὰς τῶν προσφάτων διαγωνισμῶν :

« Νέοι δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι καὶ Ἀρχιφύλακες,

» Μὲ σφρίγος νεανικόν, μὲ ἰδανικὰ καὶ φιλοδοξίας ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας, εἰσέρχεσθε σήμερον εἰς τὴν Σχολήν.

»Ἡ χαρά σας, ζωγραφισμένη εἰς τὴν ὑπερήφανον ὄψιν σας, εἶναι μεγάλη ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως δικαιολογημένη. Διότι ἐπετύχατε, μετὰ συνεχῆ καὶ ἀγωνιώδη προσπάθειαν μελέτης, νὰ ἀξιοποιήσετε τοὺς κόπους σας.

» Σᾶς συγχαίρομεν θερμῶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σας καὶ σᾶς εὐχόμεθα τὸ «καλῶς ἤλθατε» εἰς τὴν Σχολήν μας.

» Καλῶς ἤλθατε νέοι δόκιμοι εἰς τὸ πνευματικὸν τοῦτο ἵδρυμα, εἰς τὸ ὁποῖον καλλιεργεῖται τὸ πνεῦμα καὶ χαλκεύεται τὸ ἦθος καὶ ἡ ἀρετή.

» Καλῶς ἤλθατε εἰς τὸ φυτώριον αὐτὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀντλεῖ συνεχῶς τὸ Σῶμα νέον αἷμα καὶ νέας δυνάμεις.

» Καλῶς ἤλθατε εἰς τὴν Σχολήν, ἡ ὁποία ἔχει πλέον μίαν ὑψηλὴν παράδοσιν, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησαν μὲ τὴν ἀκαταπόνητον ἐργατικότητά των, τὴν πίστιν των, τὸν ἐνθουσιασμόν των καὶ τὴν ἐπιμέλειάν των ὅσοι ἐπὶ μίαν 27ετίαν ὑπηρέτησαν ἐν αὐτῇ καὶ ἐφοίτησαν. Καὶ εἶναι πολλοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ οἱ ἀποφοιτήσαντες. Ἀποτελοῦν τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν ὑπηρετούντων Ἀξιωματικῶν, ἀρκετοὶ τῶν ὁποίων κατέχουν σήμερον ἡγετικὰς θέσεις.

» Νέοι δόκιμοι,

»Ἡ Ἀστυνομία στρέφει πρὸς ὑμᾶς ἐλπιδοφόρα βλέμματα. Εἶσθε οἱ νέοι βλαστοὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ δένδρου.

» Προορίζεσθε διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου καὶ τοῦ Ἀρχιφύλακος, διὰ τὰς κυριωτέρας δηλαδὴ βαθμίδας τοῦ Σώματος. Σεῖς κυρίως θὰ στηρίξετε τὸ οἰκοδόμημα ποὺ λέγεται **Ἀστυνομία Πόλεων,** τὸ πολιτισμένον αὐτὸ Σῶμα μὲ τοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας καὶ τὰς πολλαπλὰς θυσίας του διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ τὰς ὑψηλὰς παραδόσεις του.

»Ἀντιλαμβάνεσθε κατόπιν αὐτῶν τὸ ἱερὸν χρέος σας. Τὸ χρέος σας ἔναντι τῆς βαρειᾶς κληρονομίας, τὸ χρέος σας ὅπως φανῆτε ἀντάξιοι τῆς ἀποστολῆς σας καὶ τῶν προσδοκιῶν τοῦ Σώματος, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς Πατρίδος.

» Εἶναι ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ ὅπως, μὲ τὴν φιλότιμον προσπάθειάν σας καὶ τὴν εὐγενῆ ἅμιλλάν σας ἀποκτήσετε ἐν τῇ Σχολῇ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἠθικά, ψυχικά, πνευματικὰ καὶ σωματικὰ ἐφόδια, διὰ νὰ καταστῆτε τέλειοι βαθμοφόροι.

» Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐμφανίσετε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀδιαφορίαν, διότι ἀνήκετε εἰς τὴν Πολιτείαν καὶ ἐκτελεῖτε μεγίστην ἀποστολήν.

» Τὸ Κράτος ὑποβάλλεται εἰς μεγάλας δαπάνας διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν σας καὶ ἀπαιτεῖ, ὡς εἶναι φυσικόν, πλήρη ἐκ μέρους σας ἀνταπόκρισιν. Ἀπὸ τοὺς νέους τὸ Ἔθνος ἀναμένει μίαν δημιουργικὴν ἐξόρμησιν. Ἔχετε πάντοτε ὡς σκοπόν σας τὸ «αἰὲν ἀριστεύειν» τοῦ Ὁμήρου.

» Εἰς ἕνα στοργικόν, πατρικὸν καὶ πολιτισμένον περιβάλλον καὶ ὑπὸ ἀνέτους καὶ ὑγιεινὰς συνθήκας, χάρις εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Ὁμίλου Κυριῶν Φίλων Ἀστυνομίας Πειραιῶς, μὲ Πρόεδρον τὴν Ἐρίτιμον Κυρίαν Ἀθηνᾶν Δηλαβέρη ἀνεγερθὲν μεγαλοπρεπὲς τοῦτο κτίριον, θὰ συντελεσθῇ ἕνα ἔργον ὑψηλῆς καὶ πολυσχιδοῦς ἐπιμορφώσεώς σας, ὅπερ θὰ ὠφελήσῃ καὶ ὑμᾶς, ἀλλὰ περισσότερον τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὸ Ἔθνος.

»Ἡ Διοίκησις, οἱ Ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς καὶ οἱ διακεκριμένοι Καθηγηταί σας δὲν θὰ φεισθῶσι χρόνου καὶ κόπου διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ.

»Ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία δὲν δύναται νὰ συντελεσθῇ, ὅπως τὴν ἐπιδιώκομεν, ἂν

σεῖς δὲν βοηθήσετε μὲ ὅλας σας τὰς δυνάμεις : πνευματικάς, ψυχικὰς καὶ σωματικάς.

»Ἀπαιτεῖται ἄμεσος, πλήρης καὶ ταχεῖα προσαρμογὴ ὅλων πρὸς τοὺς Κανονισμοὺς καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Σχολῆς.

» Χρειάζεται ταχύτης, προθυμία, ἐνθουσιασμός, πίστις, ἐπιμέλεια, πειθαρχία, καλὴ διάθεσις.

»Ἔτσι θὰ δημιουργηθῇ ἕνας ρυθμός, ἕνας τέλειος ρυθμὸς λειτουργίας τῆς Σχολῆς, ὅπως πάντοτε.

»Ὅταν ὁ καθεὶς διοικῶν καὶ διοικούμενος ἔχει πλήρη γνῶσιν καὶ ἰδίᾳ συναίσθησιν τῶν ὑποχρεώσεών του καὶ φροντίζει νὰ εἶναι συνεπὴς πρὸς αὐτάς, τὸ ἔργον καθίσταται εὔκολον, ἄνετον καὶ εὐχάριστον καὶ τὰ πάντα διέπει πλέον ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμός, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς οὐσιαστικῆς πειθαρχίας καὶ πάσης προόδου καὶ ἐπιτυχίας.

» Εἰς τὴν Σχολὴν ἡ πειθαρχία θεωρεῖται αὐστηρὰ καὶ τυπική. Ἴσως μερικὰ πράγματα φαίνονται ὑπερβολικά. Ἔχουν ὅμως ὅλα τὸ βαθύτερον νόημά τους, δηλαδὴ νὰ μᾶς ἐθίσουν εἰς τὴν τάξιν, τὴν ἐργατικότητα, τὴν ταχύτητα, τὴν ἀκρίβειαν, τὴν συνέπειαν, τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν κ.λ.π. Μὴ σᾶς διαφεύγει ὅτι διὰ νὰ καταστῆτε ἱκανοὶ νὰ διοικήσετε πρέπει πρῶτα νὰ μάθετε νὰ διοικῆσθε.

«Ἄρχεσθαι μαθὼν ἄρχειν ἐπιστήσει», ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι.

»Ἐπιδοθῆτε μὲ ζῆλον, ἀφοσίωσιν καὶ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὴν παρακολούθησιν τῶν διδασκομένων ἐν τῇ Σχολῇ μαθημάτων. Οὕτω πως θ' ἀποκτήσετε πλοῦτον γνώσεων, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ σᾶς προσφέρῃ εἰς τόσον βαθμὸν οὐδεμία ἄλλη Ἀνωτέρα καὶ Ἀνωτάτη Σχολή. Ὁ Ἀστυνομικὸς καὶ δὴ ὁ βαθμοφόρος πρέπει νὰ εἶναι Πανεπιστήμων.

» Σκοπὸς τῆς Σχολῆς δὲν εἶναι μόνον ἡ παροχὴ πνευματικῆς μορφώσεως, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἡ δημιουργία χαρακτήρων, ὡς ἁρμόζει εἰς Ἕλληνας Ἀξιωματικοὺς καὶ βαθμοφόρους. Μόρφωσις ἄνευ ἤθους καὶ χαρακτῆρος καθίσταται ἐπικίνδυνος καί, ὁπωσδήποτε ἐπιζημία.

» Κύριοι δόκιμοι,

» Σᾶς παρέχεται μία εὐκαιρία νὰ προσπαθήσετε ν' ἀποβάλλετε τυχὸν ὑπάρχοντα παρ' ὑμῖν ἐλαττώματα, κακὰς ἕξεις καὶ συνηθείας. Φροντίσατε νὰ ἔχετε ἀρκούντως ἀνεπτυγμένον τὸ «γνῶθι σ' αὐτόν», ὥστε νὰ δύνασθε νὰ διακρίνετε τὰ προτερήματα καὶ τὰ μειονεκτήματά σας.

» Χαλκεύσατε ἰσχυροὺς δεσμοὺς μεταξύ σας, δεσμοὺς φιλίας, ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως καὶ ἀναπτύξατε τὴν καλῶς ἐννοουμένην ἀλληλεγγύην. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι αἱ ἀναμνήσεις ἐκ τῆς Σχολῆς, καλαὶ ἢ κακαί, διατηροῦνται ἐφ' ὅρου ζωῆς.

» Σέβεσθε τοὺς ἀνωτέρους σας καὶ τοὺς Καθηγητάς σας, ἐστὲ εὐγενεῖς, εὐπρεπεῖς καὶ πολιτισμένοι εἰς τὰς μεταξύ σας σχέσεις, ἐκτιμᾶτε δὲ καὶ ἀγαπᾶτε πάντοτε τοὺς κατωτέρους σας.

»Ἐστὲ συνετοὶ καὶ εἰλικρινεῖς καὶ ἀποφεύγετε τὰς μεμψιμοιρίας καὶ τὰς μικρότητας. Ἐπιθυμῶ ὅπως τὰς σκέψεις σας καὶ τὰς πράξεις σας ἐν τῇ Σχολῇ διέπῃ καὶ κατευθύνῃ ἀνωτέρα περὶ καθήκοντος ἀντίληψις καὶ γενικῶς συνείδησις βαθμοφόρου Σχολῆς.

» Παραμερίσατε τυχὸν ὑπαρχούσας ἀτομικάς σας δυσχερείας καὶ ἀτενίσατε μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ πίστιν πρὸς τὸ μέλλον.

»Ἀγαπητοί μου δόκιμοι,

» Δὲν παραγνωρίζω τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐν τῇ Σχολῇ ἐκπαίδευσις ἀπαιτεῖ ἔντασιν πνεύματος, ψυχῆς καὶ σώματος, ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονήν. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ὅμως, ὅτι τ' ἀγαθὰ κόποις κτῶνται. Τότε δὲ ἔχουν καὶ τὴν μεγάλην ἀξίαν των. Ὁ

Ἀριστοτέλης ἔλεγεν : «Τῆς παιδείας αἱ μὲν ρίζαι πικραί, οἱ δὲ καρποὶ γλυκεῖς».

»Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει δι' ἐσᾶς νέον στάδιον, νέα ἐποχή, νέος προορισμὸς διὰ τὴν ζωήν σας. Ὁ χρόνος ἐκπαιδεύσεώς σας συντόμως καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε θὰ παρέλθῃ, ἐξερχόμενοι δὲ τῆς Σχολῆς πλήρεις πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἐφοδίων θὰ αἰσθάνεσθε ὑπερήφανοι διὰ τὴν ἐξέλιξίν σας καὶ τὸ μέλλον σας καὶ πλήρως ἱκανοὶ πρὸς ἀντιμετώπισιν οἱωνδήποτε περιπτώσεων.

» Οἱ νεαροὶ Σπαρτιᾶται, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἔλεγον ἄδοντες ἐν χορῷ πρὸς τοὺς μεγαλυτέρους των : «ἄμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῷ κάρρονες», ἡμεῖς δηλαδὴ θὰ γίνωμε πολὺ καλύτεροι ἀπὸ ἐσᾶς.

» Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ σεῖς κατέχεσθε ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν οὐ μόνον νὰ φθάσετε, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπερβάλλετε παλαιοτέρους συναδέλφους σας εἰς τὸ ἦθος καὶ τὴν μόρφωσιν, ὡς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ Πατρὶς καὶ αἱ Ἑλληνοχριστιανικαὶ παραδόσεις, χαιρετίζω καὶ πάλιν μὲ χαρὰν καὶ στοργὴν πατρικὴν τὴν εἰς τὴν Σχολὴν εἴσοδόν σας καὶ σᾶς εὔχομαι δύναμιν, ὑγείαν καὶ πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ὅλην ἐκπαίδευσιν».

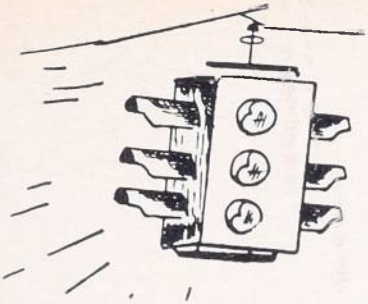
***

Τα ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ τῶν παρισταμένων, ζωηρὰ καὶ παρατεταμένα, ἐκάλυψαν τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ κ. Π. Λυκούση. Ἐπηκολούθησε μετὰ ταῦτα μικρὰ δεξίωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τῆς Σχολῆς καὶ ἡ τελετὴ ἔληξε μὲ τὰς πλέον ἀγαθὰς τῶν ἐντυπώσεων.

Αἱ στῆλαι μου εὔχονται καὶ πάλιν ἀρίστας ἐπιδόσεις καὶ δύναμιν ψυχοπνευματικὴν καὶ σωματικὴν εἰς τοὺς νέους δοκίμους. Τὸ « **αἰὲν ἀριστεύειν** » ἂς τοὺς ἀκολουθῇ πάντοτε καὶ εἰς ὅλην τὴν ἀστυνομικήν των σταδιοδρομίαν.

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Μὲ τὴ μελέτη πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰ καθήκοντά μας ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ἡ Ἑλένη Ροδίτου, ποὺ τὴν παρέσυρε, στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν, ταξὶ μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Μάνο.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Καλίτσης, ὁδηγὸς βέσπας καὶ τραυματίας ἡ συνεπιβάτιδά του Μ. Βαμβακούση, ὅταν συνεκρούσθη μὲ φορτηγό, στὸ 68 χιλ. τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν-Σουνίου.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Α. Θεοδώρου, ὅταν, στὴν Κάτω Βούλα, ἔπεσε ἀπὸ τὸ ποδήλατό του.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Υ. Μεταλιώτης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ Ι.Χ. αὐτοκίνητο, ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ Ἰταλὸς γιατρὸς Ρ. Μπαλαρότο.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ οἱ ἐπιβάτες μοτοποδηλάτου Δ. καὶ Κ. Νικολαΐδης, ὅταν τοῦτο, στὰ Καμμένα Βοῦρλα, ἐπέπεσε κατὰ ρυμουλκουμένης ἀπὸ ποδήλατο βενζινακάτου.

ΝΕΚΡΑ ἡ Α. Πασχάλη, ὅταν ἀνετράπη τὸ ἡμιφορτηγὸ στὸ ὁποῖο ἐπέβαινε, στὴν ὁδὸ Σοφάδων-Καρδίτσης.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ σοβαρὰ ὁ Ν. Τζίτζικας, Μ. Τσουροδιακόπουλος καὶ Μ. Παπαδάκης, ὅταν τὸ φορτηγό τους κατεκρημνίσθη σὲ χαράδρα βάθους 15 μέτρων, στὰ Χανιά.

ΝΕΚΡΟΙ οἱ Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες Τ. Ντόλεζαλ καὶ Λῆ Γουΐλκος, ποὺ ἐπέβαιναν βέσπας, ὅταν συνεκρούσθησαν μὲ τὸ φορτηγὸ Ι.Χ. 17315, ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ Δ. Ἀργυρόπουλος, κοντὰ στὸ Ἀεροδρόμιο Ἐλευσῖνος.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Μπεκίρης, ποὺ τὸν παρέσυρε, στὴν ὁδὸ Φιλελλήνων-Πειραιῶς, λεωφορεῖο μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἠλία Μπουρτζῆ.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χ. Χολέβας, ὁδηγὸς ἑλκυστῆρος, ὅταν ἀνετράπη, στὸ χωριὸ Μελισσιώτικα καὶ τραυματίες 2 συνεπιβαίνοντες αὐτοῦ.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ θανάσιμα ὁ Κ. Περατικός, ὁδηγὸς τρικύκλου μοτοσακό, ὅταν τοῦτο ἀνετράπη, στὴν ὁδὸ Πειραιῶς-Σκαραμαγκᾶ.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 18 σὲ σύγκρουσι τροχιοδρομικοῦ ὀχήματος τῆς ΕΗΜ καὶ φορτηγοῦ, στὴν διάβασι Ν. Ἰκονίου καὶ Πειραιῶς. Αἰτία ἡ ὑπερβολικὴ ταχύτης τοῦ φορτηγοῦ ποὺ ἔπεσε μὲ σφοδρότητα πάνω στὸ τράμ.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 5, ἤτοι οἱ Γ. Τζώρτζης, Α. Καλκάνης, Β. Τσαμαλῆς, Α. Ἀβδῆς καὶ Θ. Γιαλακίδου, ὅταν συνεκρούσθησαν, λόγω ἀποτόμου στάσεως τοῦ αὐτοκινήτου στὸ ὁποῖο ἐπέβαιναν, κατὰ τὴν πορεία τους πρὸς Ἁλμυρὸ Βόλου.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Ζήσης καὶ τραυματίες 15, ὅταν λεωφορεῖο καὶ φορτηγὸ συνεκρούσθησαν, στὴν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Λαρίσης-Ζηλευτῆς.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Μᾶνος, ἐτῶν 13, τὸν ὁποῖο παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 11062, στὴν Βούλα. Ὁ ὁδηγὸς συνελήφθη.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Δελῆς, ὅταν ἀνετράπη ὁ ἀνελκυστήρας ποὺ ὡδηγοῦσε, στὸ Μακρυχώρι Δομοκοῦ.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Α. Σκουφῆς, τὸν ὁποῖο παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 122870, μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Ἀγώρση, στὰ διόδια Τρισγάνας Λαμίας.

ΝΕΚΡΑ ἡ Δήμητρα Γιαννάκη, ὅταν τὸ Ι.Χ. 135538, τοῦ ὁποίου ἐπέβαινε καὶ τὸ ὡδήγοῦσε ὁ γυιός της καὶ τραυματίες τὰ τέσσερα παιδιά της, ὅταν τοῦτο, λόγω ὑπερβολικῆς ταχύτητος, συνεκρούσθη μὲ πούλμαν ποὺ ἐπίσης ἔτρεχε μὲ ταχύτητα, στὸ 72 χιλ. τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν-Κορίνθου, παρὰ τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Λειβαδιώτης, ἐτῶν 23, ὅταν τὸ Ι.Χ. αὐτοκίνητό του ἐκρημνίσθη σὲ χαράδρα βάθους 5 μέτρων, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Καλύβες τῶν Χανίων.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Θεμιστοκλέους, στρατιώτης, ὅταν ἀνετράπη τὸ στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖο ὡδήγοῦσε, στὸ 66 χιλ. τῆς ὁδοῦ Θεσσαλονίκης-Σερρῶν.

ΝΕΚΡΑ ἡ Ἑλένη Καραδήμα καὶ τραυματίες 16, ὅταν λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς Ναυπάκτου-Τερψιθέας, ἔπεσε σὲ γκρεμό, βάθος 100 μέτρων.

ΝΕΚΡΑ ἡ Ντίνα Ἀναστασοπούλου καὶ τραυματισμένα 7 ἄτομα, ὅταν συνεκρούσθη, στὴν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Κηφισοῦ-Λένορμαν, τὸ Ι.Χ. 43579 μὲ τὸ ταξὶ 186779, τὸ ὁποῖο μετέφερε μιὰ ἀσθενῆ μὲ συνοδὸ τὸ θῦμα. Ἡ σύγκρουσις αὐτὴ προεκάλεσε καὶ τὴν σύγκρουσι καὶ ἄλλου αὐτοκινήτου μὲ μοτοποδήλατο, ποὺ ἐστάθμευαν στὴν διασταύρωσι. Αἰτίες ἡ παραβίασις τοῦ φωτεινοῦ σηματοδότου ἀπὸ τὸ ταξί.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ 11ετὴς μαθητὴς Χ. Μανιάτης, ποὺ ἐνῶ ἐπέβαινε ποδηλάτου, παρεσύρθη, στὸ Μεσολόγγι, ἀπὸ Ι.Χ. μὲ ἐπιβάτες Γάλλους περιηγητάς.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ 15 ἐπιβάτες τοῦ λεωφορείου ὑπ' ἀριθμ. 74878, ὅταν τοῦτο, ἔξω ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους, μὲ ὁδηγὸ τοῦ φορτηγοῦ τὸν Γ. Καγκάνα, συνεκρούσθη μὲ τὸ φορτηγὸ ὑπ' ἀριθμ. 175026.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 6, ὅταν ἀνετράπη τὸ ὑπ' ἀριθμ. 74961 λεωφορεῖο πούλμαν, ἐνῶ ἐπιχειροῦσε νὰ περάσῃ ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο, στὸ 57 χιλ. τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν-Κορίνθου. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ λεωφορείου Κ. Μωραΐτης συνελήφθη.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ ἀστυφύλαξ (τροχονόμος) Γ. Ντάβαρης, ὅταν ἡ μοτοσυκλέττα του συνεκρούσθη, στὴν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἀχαρνῶν-Δεριγνύ, μὲ τὸ 111359 πούλμαν μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Φιλιππόπουλο.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Ἀθηναῖος, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας καὶ τραυματισμένος σοβαρῶς ὁ ἐπιβάτης αὐτῆς Α. Μονάρδος, ὅταν συνεκρούσθη ἔξω ἀπὸ τὴ Χαλκίδα μὲ φορτηγό.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Βλάχος, κτηνοτρόφος, ὁ ὁποῖος παρεσύρθη στὸ 2ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Καστοριᾶς-Φλωρίνης ἀπὸ τὸ 54456 φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Πατάκη.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Τοπούζης, ὑπάλληλος ΔΕΗ, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, ὅταν συνεκρούσθη στὸ 40ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀλεξανδρουπόλεως-Σουφλίου μὲ τὸ 168633 φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Καρβούνη.

ΣΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑ τῆς Ἀκτῆς Πρωτοψάλτη, παρὰ τὸ κέντρον «Βράχος», ἔπεσε ὁ Δ. Παυλίδης, ἐτῶν 32, ὅταν αὐτοκίνητο μὲ ὁδηγὸ τὸν Χρ. Χαρίλαο, ἐτῶν 19, πήγαινε ἀπὸ ἀδέξιο χειρισμὸ ἐπάνω του.

ΝΕΚΡΟΣ Ἄγγλος φοιτητὴς καὶ τραυματισμένος θανάσιμα συνεπιβάτης του, ἐπίσης Ἄγγλος φοιτητής, ποὺ εὑρέθησαν ἐντὸς τοῦ ὑπ' ἀριθ. ΚΜΕ αὐτοκινήτου των, στὴν γέφυρα Κρυονερίου. Ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἔγινε σύγκρουσις μὲ ἄλλο αὐτοκίνητο ποὺ ἐξαφανίσθηκε, ἐγκαταλείποντας τὰ θύματα. Ἀργότερα ὁ δράστης ὁδηγός Δ. Θηβαῖος τοῦ Ι.Χ. φορτηγοῦ παρεδόθη καὶ ἀνέφερε ὅτι, λόγω κοπώσεως, εἶχε σταθμεύσει παρὰ τὴν γέφυραν Κρυονερίου, ἐνῶ τοῦτο ἀπηγορεύετο, ὁπότε ἔπεσε πίσω του τὸ αὐτοκίνητο τῶν ἄλλων καὶ συνετρίβη.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΑ σοβαρὰ τέσσερα ἄτομα, ἡ Σ. Σχινᾶ, ὁ Θ. Γαϊτάνης, καὶ δύο παιδιά, ἡλικίας 9 καὶ 12 ἐτῶν, τὰ ὁποῖα παρέσυραν τροχοφόρα στὸ δημόσιο δρόμο Κορίνθου-Ναυπλίου-Ἄργους.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Β. Κάσσης, ἐτῶν 40 καὶ τραυματισμένοι τρεῖς, ὅταν τὸ Ι.Χ. 33860 συνεκρούσθη μὲ τὸ φορτηγὸ Ι.Χ. 101197 παρὰ τὸ Δαφνὶ εἰς τὸ ἐπιβατικὸ Ι.Χ. 33860, ποὺ παρεξέκλινε τῆς πορείας του.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Παπαπαναγιώτου, ὁδηγὸς φορτηγοῦ ψυγείου καὶ τραυματισμένοι δύο, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ φορτηγό, στὴν ὁδὸ Ἀθηνῶν-Λαμίας.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ δέκα, ὅταν συνεκρούσθησαν λεωφορεῖο μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Μαλιμπιζάκη καὶ ἰδιωτικὸ Ι.Χ., στὸν Πειραιᾶ.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΑ 8 ἄτομα ἀπὸ τὰ ὁποῖα 3 σοβαρὰ (θανάσιμα), ὅταν τὸ 109535 πούλμαν παρεξέκλινε τῆς πορείας του, στὸ 10 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Λαμίας-Λαρίσης καὶ ἔπεσε πάνω σὲ βράχο.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Λοῦρος, ποὺ παρεσύρθη ἀπὸ τὸ Ι.Χ. 123635, μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Οἰκονομίδη, ὁ ὁποῖος συνελήφθη. Τὸ δυστύχημα ἔγινε στὸ δρόμο πρὸς τὸ Δαφνί.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ ὁ Δημήτριος Ἀδάμ, ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. 115302, ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφή του, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο, στὸ 28 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν-Θηβῶν, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἀνετράπη.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΑ 3 ἄτομα, οἱ ὁδηγοὶ Κ. Μαγκατάσης (λεωφορείου) καὶ Κλ. Μαρίνης ἐπιβατικοῦ Ι.Χ. καὶ ὁ πεζὸς Ν. Καραγιάννης, ὅταν τὰ ὀχήματα συνεκρούσθησαν στὸν Πειραιᾶ.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρὰ 3 καὶ μὲ ἐγκαύματα οἱ Ε. Χατζηκώστας, ὁ ἀδελφὸς του καὶ ὁ Λ. Λεοντίου, ὅταν τὸ ὑπ' ἀριθμ. 49950 αὐτοκίνητο ψυγεῖο ἀνετράπη, στὸ 61 χιλιόμ. τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ πλησίον τῶν Σερρῶν.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 4 ἀπὸ τροχαῖα δυστυχήματα στὴν Θεσσαλονίκη. Ὁ ἕνας Ε. Παχόγιαννης σοβαρώτατα.

ΝΕΚΡΑ ἡ Μ. Καλαϊδοπούλου ὅταν φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Ἀπέργη, κατεβαίνοντας τὴν ὁδὸ Κλεάρχου μὲ σβησμένη μηχανή, ἔπαθε τὰ φρένα, ὁπότε τὸ ὄχημα μὲ ὁρμὴ ἔπεσε πάνω στὸν μανδρότοιχο τῆς αὐλῆς τοῦ θύματος, τὸν γκρέμισε καὶ προκάλεσε τὸν θάνατο τῆς νοικοκυρᾶς, ποὺ ἐκείνη τὴν στιγμὴ πότιζε τὰ λουλούδια της.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Προβατᾶς, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, ὅταν συνεκρούσθη, παρὰ τὸ Δαφνί, μὲ τὸ 9452 φορτηγό. Τραυματίας καὶ ὁ συνεπιβάτης στὴν μοτοσυκλέττα Π. Γαλάνης.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Καλαβρῆς, ὁδηγὸς φορτηγοῦ καὶ τραυματισμένοι δέκα, ὅταν τὸ φορτηγὸ Δ.Χ. 176835, τρέχοντας μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα, στὸ 32 χιλιόμ. τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν-Λαμίας, θέλησε νὰ προσπεράσῃ ἰδιωτικό, ὁπότε συνεκρούσθη μὲ ἀντίθετα ἐρχόμενο φορτηγό. Τὸ ἕνα φορτηγὸ ἀπὸ τὴ σύγκρουσι ἔκλεισε τὸ δρόμο, ὁπότε πούλμαν, ποὺ πήγαινε πρὸς τὴν Ἀθήνα, ἔπεσε πάνω του μὲ τὰ τρομακτικὰ ἀποτελέσματα σὲ θύματα.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Στρατηγόπουλος τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὴν ὁδὸ Λένορμαν, σκοῦτερ ποὺ ἔτρεχε μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα καὶ τραυματίας σοβαρὰ ὁ ὁδηγὸς τοῦ σκοῦτερ Φ. Γκιζελῆς, 16 ἐτῶν.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τρεῖς ὅταν μοτοσακὸ παρέσυρε τὸν Ε. Καραμανώλη καὶ κατόπιν ἀνετράπη καὶ ἐτραυματίσθη ὁ ὁδηγὸς Ν. Γερολυμὸς καὶ ἡ συνεπιβαίνουσα σύζυγός του Μαρία.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ πέντε σὲ τροχαῖα ἀτυχήματα, στὴν Ἀθήνα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Δανὶς περιηγήτρια Ἴσγκε καὶ ὁ Γερμανὸς Φόστερ Κλάους.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Κουνελάκης, ἐτῶν 19, μαθητής, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συνεκρούσθη μὲ φορτηγὸ στὸν Κορυδαλλὸ (διασταύρωσι ὁδῶν Κορᾶῆ-Πυθαγόρου).

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χρ. Γιαννούλης, ποὺ κατέβηκε ἐν κινήσει ἀπὸ φορτηγὸ ποὺ κατόπιν ἀδείας ἔκαμε συγκοινωνία, στὴν ὁδὸ Σουνίου-Κορωπίου, παρὰ τὸ 37 χιλιομ.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Ε. Γαλανόπουλος, ἐπιβάτης μοτοποδηλάτου, ὅταν συνεκρούσθη μὲ τὸ ΞΑ 439 ἀμερικακνιὸ αὐτοκίνητο, στὴν ὁδὸ Βούρβαχη.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Γ. Ζακυνθινός, ποὺ τὸν παρέσυρε, στὴν ὁδὸ Πατησίων, τὸ ΞΑ 2395 τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Λ. Καλαμαρῆς, ὅταν τὸν παρέσυρε τὸ Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Γερμανὸ Π. Ρόγκιτ, στὴν ὁδὸ Κατερίνης-Λαρίσης.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗΚΑΝ οἱ Α. Κέντρου καὶ Ρ. Κουρεντούλη, ἐνῶ βάδιζαν στὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Πεσμαζόγλου, ὅταν τὸ Ι.Χ. 188560 συνεκρούσθη μὲ τὸ Ι.Χ. 136591 ποὺ ξέφυγε ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ ἀνέβηκε στὸ πεζοδρόμιο.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Πάντης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ φορτηγό, στὸ 50 χιλ. τῆς ὁδοῦ Τριπόλεως-Κορίνθου. Ἐτραυματίσθη σοβαρὰ καὶ ὁ συνεπιβάτης Κ. Μπούλμενης.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Νικολόπουλος καὶ τραυματισμένος ὁ συνεπιβάτης Π. Μέγγας, ὅταν ἡ μοτοσυκλέττα ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ πρῶτος συνεκρούσθη μὲ λεωφορεῖο παρὰ τὴν θέσι «Ἰτιές», στὴν ὁδὸ Πατρῶν-Πύργου.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τέσσαρες, οἱ Β. Τσαρούχης, Μ. Σταθέας, Α. Σαργέντης καὶ Δ. Μαρούγκης, ὅταν ἡ μοτοσυκλέττα ποὺ ἐπέβαινον ἀνετράπη, στὴν λεωφόρο Κηφισίας.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ πέντε, οἱ Ι. Παπαδάκης καὶ ἡ σύζυγός του, οἱ Εὐάγγελος καὶ Ρίτα Πάνου καὶ ὁ Ν. Βαμβακούρης, ὅταν τὰ δύο Ι.Χ. 134080 καὶ 141209 συνεκρούσθησαν στὴν Φιλοθέη μὲ συνέπεια, ἐκτὸς τοῦ τραυματισμοῦ, καὶ τὴν ἔκρηξι πυρκαΐᾶς ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκάη τὸ ἕνα Ι.Χ.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ σοβαρὰ ἡ πεζὸς Ἀλ. Μήτσου ποὺ μετεφέρθη στὸ νοσοκομεῖο καὶ ἀπέθανε. Τὴν τραυμάτισε στὴν Ἁγία Παρασκευὴ ἀσυνείδητος ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐγκατέλειψε. Παρεδόθη ἀργότερα μόνος του στὴν ἀστυνομία.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ σοβαρὰ οἱ Α. Λοῦρος, ἡ γυναίκα του Μαρία καὶ ὁ Α. Χάϊδης ποὺ ἐπέβαιναν μοτοσυκλέττας, ἡ ὁποία ἀνετράπη στὴν Φιλαδέλφεια.

ΦΩΤΙΑ πῆρε τὸ ταξὶ 19303, στὴν λεωφόρο Συγγροῦ, λόγω βραχυκυκλώματος καὶ θὰ ἐκαίετο γιατὶ δὲν εἶχε πυροβεστήρα. Εὐτυχῶς περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ περιπολικὸ τῆς ἀστυνομίας ποὺ ἔσβησε τὴ φωτιὰ μὲ τὸν πυροσβεστήρα του.

ΝΕΚΡΑ ἡ Χ. Ρωμανοῦ, ἐτῶν 73, τὴν ὁποία παρέσυρε, στὸ Ν. Φάληρο, στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο μὲ ὁδηγὸ τὸν στρατιώτη Σπέντζο.

ΝΕΚΡΟΣ ἄτομο ἀγνώστου ἐπωνύμου, τὸ ὁποῖο διεμέλισε οἰκτρά, στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν-Σερίφου, τὸ Ι.Χ. 114486 τοῦ ὁποίου ὁ ὁδηγὸς ἐγκατέλειψε τὸ θῦμα καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν. Ἐξηκριβώθη ὅτι ἦταν ὁ Π. Κουτζέλας, ἐτῶν 22 καὶ καταζητεῖται.

ΝΕΚΡΟΣ ὁ μοτοποδηλάτης Κ. Παπαδάκης, ἐτῶν 26, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ τὸ Δ.Χ. 37073 λεωφορεῖο, στὴν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Γ' Σεπτεμβρίου καὶ Μάρνη. Ὑπαίτιος ὁ ὁδηγὸς τοῦ λεωφορείου ποὺ ἔτρεχε μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα. Συνελήφθη.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΕΣ σοβαρὰ 4, οἱ Α. Κοκλάκη, Κ. Τσενοπούλου, Α. Ζωριοῦ, ὁ ὁδηγὸς Α. Μάλαμας καὶ ἡ Ε. Κορρέ, ὅταν, στὴν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἀστυδάμαντος καὶ Στράβωνος, στὸ Παγκράτι, τὸ ταξὶ 119675 συνεκρούσθη μὲ τὸ ταξὶ 36696, τὸ ὁποῖο κατεστράφη τελείως. Ὑπαίτιος ὁ ὁδηγὸς τοῦ ταξὶ 36696 ποὺ συνελήφθη.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ ὁδηγὸς Χ. Νικολάου, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο συνεκρούσθη, στὴν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀραχώβης μὲ τὸ ταξὶ 4667. Ὑπαίτιος ὁ ὁδηγὸς τοῦ ταξὶ Σπανέλος ποὺ συνελήφθη. *Ν. Α.*

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Νικοδήμου Ναυάρχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων 14, ἀπέναντι στὴ Ρωσικὴ ἐκκλησία.

Ὁ Κωνσταντῖνος Νικόδημος, Ψαριανὸς ἀγωνιστὴς τῆς ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐπυρπόλησε τουρκικὴ κορβέτα μεταξὺ Καραμπουρνοῦ καὶ Μυτιλήνης (24 Σεπτεμβρίου 1829). Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, παρέμεινε στὸ Ναυτικὸ καὶ προήχθη στὸ βαθμὸ τοῦ ὑποναυάρχου. Ἐξελέγη μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ γερουσιαστής, ἔγινε δὲ πολλὲς φορὲς ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν.

Νικολαΐδη Ρήγα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δημητρίου-Ὅπλων, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Δημήτριο -Ὅπλων» τῶν «Τριῶν γεφυρῶν».

Ὁ Ρήγας Νικολαΐδης (1856-1928), καθηγητὴς τῆς πειραματικῆς φυσιολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν (1899-1926) καὶ Ἀκαδημαϊκὸς (1926), ἔγραψε ἀξιόλογα τῆς εἰδικότητός του ἔργα.

Νικολάου Κωστῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μεναίχμου 2, στὸν «Ἅγιο Παντελεήμονα» Ἰλισοῦ.

Ὁ Κωστῆς Νικολάου, Ἕλλην βαθύφωνος, ἐνεφανίσθη στὰ μεγαλύτερα λυρικὰ θέατρα τῆς Ἰταλίας κ.ἄ. Τὸ 1924 ἔγινεν ὑποδιευθυντὴς τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, ὅπου καὶ παρέμεινε μέχρι τὸ 1930. Ἀποχωρώντας ἀπὸ τὸ Ὠδεῖο, συνέστησε τὴν «Ὠδικὴν καὶ Μελοδραματικὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν».

Νικολούδη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μπαϊρακτάρη 12, ἀπέναντι στὶς Σχολὲς Χωροφυλακῆς.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη ἱστορικὴ οἰκογένεια τῆς Κυδωνίας τῆς Κρήτης, τῆς ὁποίας τὰ μέλη: Γεώργιος, Ἰωάννης καὶ Νικόλαος, προσέφερον σημαντικὲς ὑπηρεσίες καὶ πρὶν καὶ μετὰ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821, μέχρι τὸ 1878.

Νικομάχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χερσίφρονος 30, κοντὰ στὴν νοτία πλευρὰ τοῦ Α' νεκροταφείου.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία σὲ πολλοὺς συνωνύμους τῆς ἀρχαιότητος, ποὺ διακρίθηκαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται ὁ πατέρας καὶ ὁ γυιὸς τοῦ Ἀριστοτέλους (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Κ. Ἡλιούπολι).

Νικομηδείας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 35, ἀπέναντι στὸ Θ' γυμνάσιο θηλέων.

Ἡ Νικομήδεια, πόλις τῆς Μικρασιατικῆς Τουρκίας, (τουρκιστὶ Ἰζμίτ), βρίσκεται κοντὰ στὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ καὶ ἔχει περὶ τοὺς 35 χιλιάδες κατοίκους. Ἡ Νικομήδεια, ἀρχαιοτάτη ἑλληνικὴ πόλις, ἤκμασε πάρα πολὺ ὡς πρωτεύουσα τῶν βασιλέων τῆς Βιθυνίας. Ὁ τελευταῖος βασιλιὰς τῆς Βιθυνίας Νικομήδης Γ' τὴν ἐκληροδότησε στὸ ρωμαϊκὸ κράτος. Τὸ 1328 καταλήφθηκε ἀπὸ τοὺς ὀθωμανοὺς Τούρκους, τὸ 1918 ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καὶ τὸ 1920 ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια καὶ συνοικισμοὺς τῶν Ἀθηνῶν).

Νικοπόλεως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 233, στὴ πλατεία «Κολιάτσου».

Ἡ Νικόπολις, ἀρχαία πόλις τῆς Ἠπείρου κοντὰ στὸν Ἀμβρακικὸ κόλπο, κτίσθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ὀκτάβιο Αὔγουστο τὸ 30 π.Χ., σ' ἀνάμνησι τῆς νίκης τοῦ Ἀκτίου (31 π.Χ.). Σύντομα ἡ Νικόπολις ἔγινε θέρετρο Ρωμαίων πατρικίων, ἕδρα τοῦ φιλοσόφου Ἐπικτήτου καὶ γενικὰ ἐσημείωσε μεγάλη ἀκμή. Τὴν ἐποχὴ τῶν Βυζαντινῶν ὠχυρώθηκε καὶ ἔγινε, ἀπὸ τὸν Η' αἰῶνα, ἕδρα θέματος, πλὴν τὸν Ι' αἰῶνα κατεστράφη ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους καὶ οἱ κάτοικοί της ἔκτοτε συνώκησαν τὴν σημερινὴ Πρέβεζα. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στοῦ «Ζωγράφου» καὶ στὴ «Χαραυγή»).

Νικοσθένους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐτυχίδου 12, ἀπέναντι στὴ πλατεία «Πλαστήρα» στὸ Παγκράτι.

Ὁ Νικοσθένης, Ἕλλην ἀγγειοπλάστης τοῦ ΣΤ' π.χ. αἰῶνος, ἔζησε καὶ ἤκμασε στὴν Ἀθήνα καὶ μάλιστα στὸν «Κεραμεικό», ὅπου εἶχε καὶ τὸ ἐργαστήριό του. Ἔγινε γνωστὸς στὴν ἱστορία τῆς τέχνης ἀπὸ τὰ ἑκατὸ καὶ πλέον ἀνευρεθέντα μέχρι σήμερα ἀγγεῖα, ποὺ φέρουν τὴν ὑπογραφή του.

Νικοτσάρα (Νίκου Τσάρα).

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀρματολῶν καὶ Κλεφτῶν 30, στὸ τέρμα Ἱπποκράτους.

Ὁ Νῖκος Τσάρας, ἁρματολὸς τοῦ Ὀλύμπου, γυιὸς τοῦ ἐπίσης ἁρματολοῦ Πάνου Τσάρα, γεννήθηκε τὸ 1768. Τὸ 1807 ἀντιμετώπισε στὴ Ζίχνη 15 περίπου χιλιάδες Τούρκους καὶ κατώρθωσε, διασπώντας τὸ κλοιό τους, νὰ διαπεραιωθῇ μὲ 150 συντρόφους του στὴ Σκίαθο. Ἔκτοτε ὑπηρέτησεν ὡς ὑπαρχηγὸς στὸν ἐξ 70 σκαφῶν στόλον τοῦ ἁρματολοῦ Γιάννη Σταθᾶ. Σκοτώθηκε τὸ 1808 καὶ ἐτάφη στὴ Σκίαθο. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Κηφισιά).

Νιόβης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 220, μιὰ στάσι μετὰ τὴν στάσι Ἁγίου Μελετίου τῶν αὐτοκινήτων Ἀχαρνῶν (6).

Ἡ Νιόβη, σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογία, ἦταν κόρη τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Διώνης, καὶ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ἀμφίονος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔτεκε 12 κατὰ τὴν ἐπικρατέστερη παράδοσι, παιδιά. Ὑπερηφανευομένη ὅμως γιὰ τὴν εὐτεκνία της καὶ θεωροῦσα τὸν ἑαυτόν της ἀνώτερον τῆς Λητοῦς, ποὺ εἶχε μόνον δυὸ παιδιά, προεκάλεσε τὴν ἀγανάκτησι τῆς θεᾶς, ἡ ὁποία καὶ ὑπεκίνησε τὸν γυιό της Ἀπόλλωνα καὶ τὴν κόρη της Ἄρτεμι νὰ κατατοξεύσουν ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Νιόβης. Ὕστερα ἀπὸ τὸν φοβερὸ αὐτὸ φόνο, ἡ Νιόβη μεταφέρθηκε ὑπὸ θυέλλης ἐπὶ τοῦ ὄρους Σιπύλου, ὅπου, κατὰ παράκλησί της, πρὸς τοὺς θεούς, ἀπελιθώθη. Ἀπὸ τὸ μῦθο τῆς Νιόβης ἐνεπνεύσθηκαν πολλοὶ ποιηταί, γλύπται καὶ ἀγγειογράφοι. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Φιλοθέη).

Νιρβάνα Παύλου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Ἰωνίας 301, μιὰ στάσι μετὰ τὴ «Γέφυρα» τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Ὁ Παῦλος Νιρβάνας, φιλολογικὸ ψευδώνυμο τοῦ λογοτέχνου καὶ ἰατροῦ Πέτρου Ἀποστολίδου, γεννήθηκε τὸ 1866 στὴ Μαριούπολι τῆς Ρωσίας καὶ ἀπέθανε τὸ 1937 στὸ Φάληρο. Τὸ 1890 κατατάχθηκε στὸ Βασιλικὸ Ναυτικὸ ὡς ἀνθυπίατρος καὶ ἀπεστρατεύθη τὸ 1922 μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνωτέρου ἀρχιάτρου. Τὸ 1928 ἐξελέγη ἀκαδημαϊκός. Συνέγραψε μυθιστορήματα, κριτικάς, αἰσθητικὰς καὶ φιλοσοφικὰς διατριβὰς καὶ ἐκαλλιέργησε ἰδιαίτερα τὸ χρονογράφημα, ποὺ τὸ ἐχαρακτήριζε λεπτή, σκεπτικιστικὴ εἰρωνεία, ἐλαφρὰ ἀπαισιοδοξία καὶ φιλοσοφικὴ διάθεσις, ἐξαιρετικὴ δὲ εὐγένεια ὕφους καὶ χάρις λόγου. Ἡ σάτιρά του ἐκίνει τὸ μειδίαμα καὶ δὲν ἐπλήγωνε, γιατὶ ἡ ὀξύτης τῆς παρατηρήσεως ἐμετριάζετο ἀπὸ πλατειὰ καλωσύνη καὶ κομψὴ εὐπρέπεια ἐκφράσεως.

Νίσου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ 37, ἀπέναντι στὴ στοὰ Ἀττάλου.

Ὁ Νῖσος, γυιός, κατὰ τὴν μυθολογία, τοῦ Πανδίονος (κατ' ἄλλους τοῦ Ἄρεως ἢ τοῦ Δηίονος), ἦταν βασιλιὰς τῆς Μεγαρίδος καὶ ἱδρυτὴς τῆς Νισαίας. Πεθαίνοντας, ὑπαιτ.ότητι τῆς κόρης του Σκύλλας, ἐτάφη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, τὸ δὲ βασίλειό του κατέλαβεν ὁ Μίνως.

Νισύρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δεληγιάννη 36, μετὰ τὸ θέατρο «Περοκέ».

Ἡ Νίσυρος ἢ τὸ Νίσερο, νῆσος τῆς Δωδεκανήσου, ΝΑ. τῆς Κῶ, ἡφαιστειογενοῦς προελεύσεως, ἔχει ἔκτασι 40 περίπου τετρ. χιλ. καὶ περὶ τοὺς 1800 κατοίκους. Τὴν Νίσυρον κατώκησαν πρῶτοι οἱ Κᾶρες, μετὰ δὲ κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείδου Θατταλοῦ. Τὴν ἐποχὴ τῶν Περσικῶν πολέμων ἀνῆκε στὸ κράτος τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἡ Νίσυρος ἀκολούθησε τὶς τύχες τῶν πλησίων της ἄλλων νήσων καὶ τὸ 1912 ὑπήχθη στοὺς Ἰταλούς. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Ν. Ἰωνία.).

Νομικοῦ Μιχαήλ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 217, μιὰ στάσι πρὸ τῆς πλατείας «Κολιάτσου».

Ὁ Μιχαὴλ Νομικός, ὁμογενὴς ἐξ Αἰγύπτου, πεθαίνοντας ἄφησε σημαντικὴ περιουσία γιὰ τὴν ἀνέγερσι σχολικῶν κτιρίων στὴν Ἀθήνα.

Νόρμαν Καρόλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 337.

Ὁ Κάρολος Νόρμαν (1784-1822), Γερμανὸς φιλέλλην, κατῆλθε, τὸν καιρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, στὴν Ἑλλάδα, φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποστρατήγου, ἐπικεφαλῆς σώματος παλαιμάχων κυρίως ἀξιωματικῶν καὶ μετέσχε τῆς μάχης τοῦ Πέτα, κατὰ τὴν ὁποία τὸ σῶμα τοῦτο κατεστράφη. Ἀπέθανε στὸ Μεσολόγγι τὸν Νοέμβριο τοῦ 1828, ὅπου καὶ ἐτάφη. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἄνω Δάφνη).

Νορντάου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γκύζη 59, στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Γκύζη».

Ὁ Νορντάου Μὰξ-Σίμων (1849-1923), Γερμανοεβραῖος ἰατρός, δημοσιογράφος καὶ δημοσιολόγος, ἔγραψε φιλολογικὲς καὶ κοινωνικὲς μελέτες καὶ τὸ Πανεπιστήμιο τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἀνεκήρυξε ἐπίτιμο διδάκτορα, γιατὶ ὑπῆρξε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τῶν ἑλληνικῶν δικαίων.

Νοταρᾶ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Στουρνάρα 14, ὄπισθεν τοῦ Ε.Μ. Πολυτεχνείου.

Ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τῆς συνωνύμου ἑλληνικῆς οἰκογενείας,

μέλη τῆς ὁποίας διακρίθηκαν στὸ Κράτος τοῦ Βυζαντίου καὶ κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Νόϋμαν Καρόλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ντούρμ, ἀπέναντι στὴν Ἀρμενικὴ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία τοῦ Δουργουτίου.

Ὁ Κάρολος Νόϋμαν (1823-1880), Γερμανὸς ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος, ἄφησεν ἡμιτελὲς τὸ ἔργον του: «Οἱ Ἕλληνες ἐν Σκυθίᾳ», μετὰ δὲ τὸ θάνατό του ἐδημοσιεύθη τὸ ἔργον του: «Φυσικὴ Γεωγραφία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν ἀρχαιότητα».

Νούτσου Ἀλεξίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κασομούλη, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Κυνοσάργους».

Ὁ Ἀλέξιος Νοῦτσος (1769-1822), πρόκριτος τοῦ Ζαγορίου καὶ Φιλικός, κατήγετο ἀπὸ τὸ Καπέσοβο. Τὸ 1822 κατῆλθε στὸ Μεσολόγγι καὶ ἀσχολήθηκε μὲ τὴν πραγματοποίησι τῆς ὑπ' αὐτοῦ μελετωμένης Ἑλληνοαλβανικῆς συμμαχίας. Διορισθεὶς πολιτικὸς διοικητὴς τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, διετάχθη, ὅπως, μὲ συνεργασία τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ Χρήστου Παλάσκα, συλλάβῃ τὸν Ὀδυσσέα Ἀνδροῦτσο, ποὺ εἶχε καταστῇ ὕποπτος, πλὴν ὅμως ὁ Ἀνδροῦτος τὸν ἐπρόλαβε καὶ μὲ τὰ παληκάρια του τὸν ἐδολοφόνησε τὴν 25 Μαΐου 1822.

Ντ' Ἀντζὲ Δαυὶδ (Βλέπε Δ' Ἀντζὲ Δαυίδ).

Ντέκα Ἰωάννου.

Συνέχεια τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως, κοντὰ στὴ Μητρόπολι τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Ἰωάννης Ντέκας, Ἀθηναῖος πρόκριτος τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἵδρυσε μὲ δικές του δαπάνες τὴν ὁμώνυμη Σχολὴ Ἀθηνῶν, ποὺ βρισκόταν στὴ σημερινὴ ὁμώνυμη ὁδό. Μετὰ τὸν θάνατό του τὴν συντήρησι τῆς Σχολῆς ἀνέλαβε ἡ μονὴ Πετράκη.

Ντεκὰρτ Ρενέ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βολταίρου, ἀπέναντι στὴν Ἀρμενικὴ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία τοῦ Δουργουτίου.

Ὁ Ρενὲ Ντεκὰρτ ἢ Ρενᾶτος Καρτέσιος, ὅπως εἶναι γνωστός, (1596-1650), Γάλλος φιλόσοφος, μαθηματικὸς καὶ φυσικός, θεωρούμενος ὡς ἱδρυτὴς τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας, εἶναι ὁ εἰσηγητὴς τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ δημιουργὸς τῆς ἀναλυτικῆς γεωμετρίας καὶ τῆς ἐπιστήμης τῆς ὀπτικῆς. Μὲ τὸ ἔργο του ἀντετάχθη καὶ στὸ περιεχόμενο καὶ τὴν μέθοδο τῆς σχολαστικῆς φιλοσοφίας, καθὼς καὶ σὲ κάθε τί ἐπὶ τῆς αὐθεντίας στηριζόμενο φιλοσόφημα, καὶ προσεπάθησεν, ἔχοντας ὡς πρότυπο τὴν μέθοδο τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν καὶ ὡς ἀφετηρία τὴν ἀρχὴ τῆς μεθοδικῆς ἀμφιβολίας, ὅπως ἐδραιώσῃ τὴν φιλοσοφία ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τοῦ μόνου ποὺ δύναται νὰ παράσχῃ βέβαιες καὶ εὐκρινεῖς γνώσεις. Τὸ ἔργο του: «Ὁ Λόγος περὶ τῆς μεθόδου», ἀποτελεῖ ἕνα τῶν ὁριακῶν κειμένων τῆς νεωτέρας σκέψεως. Συνέγραψεν ἐπίσης: «Ἀρχαὶ φιλοσοφίας», «Περὶ παθῶν τῆς ψυχῆς», «Στοχασμὸς περὶ τῆς πρώτης φιλοσοφίας» κ.ἄ.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΛΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Σειρὰ ἄρθρων τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

— Ε΄ —

Ο ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ. - Η "ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ,, ΚΑΙ "Ο ΠΟΛΙΣΜΑΝ,,

ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ἐκλεκτὸς τοῦ Νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ, ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφους τοῦ αἰῶνος μας, εἶναι ὁ κ. Κωστῆς Μπαστιᾶς, ὁ γνωστότατος λόγιος μὲ τὴν εὐρυτάτην κοινωνικήν του δρᾶσιν.

Ἐγεννήθη εἰς Ἑρμούπολιν τὸ 1901 καὶ ἐσπούδασε νομικὰ καὶ πολιτικὰς ἐπιστήμας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Ἀπὸ τοῦ 1923 εἰσῆλθεν εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ συνειργάσθη μὲ τὰς ἐφημερίδας «Δημοκρατία», «Ἑσπέρα», «Ἐλεύθερος Τύπος», «Ἔθνος», «Πρωΐα», «Καθημερινή», «Βραδυνή», τῆς ὁποίας ἐχρημάτισε καὶ ἀνταποκριτὴς εἰς Ν. Γόρκην ἀπὸ τοῦ 1947 ἕως τοῦ 1954 καὶ εἰς τῆς ὁποίας τὸ μόνιμον προσωπικὴν ἀνήκει. Τὸ αὐτὸ ἔτος, 1923, ἔγραψε καὶ τὸ πρῶτον θεατρικόν του ἔργον «Πέτρα σκανδάλου», τὸ ὁποῖον ἀνεβίβασεν ἐπὶ σκηνῆς ὁ θίασος Κυβέλης. Τὴν θαυμαστὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τούτου διεδέχθη τὸ ἑπόμενον ἔτος «Τὸ πουλὶ τῆς νύχτας», τὸ μεθεπόμενον δέ, 1925, ἡ κωμωδία του «Ἡ Α.Μ. τὸ ταλέντο», παιχθέντα καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὸν θίασον Κοτοπούλη. Δύο ἔτη ἀργότερον καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃ παύσει νὰ συνεργάζεται μὲ ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς, ἐξέδωσε τὸ περιοδικὸν μελέτης καὶ ἐλέγχου «Ἑλληνικὰ Γράμματα (1927 - 1931), ἐν συνεχείᾳ δὲ τὴν ἐφημερίδα «Ἠχὼ τῆς Ἑλλάδος» κατὰ τὰ ἔτη 1935 - 1936.

Τὸ πεζογραφικὸν ἔργον τοῦ κ. Κωστῆ Μπαστιᾶ (θέατρον, διήγημα, μυθιστόρημα, χρονογράφημα κ.λ.) εἶναι ὀγκωδέστατον καὶ ἔχει κριθῇ ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν κοινόν. Πέραν ὅμως τῆς δημοσιογραφικῆς καὶ θεατρικῆς του παραγωγῆς, ἡ συλλογὴ πεζογραφημάτων «Στεριὲς καὶ θάλασσες» (1932), ἡ συλλογὴ διηγημάτων «Λιμάνια» (1937), τὸ μυθιστόρημα «Μηνᾶς ὁ Ρέμπελος» (1938, πού ἐβραβεύθη μὲ τὸ Μαυρογένειον Βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν), τὸ ταξιδιωτικὸν «Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα» (1938), ἡ μυθιστορηματικὴ βιογραφία «Μπουμπουλίνα» (1943), τὸ χρονικὸν τῆς κατοχῆς «Ἀράχνη 44» (1945), ὁ «Παπουλάκος» (1952), τὸ θρησκευτικὸν «Νέον Κυριακοδρόμιον» (1956), καὶ τὸ δοκίμιον «Παπαδιαμάντης», ἀποτελοῦν ἔργον παμμέγιστον διὰ τὰ Νεοελληνικὰ Γράμματα καὶ τὴν ἐν γένει λογοτεχνικὴν προσφορὰν τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Ἀλλὰ ὑπάρχει, πλὴν τῆς συγγραφικῆς καὶ δημοσιογραφικῆς σταδιοδρομίας του καὶ ἡ ἄλλη, εὐρυτάτη κοινωνικὴ δρᾶσις τοῦ κ. Κωστῆ Μπαστιᾶ. Διετέλεσε Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ἀνασυσταθέντος Ἐθνικοῦ Θεάτρου ἀπὸ τοῦ 1931 ἕως τοῦ 1937, καὶ ἀπὸ τοῦ 1937 ἕως τοῦ 1941 Γενικὸς Διευθυντὴς τούτου. Συγχρόνως, κατὰ τὰ ἔτη 1937 - 1941 διετέλεσε καὶ Γενικὸς Διευθυντὴς Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ἀπὸ τοῦ 1947 - 1949 διετέλεσε μορφωτικὸς Σύμβουλος τῆς Πρεσβείας μας εἰς τὴν Οὐασιγκτῶνα, ἀπὸ τοῦ 1958 - 1964 Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, ἀπὸ τοῦ 1961 - 1964 Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας..... Διὰ τὴν πολυσχιδῆ ἐν γένει δρᾶσιν του ἐτιμήθη μὲ πλῆθος παρασήμων, ἑλληνικῶν καὶ ξένων, ὅπως : Ταξιάρχου τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Φοίνικος, Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ (γερμανικόν), Λεγεῶνος τῆς τιμῆς (γαλλικόν), Νει-

λου (αἰγυπτιακόν), Ἀλεξάνδρου Νέφσκι (βουλγαρικόν), Ταξιάρχου Πολωνίας, Ἰταλικοῦ Στέμματος, Γιουγκοσλαυϊκοῦ Ἀνωτέρου Ταξιάρχου κ.λ.

Περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι σήμερον ὁ κ. Κωστῆς Μπαστιᾶς ἀποτελεῖ ἐπίλεκτον παράγοντα τῶν Γραμμάτων γενικῶς· καὶ ἐπίλεκτον μέλος τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρίας Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν καὶ τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν.

***

Τὸ ΠΡΩΤΟΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ τοῦ κ. Κ. Μπαστιᾶ περὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀναφέρεται εἰς μίαν μεγάλην ἐπιτυχίαν τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς. Πρόκειται διὰ τὴν γνωστὴν εἰς τοὺς παλαιοτέρους «ὑπόθεσιν Ἀαρὼν Περεσὺ» ποὺ τόσον θόρυβον ἐπροκάλεσεν εἰς τὸν τύπον τῆς ἐποχῆς, ἤτοι διὰ τὴν ἐξαπάτησιν τοῦ ταμίου τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης κατὰ μῆνα Δεκέμβριον τοῦ 1924 ὑπὸ τοῦ χρηματομεσίτου Ἀαρὼν Περεσὺ καὶ εἰσπραξιν παρ' αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ τῶν δύο ἑκατομμυρίων δραχμῶν! Τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ δράστου εἰς τὸ Βελιγράδιον, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς καὶ ἐπιπόνους ἀναζητήσεις εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν Πειραιῶς, ὁ κ. Κωστῆς Μπαστιᾶς μᾶς τὴν δίδει μὲ τὸ φλεγματικόν του πνεῦμα ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Δημοκρατίας» τῆς 15 Ἰανουαρίου 1925. Γράφει λοιπὸν εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἀστυνομία» χρονογράφημά του :

«Ὁ κ. Περεσὺ ποὺ ἐσούφρωσε ἀπὸ τὴν Ἐμπορικὴν Τράπεζαν δύο στρογγυλότατα ἑκατομμύρια δραχμῶν, εὑρίσκεται ἀπό τινων ἡμερῶν εἰς τὸ κρατητήριον τοῦ τμήματος ἀσφαλείας τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Βελιγραδίου. Τὸ πονηρὸν τέκνον τῆς Σιμιτικῆς φυλῆς δὲν ὑπῆρξε ἀντάξιος ἀπόγονος τοῦ Ἰσραήλ. Ὅταν ἔμαθα τὴν κλοπὴν τῆς Τραπέζης, ἐγὼ ὁ ὁποῖος δὲν εἶχα ποτὲ τὴν τύχην τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ποὺ τόσον ἀκόπως σουφρώνουν εἰς μίαν καὶ μόνην ὥραν ὅσα ὁ ὑποφαινόμενος δὲν θὰ βγάλῃ εἰς μίαν τριακονταετίαν φιλολογικῆς ζωῆς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας θὰ ἐξαπλώσω ἐπάνω εἰς τὸν λευκὸν χάρτην ὅλους τοὺς θησαυροὺς ποὺ κρύπτονται μέσα εἰς τὴν φαιὰν οὐσίαν τοῦ πτωχοῦ ἐγκεφάλου μου, εἶπα ὅτι δόξα σοι ὁ θεὸς ποὺ καὶ ἕνας ἀκόμη ὑπήκοος τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος παρουσιάζεται μέγας καὶ παρεκάλεσα τὸν θεὸν νὰ τοῦ τὰ δεκαπλασιάσῃ. Ὁ Ἰσραηλίτης ὅμως δὲν εἶχεν ἐγκέφαλον. Ἐντὸς τοῦ κρανίου του ἔφερε χυλὸν ἀκαθορίστου συνθετικότητος καὶ ἐφοδιασμένος μὲ τέτοιο ἀκαθόριστον ὑλικὸν ἐπεχείρησε νὰ κλέψῃ δύο ὁλόκληρα ἑκατομμύρια! Μὰ ποῦ ἐζούσατε τόσον καιρὸ κύριε Ἀαρὼν Περεσύ; Ἀπὸ τὰ ψιλά, ἀπὸ τὰ παχέα τῶν ἐφημερίδων δὲν εἴχατε ἀναγνώσει ὅτι ὑπάρχει καὶ Ἀστυνομία Πόλεων ; Πρὶν κλέψετε, δὲν ἐκάνατε ἕνα ταξιδάκι ἕως τὸν Πειραιᾶ νὰ πληροφορηθῆτε ὅτι ὑπάρχει Ἀστυνομία Πόλεων καὶ κάποτε στέλνει τὰ λαγωνικά της καὶ πέραν τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων; Εἴχατε τὴν πελωρίαν οἴησιν νὰ μὴν διανοηθῆτε κἂν ὅτι ἕνας Ὑπαστυνόμος, ὁ φίλος μου κ. Πανόπουλος, θὰ ἐτόλμα νὰ διακόψῃ τὴν εὐτυχίαν σας, νὰ ἐνοχλήσῃ τὴν ὑψηλὴν ὕπαρξίν σας, τὰς ἱερὰς ἐκείνας στιγμὰς ποὺ ἐρεμβάζατε εἰς τὰ κύματα τοῦ Δουνάβεως. Κύριε Ἀαρών, εἶσθε ὁ ἀδεξιότερος τῶν κλεπτῶν. Δὲν ἐλάβατε ὑπ' ὄψιν σας καθόλου τὸν κώδικα τῆς ἑλληνικῆς κλεπτικῆς, ἡ ὁποία οὐδαμοῦ μὲν συνιστᾶ τὴν κλοπὴν διότι πρὸς αὐτὴν ἔχουν ἔμφυτον ροπὴν ὅλοι οἱ συμπολῖται, διὰ μακρῶν ὅμως ὁμιλεῖ περὶ τοῦ πῶς δεῖ προφυλάττεσθαι τὸν κλέπτην, ἤγουν καὶ δηλαδὴ ξέρεις νὰ κρύψῃς; Ἔτσι ἐπήρατε ὅ,τι σᾶς χρειάζεται καὶ ἐξηπλώθητε εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ πανσιὸν τῆς Σερβικῆς πρωτευούσης καὶ ἐρριχτήκατε πρωὶ μεσημέρι καὶ βράδυ εἰς τὴν καταβρόχθισιν χοίρων τῆς γνησιωτέρας Σερβικῆς προελεύσεως συντροφευόμενος καὶ ἀπὸ κάποιαν καλλίγραμμον κόρην τοῦ Δουνάβεως. Αὐτὰ ὅλα εἶναι κλοπή, ἀλλὰ εἶναι καὶ ποίησις. Τὸ ποιητικὸν ὅμως αὐτὸ ἔργον ποὺ ἀρχισε ἀπὸ μονωδίαν καὶ ἐξειλίχθη εἰς ντουέτο, ὁ κ. Πανόπουλος διὰ τῆς παρουσίας του μετέβαλε εἰς μουσικώτατον τρίο. Ἠμπορεῖ

κάλλιστα νὰ παρασταθῇ μὲ τὸν τίτλον «Ἡ κυρία μεταξὺ κλέπτου καὶ ἀστυνόμου», ἱλαροτραγωδία εἰς πράξεις τρεῖς μετὰ συνεχείας. Δὲν γνωρίζω ποίαν γνώμην ἔχει ὁ ἀξιότιμος κ. Ἀαρὼν Περεσύ, τὸ ἐπάγγελμα σουφρωτής, ἠμπορῶ ὅμως εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν ἱστορίαν νὰ διακρίνω ἕνα γεγονὸς δυσάρεστον διὰ μερικοὺς καὶ εὐχάριστον δι' ἄλλους: Οἱ κλέπται ἄλλοτε, μόλις ἐξήρχοντο τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων μετεβάλλοντο ὡς διὰ μαγείας εἰς μεγιστάνας τῆς Δύσεως. Σήμερον δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ διάβασις τῶν συνόρων, χρειάζεται τόπος κατάλληλος διὰ καταφύγιον, τόπος εἰς τὸν ὁποῖον νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ πατήσῃ οὔτε ὁ Ὑπαστυνόμος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Πανόπουλος, ποὺ μόλις πρὸ τριῶν ἡμερῶν συνέλαβε τὸν κ. Περεσὺ εἰς τὸ Βελιγράδι, οὔτε ἄλλος ἄνθρωπος τῆς νέας Ἀστυνομίας. Καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ὁ κ. Ἀαρὼν ἔπεσε ἔξω. Τί γύρευε εἰς τὴν Σερβίαν; Δὲν πήγαινε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Ἀλβανίαν, νὰ σκαρώσῃ μὲ τὰ δύο του ἑκατομμύρια μίαν ἀντεπανάστασιν καὶ ἢ νὰ τὰ χάσῃ ἢ νὰ γίνῃ πρωθυπουργὸς τοῦ ἀδελφοῦ κράτους καί, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν Τράπεζαν ποὺ ἔκλεψε νὰ τῆς ἱδρύσῃ ὑποκατάστημα εἰς τὸ Δυρράχιον, ὄχι φυσικὰ διὰ νὰ τὴν ἀποζημιώσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἠμπορῇ εἰς τὸ μέλλον νὰ τὴν κλέπτῃ μὲ κάθε δυνατὴν ἄνεσιν!;». . . . .

***

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ τῶν Ἀθηνῶν τοῦ 1925 ἐμπνέει ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὸν κ. Μπαστιᾶν. Ἰδοὺ τὸ χρονογράφημα «Ὁ Πόλισμαν» ὅπως κατεχωρήθη εἰς τὴν «Δημοκρατίαν» τῆς ἑπομένης, 16 Ἰανουαρίου 1925:

«Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας ἐστάθην, ἐκύτταξα τὸν οὐρανὸν καὶ κατώρθωσα ν' ἀναπνεύσω καθαρὸν ἀέρα δίχως νὰ διατρέχω συγχρόνως καὶ τὸν κίνδυνον νὰ πατσαδοποιηθῶ ἀπὸ ἕναν καρνάβαλον. Ἐσταμάτησα βιαστικὸν συμπολίτην καὶ μὲ ἀνακούφισιν πανικοβλήτου στρατιώτου ποὺ συναντᾶ τὸ κύριον σῶμα τὴν στιγμὴν ποὺ ἔχει ἔμπροσθέν του τὸ φάσμα τοῦ ἐπελαύνοντος ἐχθροῦ, τὸν ἠρώτησα:

» — Κύριε, πρὸς θεοῦ, ἐὰν ἔχετε καὶ κόκκον σινάπεως χριστιανωσύνης μέσα σας, πληροφορήσατέ με τί ἔγιναν τὰ μεγαθήρια, ποῖον γεγονὸς ἔλαβε χώραν ὥστε ἡ ταλαίπωρος καὶ ἁμαρτωλὴ αὐτὴ πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας νὰ ἐμφανισθῇ κενὴ ἀπὸ μεγάλα ἢ μικρὰ θηρία, τί συνέβη ὥστε ἡ θεία μετάληψις πρὸ τῆς διαβάσεως νὰ μὴν εἶναι ἀπαραίτητος; Φοβοῦμαι μήπως μᾶς στήνουν παγίδα, καὶ ἐδῶ ποὺ ἀναπνέομεν παγωμένον ὀξυγόνον νὰ εὑρεθῶμεν αἰφνιδίως κάτω ἀπὸ τροχοὺς καὶ νὰ μεταβληθῶμεν εἰς μίαν καὶ μόνην στιγμὴν εἰς πατσᾶν.

» Καὶ ὁ συμπολίτης, μὲ μακάριον μειδίαμα μὲ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ ὡδήγησε εἰς τὸ σταυροδρόμιον Πατησίων - Πανεπιστημίου. Εἰς τὰ πεζοδρόμια ἦτο συναγμένος κόσμος καὶ εἰς τὸ σταυροδρόμιον ἕνας κομψός, εὐθυτενής, ἄψογος ἀστυνομικὸς ἐκανόνιζε τὴν τροχαίαν κίνησιν. Ὅταν λέγω τὴν ἐκανόνιζε ἐννοῶ πολλά. Ἐννοῶ τὴν κατάργησιν τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν κάθε περιπατητικοῦ νεοέλληνος τοῦ κόπου νὰ μεταβῇ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ συμβολαιογράφου διὰ νὰ συντάξῃ τὴν διαθήκην του, ἐννοῶ ἄγριον μποϋκοτὰζ εἰς τὰς ἀσφαλιστικὰς ἑταιρείας ζωῆς, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον ἀνέλαβεν ὁ πόλισμαν, ἀποκλειστικῶς μεριμνῶν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς κενῆς καὶ περιττῆς κεφαλῆς μας, ἐννοῶ τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὸ Ἰνστιτοῦτον τῶν ἀνακαλύψεων, πρὸς τὸ ὁποῖον τὸ τμῆμα τῆς Τροχαίας Κινήσεως θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ὑποβάλῃ τὸ φάρμακον διὰ τοῦ ὁποίου αὐτομάτως καταπραΰνεται ἡ νευρικότης καὶ ὁ ὑστερισμὸς τῶν σωφέρ, ἐννοῶ τὴν μεταφορὰν τῆς φακιρικῆς τέχνης ἐν μέσαις Ἀθήναις δυνάμει τῆς ὁποίας ὅ,τι βλέπετε, κύριε, ἐμπρός σας ἐξαφανίζεται. Ἄλα οὔνο, ἄλα ντούε, ἄλα τρέ, καὶ οἱ καρνάβαλοι, οἱ λοταρίες, οἱ ρολίνες, οἱ τσατσάρες ἀμερικάνα ποὺ χτενίζει, λυγίζει καὶ νὸν σπάει, ποὺ τραβᾶ τὸ κόνιδα, ποὺ τραβᾶ τὸ ψεῖρα καὶ στρώνει τὸ μαλλί, τὸ περιφερόμενον γαϊμαλὶ

μὲ τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεως ἐπ' αὐτοῦ ὁλοκλήρου τῆς ἐντομολογίας τοῦ Φάμπρ, ἔγιναν καπνὸς καὶ ἐξηφανίσθησαν ὡς διὰ μαγείας! Μὲ μίαν λέξιν τὰ πράγματα, ὁ ρυθμὸς τῆς πόλεως ἤλλαξεν καὶ θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐπαναλάβῃ κανεὶς τὸν στίχον τοῦ μακαρίτη Βυζηνοῦ κάμνοντας τὸ ἐντός, ἐκτός :

Ἄλλαξεν ἐκτός μου
ὁ ρυθμὸς τοῦ κόσμου...

» Μαζὶ μὲ τὸ χαζεῦον πλῆθος ἐστάθηκα καὶ ἐγὼ καὶ ἐκαμάρωσα καὶ ἐθαύμασα τὸν ἀρρενωπὸν πόλισμαν ποὺ ἐκινεῖτο, ἔστρεφε, ἐρρύθμιζε τὸ πᾶν πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις μὲ ταχύτητα ἐκπληκτικὴν καὶ ρυθμικότητα μηχανήματος.

»Ἔβλεπε ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ τὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου καὶ τὸ τμῆμα τὸ πρὸς τὴν ὁδὸν Αἰόλου! Εἶχε μίαν παραστατικότητα καὶ μίαν ἐπιβλητικότητα εἰς τὰς κινήσεις συναρπάζουσαν. Ἀφοῦ ἐθαύμασα, τὸν ἐπλησίασα καὶ τὸν ἠρώτησα, πῶς λέγεται.

» — Οἰκονομόπουλος, μοῦ ἀπήντησε ξερὰ καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον του.

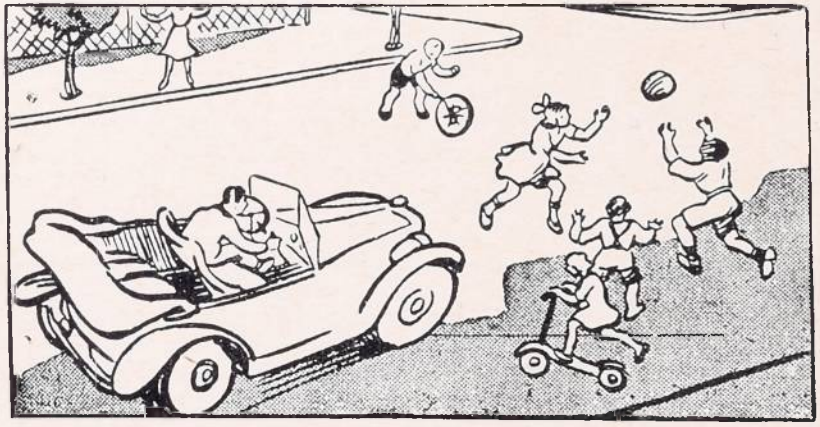
» Καθὼς ἔφευγα ἐμβριθὴς συμπολίτης μοῦ εἶπε :

» — Τὸν βλέπετε ; μὲ δέκα χειρονομίες.....

»Ὁ ἁπλοϊκὸς παρατηρητὴς ἔκαμνε θαυμασίαν ψυχολογίαν. Εἰσήρχετο εἰς τὸ μεδούλι τῆς ὑποθέσεως».....

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Προσέχετε ἰδιαιτέρως τὰ μικρὰ παιδιά. Δὲν μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι γιὰ τὶς κινήσεις των. Ὅταν τὰ βλέπετε νὰ παίζουν στὸ δρόμο ἢ στὰ πεζοδρόμια, ἐλαττώνετε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου σας, γιὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ συμβῇ δυστύχημα καὶ στὴν ἀνάγκη κορνάρετε δυνατά.

Ἀστυνομία καὶ Κοινόν

Κατὰ τὴν λήξασαν θερινὴν περίοδον, τὸ Κινηματογραφικὸν Συνεργεῖον τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, κυρίου Εὐαγγέλου Καραμπέτσου, ἐπεσκέφθη τὰς Πάτρας καὶ τὴν Κέρκυραν, πρὸς πραγματοποίησιν κινηματογραφικῶν παραστάσεων, δωρεὰν χάριν τοῦ Κοινοῦ.

Αἱ παραστάσεις αὗται ἐσημείωσαν μοναδικὴν ἐπιτυχίαν καὶ συνετέλεσαν κατὰ πολὺ εἰς τὴν σύσφιγξιν τῶν σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀκουσθοῦν τὰ πλέον εὐμενῆ σχόλια διὰ τὴν κοινωνικὴν ταύτην προσπάθειαν τῆς ἡγεσίας τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Χαρακτηριστικὸν εἶναι καὶ τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον σχόλιον τῆς ἐν Κερκύρᾳ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος : «ΦΩΤΟΕΒΔΟΜΑΣ» ὑπὸ τὸν τίτλον : «Ἀστυνομία Πόλεων καὶ Κέρκυρα».

«Μὲ θερμὰ αἰσθήματα ὑπεδέχθησαν καὶ ἐφέτος οἱ κάτοικοι τῆς πόλεώς μας τὸ συνεργεῖον κινηματογραφικῶν προβολῶν τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ποὺ ἀφίχθη προκειμένου νὰ πραγματοποιήσῃ εἰς διαφόρους δημοσίους χώρους—χάριν τοῦ Κοινοῦ—προβολὰς κινηματογραφικῶν ταινιῶν μὲ περιεχόμενον, τόσον ψυχαγωγικὸν ὅσον καὶ ἐνημερωτικὸν ὡς πρὸς τὰς ἐσωτερικὰς καὶ διεθνεῖς ἐξελίξεις. Συμπεριεφέρθησαν οἱ Κερκυραῖοι εἰς τὸ συνεργεῖον ὡς πρὸς παλαιὸν ἀγαπητὸν γνώριμον, τὰς δὲ προβολὰς αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο εἰς τὰς πλατείας τῆς πόλεως, εἰς τὰ προάστια καὶ εἰς τὸν κῆπον τοῦ ψυχιατρικοῦ νοσοκομείου, παρηκολούθει κάθε νύκτα πυκνὸν πλῆθος θεατῶν ποικίλλης κοινωνικῆς προελεύσεως. Γενικὴ ὑπῆρξεν ἡ παραδοχὴ ὅτι οἱ βαθμοφόροι καὶ οἱ ἀστυφύλακες τοῦ συνεργείου ἐπέτυχον ἀπολύτως εἰς τὸν ρόλον των : τῶν φορέων τῆς ἀγάπης τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων πρὸς τὴν Κέρκυραν, τὴν πόλιν ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ κοιτὶς του καὶ—συνεπεία τοῦ γεγονότος αὐτοῦ—στρέφει μὲ θέρμην τὴν σκέψιν της πρὸς τὸ ἡρωικὸν Σῶμα τοῦ ὁποίου εἶναι τόσον ἔκδηλος ἡ κοινωνικὴ ὠφελιμότης. Ὁ Κερκυραῖος ἀντελήφθη καλῶς τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπισκέψεως τοῦ συνεργείου εἰς τὴν πόλιν του : Ὑπεδήλωνεν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀρχηγείου τοῦ Σώματος νὰ φέρῃ εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν τὸν Ἀστυνομικὸν μὲ τὸν πολίτην. Πρᾶγμα ποὺ γενικῶς ἐξετιμήθη κατ' ἀξίαν».

«Α.Χ.»

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Β.Δ. προήχθη ὁ ἐν Μονίμῳ Διαθεσιμότητι τελῶν Ἀστυνόμος Β΄ τάξεως κ. Κολτσίδας Σπυρίδων τοῦ Ἀθανασίου εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ τάξεως, ἀναδρομικῶς ἀπὸ 20-3-1965, ἀφ' ἧς προήχθη νεώτερός του δι' ἁπάσας τὰς περιπτώσεις πλὴν τῆς λήψεως ἀποδοχῶν καὶ ἐντάσσεται οὗτος μεταξὺ τῶν τότε συναδέλφων του καὶ ἤδη Ἀστυνόμων Α΄ τάξεως κ.κ. Ἀρχατζηκάκη Ἐλευθερίου καὶ Βλαχοδήμου Τηλεμάχου.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, προήχθη ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων πρακτέων τοῦ ἔτους 1965 ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Νικολόπουλος Ἰωάννης τοῦ Νικολάου, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως, κατ' ἐκλογήν, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, προήχθη ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προακτέων τοῦ ἔτους 1965, ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Σάββας Ἀντώνιος τοῦ Κωνσταντίνου, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου, κατ' ἐκλογήν, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ—ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ παρὰ τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου κ. Μαρκάκη Κωνσταντίνου τοῦ Ἐμμανουὴλ ὑποβληθεῖσα παραίτησις ἐκ τοῦ βαθμοῦ του καὶ τῆς ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι θέσεώς του καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ Ὑπαστυνόμου Β΄ τάξεως, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 122 τοῦ Κ.Ν. 2458/53 περὶ Ο.Σ.Α.Π. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπηλλάγη ἐκ τῶν καθηκόντων του, ὡς κριθεὶς ἀνίκανος πρὸς ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀπολυτέος διὰ λόγους ὑγείας, ὁ Ἀστυνόμος Β΄ τάξεως κ. Τσιοῦγκος Γεώργιος τοῦ Εὐαγγέλου. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπηλλάγη ἐκ τῶν καθηκόντων του ὡς κριθεὶς ἀνίκανος πρὸς ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀπολυτέος διὰ λόγους ὑγείας ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Παπαδημητρίου Κωνσταντῖνος τοῦ Θωμᾶ καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ Ὑπαστυνόμου Β΄ τάξεως, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 122 τοῦ Κ.Ν. 2458/53 Περὶ Ο.Σ.Α.Π. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Τσαγκαμίνης Ἀνδρέας, Κοεμτζῆς Γεώργιος, Σταματελόπουλος Νικόλαος, Πουρνάρας Θεόδωρος, καὶ Σκορδάκης Γεώργιος.

—Ἀπελύθησαν ὁριστικῶς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, κριθέντες ἀκατάλληλοι πρὸς μονιμοποίησιν, οἱ μαθητευόμενοι ἀστυφύλακες κ.κ. Μανωλάκης Γεώργιος καὶ Σηφάκης Κωνσταντῖνος.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30' μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.